

Halkın Günlüğü

YIL: 1 SAYI: 6 16-31 EKİM 1997 FİYAT: 150.000 (KDV DAHİL)

IRAK KÜRDİSTANI EMPERYALİZME MEZAR OLACAK

14 Mayıs harekati sonrasında arka kasma bakmadan kaçan Türk ordusu ve onların paşa babası emperyalist haydutlar, dün olduğu gibi bugün de kaybedeceklerdir. Belki PDK'yı kazanabilirler ama Kürt halkını asla kazanamayacaklardır. Çünkü bu halk ve Kürt ulusu hiçbir zaman emperyalistlerin ve Türk devletinin dostu olmadı. Dün gittiler bataklık düştüler, bu kez ise mezar gömüleceklerdir. Bunda kuşumuz yoktur.

● Sayfa 16-17'de

ÇETELERE KARŞI BİRLİK-MÜCADELE-ZAFER

● Sayfa 4-5-6'da

● Halkların gerçek kurtuluşu, kır merkezli kızıl kasırgalarda gizlidir
Sayfa 3

● İşte halk düşmanlarının sonu; 2 ihbarcı ölümle cezalandırıldı
Sayfa 19

● Devrimci irade, hücre sistemini parçalamanın temel silahıdır
Sayfa 20-21

Che;

**BİR İSYAN
ÇAĞRISIDIR
DAĞLARDA**

30 yıl önce gerilla Che'nin hayırdığı savaş çağlığına yarıntı olarak kavradığı mitalyözle, O'nun kaldığı yerden isyan çağrısını bir adım ileriye taşıyor yer kürenin Türkiye ve Türkiye Kürdistanı coğrafyasında... Rahat uyu Com mandante Che..

● Sayfa 8'de

İşçi sınıfı ve halklarımızın düşmanı olan faşist Türk devletinin her geçen gün daha da yükselterek uyguladığı karşı-devrimci saldırı, hayatın her alanında sürmektedir. Saldırısını her alan ve duruma göre biçimlendirerek çeşitli yöntem ve araçlarla uygulamaktadır. Amacı, sınıf ve halkın devrimci mücadelesini bozmaktır. Bunun için her çareye başvurmaktadır.

Düşman saldırıları esasta gerilla bölgelerinde daha bir boyutlu olarak sürmektedir. Kuşkusuz ki, T. Kürdistanı'nda yıllardır bu saldırılar olmaktadır. Fakat, özellikle '94 yılında başlayarak sürekli artan bir şekilde Dersim'de uygulanmaktadır. 97 Mart'ından beridir de adeta çığırından çıkmışçasına saldırıyor düşman. Öyle ki hiç bir kural tanımamaktadır.

Bölgede tam bir savaş durumu mevcuttur. Düşman bir çok yöntemi devreye sokmaktadır. Buna karşılık, diğer dost güçlerin yanısıra esasta Maoist gerilla önderliğindeki bölge halkının muazzam direnişi söz konusudur.

Evet, düşman, çok yönlü ve yoğun olarak yönele geldi Dersim üzerine. '94'ten günümüze uyguladığı vahşetle adeta bir '38 daha yaratmayı hedefledi.

Diğer Kürt illerinde olduğu gibi, Dersim'de de halka koruculuk dayatıldı. Böylece halkı halka karşı kullanma taktiğiyle başarıya ulaşmayı amaç edildi. Bunu başarmak için adeta çırpınıp durdu. Ancak diğer Kürt illerinde elde ettiği başarıyı, Dersim'de sağlayamadı. Bunun nedenlerinden biri, bölge halkının öteden beridir devlete karşı varolagelen muhalif tutumu iken, diğer ve belirleyici olanı da, 1972'den beridir TKP(ML)'nin yürüttüğü mücadelenin bölge halkının zihnine sınıf mücadelesi bilinci taşıması olmuştur. Bundandır ki, büyük bedel ve fedakarlıklar göze alarak dayatılan koruculuğu kabul etmemiş, reddetmiştir. Halkın bu tutumunu huzmedemeyen düşman, başta Maoist Parti ve halk ordusuna olmak üzere, bölge, halkına daha da kudurmuşçasına yöneldi.

Düşman, gerillanın bölgedeki halkla birleşmesini daha fazla ve çeşitli biçimlerde savaşa seferber etmesini engellemek için gerillaya fizik yönelirken, bu yönelimini envali biçimlere bezeyerek halka karşı da devreye sokmaktan geri durmuyor. Gerilla karşısında istediği sonucu alamadıkça silahsız, savunmasız halka daha vahşiyane saldırıp, "denizi kurutma" siyasetini uygulamaya soktu. Bu siyaset gereğince yapılacakların toplamının birleştiği bir tek odak vardır: bölgeyi insansızlaştırmak.

Bu hedefe ulaşmak için bütün aşağılık ve barbar yöntemleri devreye soktu düşman. (Ve hala da uygulamaktadır). Sürekli yapılan askeri operasyonlar, gözaltı, işkence, tutukla-

BU DİRENÇ BİZİM, GÜÇ KATALIM

ma ve kâfiyetlerin yanısıra, sıkı bir ekonomik ambargoyla da halkı yarımandan bezdirir hale getirip kalarılara koruculuk, koruculuğu kabul etmeyenlere de zorla göç dayatıldı. Onbinlerce insan ilçe merkezleri ve başka kentlere sürüldü. Kalarılar ise ölüm, esaret ve açlık dahil ağır bedel ve fedakarlıklar göze alıp, koruculuğu reddederek yurtlarına ve onurlarına sahip çıkmak için direnmeyi tercih etti. Koruculuk noktasındaki dayatmalarında faşizmin istediği sonucu elde edemeyip, başarısızlığa uğradığı somut bir gerçektir. Bu rakamlara göre '8189 korucu ile Van ilk sırada yer alırken, 435 kişiyle en az korucu Tunceli'de bulunuyor. Bununla birlikte halk gerillayı sahiplenince düşmanın saldırıları da giderek artıyor.

Özellikle 97 Mart ayında 150 bin kişilik bir askeri kuvvetle başlayan düşman saldırısı hala sürmektedir. 417 köyü bulunan Dersim'in 300'e yakın köy ve mezrası ya tamamen ya da kısmen olmak üzere boşaltılmıştır. Boşaltılan köylerden sürülen halk ilçe dışlarında kurulan "çadır kentler"de açlığa ve dipçik-namlu gölgesinde yaşamaya mahkum edilmiştir. Uygulanan ambargo ve artan yoksulluk dolayısıyla salgın hastalıklar halk arasında yaygınlaşmaktadır. 50-60 km'lik yol, araçla dahi ancak 6-8 saatte alınabilmektedir. Çünkü bu kadarlık mesafede bile en az 3-4 kontrol noktası var. Ve her kontrol saatlerce süren işkencelere dönüşmektedir. "Dört kişilik aileye 40 gün için yarım çuval un, yarım kilo çay, iki kilo şeker verildiği" bizzat bölgenin eski milletvekillerinden biri tarafından tespit edilerek kamuoyuna açıklandı. Keza ormanların asker tarafından yakılıp, köylerin top atışına tutulduğu artık alenen olan ve gizleme gereği duyulmayan uygulamalardır düşmanın. Kurşunlarla delik deşik edilmiş kol, bacak, yada kafası kesilmiş-koparılmış cesetler bulunuyor derelerde. Köylerin etrafına yerleştirilen termal kameralı tanklar ve yasaklar dolayısıyla hava karardıktan sonra kimse evinden dışarı dahi bırakılmak istenmemektedir. Hayvan yada insan fark etmiyor, termal kameralara yakalanan her canlı otomatikman top atışları altında kalıyor. Gerilla bu silaha karşı önemini alıyor. Fakat köylüler ve köylülere ait hayvanlar sık sık ölüm kusan bu silahların gadrine uğramaktadır. Yine halkın erzak depolaması yasaklanarak, kıyın tam bir açık pençesine hapsedilip peş peşe toplu ölümlerle karşı karşıya bırakılması planlanmaktadır.

İlçe merkezleri ve Dersim merkezde

de halka karşı türlü sinsiliklerle bezenmiş düşman saldırısı devam etmektedir. Sık sık gözaltına alınmalar, işkencelerden geçirilip ölüm tehditlerine maruz kalmalar, yaşamın rutin işleri haline gelmiş durumdadır. Bunun yanısıra özellikle gençliğin devrimden uzaklaşması ve giderek karşı-devrimin istediği kişilikler haline gelmesi için envali tuzaklar, aygılık yöntemler söz konusudur. Fuhuş ve kumar, uyuturucu ve içki bizzat devlet tarafından teşvik edilmekte, olanak sağlanmaktadır. Faşist Türk devletinin bundaki amacı da kitleleri kendi düzenine hizmet eder insançıklar haline dönüştürmektir.

Bölge halkına karşı böylesine vahşi ve sinsice saldırılan düşman, doğayı da ihmal etmiyor. Savaş uçak ve helikopterlerinden bomba, karadan da top ve havanlarla dövüyor doğayı. Bununla arazinin doğal bitki örtüsünü yok ederek gerillayı imha etmeyi daha olanaklı hale getirmeyi amaçlamaktadır. Ormanları ateşe vererek içindeki canlılarla birlikte yakmaktadır. Keza suları zehirlenmektedir. Tüm bunlar açıkça göstermektedir ki, feodal-faşist devletin kendi çıkarları için başvurmayacağı canilik ve yöntem yoktur.

Evet, hakim sınıflar, sınıf ve halkın mücadelesini engellemek, geciktirmek için kudurmuşçasına saldırıyorlar. Saldırıları salt gerilla ve halka karşı değil; gerilla, halk, doğa, halka hayvanlara dahi vahşetle saldırmakta, yakıp-yıkıp öldürmektedir. Tam da burada belirtelim: Düşmanın bu saldırıları, gerek Türkiye, gerekse uluslararası kamuoyuna etkin bir şekilde taşıyıp, düşmanı teşhir ve tecrit etme faaliyetine olması gerektiği düzeyde dönüşürülemez. Bölge halkı ve gerilla ile aktif bir dayanışma içinde olma durumu ne yazık ki istenilen düzeyde yakalanamamıştır. Düşmanın bunda zulmüne rağmen, bu umarsızlık niye?

"Her şeyi yak, yık ve öldür" barbarlığını felsefe edilmiş bir düşman söz konusudur. Böylesine barbar bir düşmanın kasıp kavurduğu bir coğrafya olan DERSİM'de, YAŞAMAK, DİRENMEK VE SAVAŞMAKTIR somutluğuna dönüşmüş durumdadır. Bunca zulme, zorluklara ve yoksulluğa rağmen dişle, tırnakla direniyor, savaşıyor DERSİM.

Her vadisine, tepesine Maoist gerillaların ve bölge halkının kanı, teri akmıştır. Kan ve terle yoğrulmuş her türden düşman saldırısı karşısında dimdik durup başka bölgelere de esin kaynağı olacaktır. Özellikle son yıllarda daha da çetrefil yoğunlukta süren savaşın içerisinde elde ettiği çok yönlü tecrübelerle eksikliklerini gidererek Karadeniz bölgesine hamle yapan TKP(ML) önderliğindeki TK-KO gerilla birimleri bunu ete-kemiğe buründürmenin önemli bir adımı attı. Bu çok önemli adımı olanaklı olması, DERSİM'in doğru kavranmasıyla mümkün olmuştur.

Yüzlerce şehidin kanlarıyla kızışan ve yarattıkları destanlarla bayraklaşan DERSİM, bugün feodal-faşist devletin tüm ağız saldırılarına rağmen baş eğmemektedir-egmeyecektir de. Bu heybetli karşı koyuşu daha da güçlendirmek için her alanda DERSİM ile aktif bir dayanışma içerisinde olmak ertelenmez bir görevdir. Kitlesele basın açıklamaları, çeşitli basın kuruluşlarını harekete geçirme ve DERSİM gerçekliğinin işlenmesi için azami çaba göstermek, dayanışma gece ve etkinlikleri düzenlemek, düşmanın canlı-cansız hedeflerine aktif olarak yönelmek... Ve uluslararası kamuoyunun gündemine de taşıyıp yoğun biçimde işlenmesini sağlamak için bir dizi etkinliklerle faal bir kampanya yürütülerek bölge halkının yalnız olmadığı somut olarak gösterilmelidir. Daha da önemlisi, gerilla savaşına seferber olmak asla ihmal edilmemelidir.

DERSİM HALKI YALNIZ DEĞİLDİR! şiarı ete kemiğe buründürülmelidir. Gerçekliği doğru kavrayıp görevlerimizle sahip çıktıkları sonra, beyleri aşağı etme mücadelesini daha da yükseltmek oldukça olanaklıdır. Zafer kesindir, yeter ki, bilinçle cüretli birleş-tirerek profiğe yüklenelim ●

M E R H A B A

Gazetemizin birinci sayısında yayımladığımız ama daha sonra çeşitli aksaklıklar yüzünden (gerek bizden gerekse yazarlarımızdan kaynaklanan) yayımlanamadığımız köşe yazılarımızı bundan sonra periyodik olarak 15 günde bir ve Muzaffer Oruçoğlu'nun yazılarını ise ayda bir (işlerinin yoğunluğundan dolayı) "Konuk Yazar" sayfasında yayımlayacağız.

Ayrıca okurlarımızdan gelen eleştiriler üzerine bu sayıdan itibaren "Tarih Sayfası"nı eski biçimiyle ayrı bir sayfa olarak yayımlamaya devam edeceğiz.

Bütün okurlarımıza duyurduğumuzdan dolayı teşekkür ediyor ve dostluğuna layık diyoruz.

Halkların gerçek kurtuluşu kır merkezli kızıl kasırgalarda saklıdır

Susurluk olayı sonrası, özellikle yaratılan belirsizlik ortamının elverişli koşullarından yararlanarak derinden derine sürdürülen MGK politikaları; oluşturulan toz ve sis bulutunun altından peşpeşe yeni halleri ile belirmeye başladıkça, kitleler olup-bitenleri daha iyi görmeye başlıyor.

"Laik"- "şeriat" tartışmalarının patırtı-gürültüsü içinde emekçilere yüklenen 8 yıllık eğitimin ağır faturasına karşı gelişen kitlesel hoşnutsuzluk sürerken, arkasından halklarımızı iligine kadar sömürmeyi öngören "istikrar paketi" ile Kürt ulusuna imhayı dayatan politikaların bir parçası olarak gündeme gelen Irak Kürdistanı'nın bir kez daha işgali herşeyin daha net olarak görülmesini sağladı.

Bu kapsamlı saldırılara geçilmeden, Irak Kürdistanı'nda ve giderek Karadeniz ile Akdeniz'e yayılan gerilla bölgelerinde psikolojik savaşın bütün oyun, hile, entrika ve manevralarıyla pekiştirilen yeni bir saldırı dalgasının hazırlıkları tamamlanmaya çalışıldı. Bütün bunlar yapılırken, önce; Türk devleti için bir tehlike arzemesi söz konusu bile olmayan S-300 füzeleri ile "Yavru Vatan Kıbrıs" sorunu gündeme sokuldu. Daha sonra, "ezeli düşman Yunanistan" ile aralarında bitmeyen dalaş alanı olan Ege sorunu ile geri kitlelere tika-basa şovenizm şınga edildi. Arkasından da, hakim sınıfların has adamı olan Demirel tarafından kurtuluşun bir yolu olarak piyasaya sürülen "başkanlık sistemi"nin kerametleri üzerine yapılan bir dizi "yüksek seviyeli" fikir jimnastiginden sonra, "yeniden yapılandırmanın" pratiğe geçirilecek olanları yavaş yavaş uygulamaya başlandı. Böylece, MGK lordu tarafından kurulan savaş hükümeti ile birlikte kulakları tırmalayan "hoş" bir seda olan "demokratikleşme", "şeffaflaşma", "reform vaadi" çok geçmeden tüyleri ürperten bir vakaa haline gelmiş oldu.

Türk devleti, tarihi boyunca ne zaman boş ve hoş vaadlerde bulunduyorsa, bu vaadleri hep koyu bir baskı ve zulüm takip etmiştir. Bu kez de aynısı oldu.

Tepeden tırnağa çürümüş bir çeteler düzeninin siyasi sahtekarlığını gizleyip, kitleleri umutlendirmeyi ihmal etmeyen bazı sözde devrimcilerin beklentilerinin aksine, bu savaş hükümetinin başkaca bir şansıda yoktur. MGK (ordu'nun kararları doğrultusunda, taşıdığı sınırların içine tıkıştırılan "İslamcı sermaye"nin icabına bakılıp, kontrolden çıkmış çeteler hizaya getirildikten sonra, esas duruşunu gösteren çetelerinin

"baş" ve "kuyruk"ları ile tekrar kucaklaşan gizli çekirdek devlet, tamda çeteleşmenin zorunluluk haline gelen icaplarına uygun olarak davranıyor. Çeki-düzen verilmiş çeteleşmiş yapısıyla kendisini her alanda bir bütün olarak savaşa sürüyor. İç savaş sarmalına tutulmuş bu haliyle ekonomisi, siyaseti, adaleti ve diplomasisi başta olmak üzere bütün temel politikalarında doğal olarak buna göre şekilleniyor. "Devrim" olarak piyasaya sürülen "bir yıllık istikrar paketi"de bu bütünlüklü politikaların önemli parçalarından sadece biridir. Böylece, erken genel seçim ihtimali nedeniyle kesik-kesik yağdırılan zam sağnağı, "devrim" ambalajı içinde karşı-devrimin ekonomi programı olarak nihayet son şeklini almış oluyor.

İME ve Dünya Bankası'nın hazırladığı bu program; ülkenin iç savaş içinde olma durumundan kaynaklanan acil ihtiyaçlarını da dikkate alarak, borç ve borç faizlerinin geriye dönüşünü kolaylaştırmak için üretim dışına itilmiş sanayiye daha ciddi bir yıkımı, tarımda sınırlandırmayı öngörürken, ticarete yığılmayı ve "sıcak para politikası" denilen rantiyeci vurgunlarla tutunmayı esas alan bir programdır. Neresinden bakılırsa bakılsın, bu program, halka karşı her alanda topyekün bir savaşı daha üst seviyede sürdürmeyi ve emperyalizme teslimiyetçi boyutta boyun eğmeyi ifade ediyor. Bu da halklarımız için zam, zulüm, katliam ve sefaletin arttırılarak sürdürülmesi demektir.

Özelleştirme talanına hız verilmesi, toplu işten çıkarmaların patronlar için olağan bir hak haline getirilmesi, taze-ronlaştırmanın normal karşılanması gereken sıradan uygulamalar olması, emekçilerin sendikal örgütlenmelerinin iyice işlevsizleştirilmesi, köylülerin ürün karşılığı alacaklarının bilinmez bir geleceğe ertelenmesi, her türlü ekonomik-demokratik hak istemlerinin terör ile bastırılması, gözaltı kayıplarının, yargısız infazların devam etmesi demektir. Bu mevcut tablo emekçiler için vahim olsa da, bağrında olumlu bir yönde içermektedir.

Bu yön; hakim sınıfların gerçek yüzlerini kendi pratikleri ile sergileyip teşhir olmaları, emekçi halklarımızın gerçek kurtuluşlarının kır merkezli kızıl kasırgalarda saklı olduğu gerçeğinin daha net biçimde açığa çıkması ve bilinçlere kazınması demektir. Dipten gelen dalganın ürkütücü sessizliğini andran sü-kunetin her an patlamaya hazır isyanı demektir. Proletarya Partisi'nin, devrimci halk muhalefetinin yükselcek olan mücadelesinin çekim merkezi durumuna gelmesi için kitlelerin

bağrında kök salıp, dal-budak halinde yaygınlaşarak yeni yeni illegal çelik çekirdekler yaratmasının mükemmel olanakları demektir. Devrimci yapılar arasındaki dayanışma ve dostluğun kitlelerin yaratıcı ve itici gücü ile aynı mevzilerde girilecek çatışmalar içinde pekişmesi demektir. Artık, kendisini tekrar seviyesinde bile tutunamayan sol lafazanlık yerine, kitleler tarafından ciddiye alınabilir bir örgütlenme ve mücadele pratiği ile devrimci yapıların örgütlü güçlerini sokaklarda ve kavgameydanlarında sinayarak daha büyük muharebeler için hazırlanması demektir.

Bütün bunlar; dağın şahlanmış olarak savaşa tutuşması, şehirlerinde yönü ona dönük olarak yekini, ayağa kalkması demektir. Devrimci hareketin bu elverişli koşullardan yararlanıp, yararlanmayacağı tartışması bir yana, teslimiyetçiliğin, reformizmin ve sağa savruluşun yaşandığı günümüzde sürecin esas yönünü belirleyen bu olumlu özelliklerdir. Bunları göremeyen ve ona göre örgütlenemeyen yapılar, savaşın yeni düzeyi karşısında karşı koyuş mevzileri oluşturamayacağı gibi, varlığını korumakta bile zorlanır bir pozisyona düşecektir.

Sürecin bu özellikleri Kürt ulusal hareketi için de hayati önemdedir. Mayıs yenilgisinden sonra Türk ordusunun bir kez daha Irak Kürdistanı'na girmeyi göze alması, sadece MGK'nın inisiyatifi dahilinde gelişen bir hareket olmadığı gibi, her yönü ile daha kapsamlı olan ve iç politik tercihlerden çok bölgesel çıkarılara ve uluslararası dengelere göre geliştirilen bir saldırdır. ABD'nin denetiminde Türk-İsrail işbirliği ile geliştirilen bu işgal hareketinin bir diğer özelliği de, bu kez Avrupa Birliği'nin kerhen desteğini almış olmasıdır.

İşgal hareketinin öngünlerinde, Almanya'nın, PKK'ye karşı tezgahladığı karalama kampanyasını, giderek PKK'ye karşı bir naylon muhalefet odağı yaratma seviyesine çıkarması, emperyalistlerin Kürt ulusal hareketini her açıdan sarma çabalarını gösteriyor. Bu gelişmelerin, Mesut Yılmaz'ın Almanya ziyareti sonrasına denk düşen Türk devleti ile ilgili boyutundan çok, Almanya'nın Kürtlerin direnişi karşısında ilk kez ABD ile aynı ağızdan konuşmaya başlaması yönü önemlidir. Bu ciddi bir gelişmedir. Ve Kürt ulusal hareketi için zorlu bir sürecin başladığına işaret ediyor.

Emperyalistlerin petrol üzerine kurulu Ortadoğu politikalarına değişen güç dengeleri ile sık sık yaz-boz ittifak çe-

şitliliği yaşatan değişir durumların sonuçlarını bugünden kestirmek mümkün olmasa da, Türk devletinin hesaplaşma esas olarak açığa çıkmış durumdadır.

Bu politikaları özet olarak şöyle sıralamak mümkündür:

1- Irak Kürdistanı'nda stratejik bir güce olmaya başlayan PKK'nin etkinliğini kullanarak YNK'yi KDP'nin çizgisine çekmek.

2- Çözüm ve dağılıma sürecine girerek KDP'yi dayanak olabilecek bir güç konumunda tutarak, PKK'nin sınır geçişlerini aşgariye indirip Anadolu'nun içlerine kadar yayılan gerilla savaşını önünü kesmek.

3- Türkmenleri önemsenir bir güç durumuna getirerek, süreç içinde onları vasililerine soyunup hizaya getirilmiş YNK ve KDP üzerinden Musul-Kerkük senaryolarını daha somut olarak gündeme getirmek.

Türk devletinin, ekonomik ve siyasi kuzinin alabildiğine derinleştiği ve savaşın ağırlaşan yükünü taşımakta hergün biraz daha zorlandığı günümüzde, bütün cephelerde saldırıyı içeren bu politikalarını daha ne kadar sürdürebileceği meçhuldür. Çünkü, bunu kesin olarak kendisi de bilmiyor. Ayrıca, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesini yüreten güçler örgütsel bir yenilgi alabilecek durumun bir hayli uzagında olacak ciddi bir hata yapmazlarsa, mevzuat güçlerini koruyacakları gibi, dağın güçlü bir konuma gelebilecek durumdadırlar.

Bütün bunlara ilaveten, başta işçi sınıfları olmak üzere, kitlelerin dayanma gücünün sınırını aşması, TÜSİAD, TİTÖB, Türk-İş, DISK ve TESK'in maddana getirdiği ve bilimum reformların koltuk değneği işlevi gördüğü "laşma" siyasetinin etkinliğini güvence olmaktan çıkıyor ve gelişmelerin birisi, yakın geleceğin Türk devleti aleyhine dönmeye başlayacağı bir rece doğru evriliyor.

Devrim güçlerinin bu süreçte damgası vurup-vuramayacakları ise, kitlelerin güç konumuna gelip gelemeyecekleri ve doğru taktik politikalar üretilip-üretilmeyeceklerine bağlıdır. Bu konuda en büyük görev Proletarya Partisi düşmektedir. Onun için, askerile politik savaş kurmayı olan Maoistlerin örgütlü güçleri olarak, Maoist donanmayı uygulamadan kopuk taktiklerle sınırlayan yanlışlardan uzak olarak, partinin perspektifleri doğrultusunda nitelik sıçramaya denk düşen mücadele pratiği ile hayatın her alanında kavgaya tutuşmalıyız. ●

Çetelere karşı; Birlik-Mücadele-Zafer

Haber Merkezi: Tarih: 3 Kasım 1996, yer Susurluk, geceyarısı bir kamyon mercedesle çarpıştı. Kamyon aslında, mercedesle çarpmamıştı devletin kendisine çarpmıştı. Arabadan bir polis şefi, bir faşist katilam sanığı, bir korucu başı, uyuşturucu ilişkileri ve fuhuşun içinden geldiği bilinen bir kadın çıktı. Aslında arabadan çıkan, yıllardır söylenen fakat kazayla birlikte emekçi halk tarafından daha da net olarak görülen devletin, pis, çirkef yüzü idi. Kontrgerilla devleti idi.

Susurluk kazasıyla deşifre olan kontrgerilla, ABD emperyalizminin dünya çapında örgütlediği kanlı örgütü Gladio'nun Türkiye kolunun faaliyeti olarak ortaya çıktı. "Super Nato" olarak bilenen Gladio, 2. Paylaşım Savaşı sonrasında Nazi Almanyası'nın Gestapo örgütlenmesi esas alınarak kuruldu. Kontrgerilla devletine çarpan kamyon; kirli, pis, çürümüş ilişkileri ortaya çıkardı. Çürümüş düzen, çürümüşlüğü nü çeşitli milliyetlerden emekçi halkımıza yüklemeye çalışıyor. JITEM'i, Özel Tim'i, kontrgerillayı, MIT'i ve sivil faşistleri ile saldırarak emekçi halkın sesini boğmaya ve yaşamını tahribatla çevirmeye çalışıyor.

Susurluk kazasından sonra, kitlelerin büyüyen öfkesini bastırmak için birkaç kişi tutuklandı. Göstermelik olarak tutuklanan 3-4 Özel Tim görevlisi yargılanmadan serbest bırakıldılar. Çünkü; asıl suçlular onlar değildi, suçlular Çiller Ağar-Bucak üdüsü ile de sınırlı değildi. Bu işin başında Gladio ve onun Türkiye temsilcisi MGK vardı. Bu işin başında sermayesi, ordusu, hükümeti, polisi, ve MIT'i ile kontrgerilla devleti vardı. Bugün Gazi Mahkemesinde 8 polise tutuklama kararının çıkmaması o katilleri yargılamak için değildir, üç gün sonra onlar da serbest bırakılıp katliamlarda kullanılacaklar. Çete devleti; Susurluk kazasıyla ortaya saçılan pisliğini kendisi temizlemeye çalışıyor. Devletin kendi pisliğini temizleyemeyeceğini bilince çıkaran çeşitli milliyetlerden emekçi halkımız "MGK dağıtılsın, MIT, JITEM, kontrgerilla kaldırılmalı", "1000 gizli operasyon 3000 faili meçhul cinayet açıklansın" vb. taleplerle, 30 Eylül 1997 tarihinden itibaren "Sürekli Aydınlanma İçin 1 Dakika Karanlık" eylemini yeniden başlatarak, kontrgerilla devletinden ve çetelerden hesap sormak için her akşam saat 21:00'da Türkiye'nin bir çok il, ilçe ve semtlerinde sokaga, alanlara çıkmaya başladı.

KARADENİZ FAŞİZME MEZAR OLACAK!

Okmeydanı'nda; "Sürekli Aydınlanma İçin 1 Dakikalık Karanlık" eylemi 30 Eylül günü 3 ayrı grubun ayrı ayrı organize ettiği eylemle saat 21:00'da start aldı. Bu gruplardan birisi; "Dokunulmazlıklar Kaldırılsın, Milletvekilleri Yargılansın" diyerek "Okmeydanı Halkı" pankartı ile yuru-

yen; reformist, revizyonist ve düzen içi faaliyet yürüten ÖDP ve EMEP'tir. Diğer; "Halk Meclisi" pankartı ile yürüyen dar grupçu, ben merkezci, dayatmacı, küçük burjuva devrimcileridir. Bu iki grup komünist ve devrimcilerin oluşturduğu "Okmeydanı Emekçi Halk İnisiyatifi"nin özverilerde bulunarak yaptığı eylem birliği çağrılarını reddedip ayrı ayrı yürüme kararlarını aldılar.

"Okmeydanı Emekçi Halk İnisiyatifi" (Demokratik Haklar Platformu, Alınteri, Emekçi Halkın Birliği ve Partizan) bileşenleri 30 Eylül günü, saat 21:00'da Murat Market'in önünde toplanarak eylemi başlattı. Yaklaşık 150 kişi "Okmeydanı Emekçi Halk İnisiyatifi" pankartı arkasında toplanarak, halkı çete devletinden hesap sormaya çağırdı. Çevredeki evlerde bulunan insanların da ışıklarını yakıp söndürerek destek verdikleri eylemde, yürütme komitesinden bir kişi eylem için oluşturulmaya çalışılan platformda Okmeydanı Halk Meclisi, ÖDP ve EMEP'in tutumlarını ve neden

üst üste katılan ve ülkemizde misafir olarak bulunan ICAD'ın Almanya Seksiyonu temsilcisi ve ICAD Türkiye çalışanlarının yanı sıra aralıklı olarak çeşitli DKO ve költür merkezleri de eyleme destek veriyorlar.

"HALK MECLİSLERİ" OKMEYDANI'NDA NE YAPMAYA ÇALIŞIYOR?

Okmeydanı'ndaki; "Sürekli Aydınlanma İçin 1 Dakika Karanlık Eylemi" her gün yeni yeni katılımlarla coşkulu bir şekilde büyümeye başladı. Emekçi halk Murat Market'in önünde toplanarak halaylarla, zılgıtlarla ve sloganlarla çete devletinden hesap sormak için sokaga çıkmaya devam ediyor. Okmeydanı Emekçi Halk İnisiyatifi öncülüğünde toplanan Okmeydanı emekçi halkı, eylemi bir üst boyuta taşımak için çalışırken, hiç ummadığı ve kendisine halkın öncüsü misyonunu biçen "Okmeydanı Halk Meclisi"nin devrimci dostluğa, dayanışmaya ve

damı Halk Meclisi'ne bağlı gruba inisiyatif sözcükleri; "Devrimci ahlak ve dostluk" gereği anlayışı ve sessiz olmaları çağrısı yaptılar. Tutumlarını ve davranışlarını değiştirmeyen, "Okmeydanı Halk Meclisi"ne inisiyatif içinde yer alan devrimci analar çıkışılar ve ortam bir anda gerginleşti. Hatta bir devrimci ananın; "Unutmayın ki karşımdakiler de devrimci, onlar faşist değil" sözüne tahammül edemeyen bazı kişiler ananın üzerine yürüdüler.

Okmeydanı'nda yaşanan olumsuz tablo, inisiyatif sözcüklerinin ve görevlilerin olgun ve özverili tavırları karşısında yatıştırdı ve eylem başladı. Ertesi gün "Okmeydanı Emekçi Halk İnisiyatifi" sözcükleri yaşanan ve bundan sonra yaşanması önlenemeyecek her hangi bir olumsuzluğu önlemek amacıyla "Okmeydanı Halk Meclisi" temsilcileriyle görüşmeye gittiler ve muhatap bulamadan geri döndüler. Bunun üzerine sözcükler görüşmeyi bir sonraki gün yaptılar ve aldıkları "Biz siyasi yapılara saygı duyuyoruz ama bu eylem özgürlüğünde kendilerini ifade etmelerine karşılık" cevabı ise ileride daha da büyük ve asılmaz sorunların çıkacağını mesajını verdi.

Okmeydanı'ndaki; çete devletinden hesap sormak için başlatılan "Sürekli Aydınlanma İçin 1 Dakika Karanlık" eylemi, yaşanan bütün olumsuzluklara rağmen, "Okmeydanı Emekçi Halk İnisiyatifi" tarafından her gün halaylarla, zılgıtlarla ve sloganlarla coşkulu bir şekilde devam ediyor.

YAŞASIN DEVRİMCİ DAYANIŞMA!

Esenler'de; "Sürekli Aydınlanma İçin 1 Dakika Karanlık" eylemi oluşturulan eylem birliğine günden güne büyüyerek devam ediyor.

Esenler bölgesinde; yeniden başlatılan "Sürekli Aydınlanma İçin 1 Dakika Karanlık" eylemi, Halkın Günlüğü, Alınteri, Emekçi Halkın Birliği, Direniş, Ç.S.A. Odak, HADEP, EMEP ve ÖDP gibi yapıların oluşturduğu Esenler Demokrasi Platformu tarafından organize ediliyor. Oluşturulan platform, dar grupçuluktan uzak ve yapılan eylemi daha da üst boyutlara taşımak için ortak metin ve ortak iniza ilkelere dayanıyor. Platformun hedefleri arasında da; çete devletinin gerçek yüzünün emekçi halka daha iyi gösterilmesi, çetelerden hesap sorulması ve halkın kafasında yer alan "Devrimciler hiç bir zaman bir araya gelemmez, ancak onlar birbirleriyle uğraşırlar" imajını kırmak ve yapılan eylem birliğininin devamlı olacağı, daha da üst boyutta devam edeceği işaretini vermek vb. noktalar yer alıyor.

Esenler bölgesinde, 30 Eylül gününden itibaren, her gün periyodik olarak saat 21:00'da ezilen ve sömürülen emekçi halkın yoğun olarak bulunduğu Kazım Ka-

üç ayrı grubun ayrı ayrı eylem yaptığını kitleye anlattı. Ardından "Okmeydanı Emekçi Halk İnisiyatifi" adına bir basın açıklaması okundu. Kitle; basın açıklamasından sonra kortej oluşturup Okmeydanı sokaklarına doğru slogan atarak yürüyüşe geçti. "Karadeniz Halkı Yalnız Değildir", "Karadeniz Faşizme Mezar Olacak", "Kahrolsun MIT, CIA, Kontrgerilla", "Birlik-Mücadele-Zafer", "Gazi Halkı Değil Çeteler Yargılansın" vb. sloganlarla yarım saat yürüdükten sonra yine Murat Market'in önüne gelen kitle halay çekip, türküler söyledi. Kitle daha sonra "Yarın Yine Buradayız" sloganını atarak dağıldı.

Okmeydanı'ndaki "Sürekli Aydınlanma İçin 1 Dakika Karanlık Eylemi"ne müzik gruplarından; Grup Munzur ve Kutup Yıldızı her gün aktif olarak katılarak destek veriyorlar. Ayrıca Ufuk Tambaş için açlık grevinde olan öğrenciler de iki gün üst üste eyleme katıldılar. Eyleme, iki gün

devrimci ahlaka yakışmayan davranışlarla karşı karşıya geldi. Küçük burjuva devrimcilerinin öncülüğünde oluşan "Okmeydanı Halk Meclisi", periyodik olarak her akşam yapılan eylemin, 10. gününde yani 9 Ekim akşamı, "Okmeydanı Emekçi Halk İnisiyatifi" bileşenlerinin toplanacağı Murat Market'in önünde toplanarak slogan atıp halay çekmeye başladı. İnisiyatif sözcüklerinin "Okmeydanı Halk Meclisi" sözcüklerine bu davranışların nedenlerini sormaya ve bu davranışlarının dostluğa, dayanışmaya ve devrimci ahlaka uygun düşmediğini hatırlatmaları karşısında aldıkları "Biz bundan sonra Okmeydanı'nda üç ayrı yerde toplanıp Petek Market'in önünde birleşeceğiz. İşimize gelirse bundan sonra böyle, sizlerle meclisin aldığı kararları tartışacak değiliz" vb. sözler ve devrimcilğe yakışmayan davranışlar karşısında inisiyatif sözcükleri tartışmayı kestiler ve eylem programını başlattılar. Basın açıklaması sırasında devamlı olarak slogan atan "Okmey-

rabekir, Aşağı ve Yukarı Karahayır, Tepe, Atılgan, Dörtöyl, Yeni Mahalle ve Çiftçevizler semtlerinde sıra ile düzenleniyor. Esenler bölgesinde eyleme katılan emekçi halk, "Halkımız Safflara Hesap Sormaya", "Çetelerin İpleri MGK'nın Elinde", "Susurluk Devletler, Hesap Soralım" vb. sloganları atarak coşkulu bir şekilde eylemi devam ettiriyor.

ÇETELERE KARŞI; BİRLİK-MÜCADELE-ZAFER!

Tuzla deri işçileri, kontrgerilla devletinden, sendika ağalarından, özelleştirme ve tasarruflaştırmalara, zama, zulme, işkenceye, köy yakınlara ve boşaltmalara, koruculaştırmaya ve her türden gerici faşist saldırılara karşı Tuzla Aydın Köyü'nde sokakları kuşattı.

Tuzla Organize Deri Sanayi Bölgesi'nde; Deri-İş Sendikası'na bağlı 3000 işçi "Sürekli Aydınlık İçin 1 Dakika Karanlık" eylemine destek için 30 Eylül günü 1 saat iş bıraktılar. Tuzla Deri-İş Sendikası'nın 30 Eylül günü saat 12.00'da bir basın açıklaması ile yaptığı iş bırakma eylemine Albayrak işçileri de aktif olarak katılıp destek verdiler. "Çeteler Halka Hesap Verecek", "Çetelere Karşı Birlik-Mücadele-Zafer", "Susurluk'un Sahibi Patron-Ağa Devleti", "Albayrak İşçisi Yalnız Değildir", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" vb. sloganların atıldığı eylemde Tuzla Deri-İş Şube Başkanı Musa Selvi ve Sendika Sekreteri Cemal Taşkın, işçilere hitaben birer konuşma yaptılar. Selvi konuşmasında; "Ülkemiz emperyalizme göbekten bağımlı olmasından dolayı ülkemizin yeralı ve yerüstü tüm zenginliklerini ve madenlerini işleterek kendi saltanatlarına salıncak katanlar coğrafyamızda yaşayan tüm emekçi halkı açlığa mahkum ediyorlar. Egemenler bu kaynakları emekçilerin sırtından beslenerek sağlıyorlar. Trilyonlarca para bizlerin cebinden çıkarılıp, Kürt ulusunu yok etmek için silahlara yatırılıyor. Kara para ilişkileriyle ayakta durmaya çalışan sistem bizlerin güçlü birlikteliğimiz ve üretimden gelen gücümüzle sona erecektir" dedi. Daha sonra çete devletten hesap sormak için, 30 Eylül'den itibaren her akşam yapılacak olan eyleme sonuna kadar aktif olarak destek verecekleri duyurusunu yapan deri işçileri eyleme son verdiler.

"Çetelere Karşı Alanları Zaptetmeye, Hesap Sormaya" ilkesinden hareketle kurulan Tuzla Demokrasi Platformu; Tuzla Deri-İş Şubesi, Uinter-İş, HADEP, Sınıf Sendikacılığı Hareketi, Devrimci Demokrat Sendikal Birlik, Demokratik Haklar Platformu, Emegün Kurtuluş Kurultayı, Emekçi Halkın Birliği tarafından ortak slogan, ortak döviz ve pankart açma temelinde kurularak eyleme öncülük ediyor.

Her akşam periyodik olarak yapılan "Sürekli Aydınlık İçin 1 Dakika Karanlık" eylemi basın açıklaması okunarak başlıyor. Kitle daha sonra; "Çetelere Karşı Birlik-Mücadele-Zafer", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" vb. sloganlar atarak, halaylarla, zılgıtlarla coşkulu bir şekilde eyleme devam ediyor. Tuzla Aydın Köyü'nde

plan eylemde çocukların da rolü büyük, onlar meşaleler ve ellerindeki tenekeleri çalarak büyüklerine destek veriyorlar.

Aydın Köyü'nde eylemi sekteye uğratmak isteyen faşizmin kolluk güçleri, eyleme aktif olarak katılan çocukları döverek, eyleme katılmalarını istedikler. 5 Ekim günü yapılan bu saldırı Aydın Köyü'nde ki emekçi halk tarafından tepkiyle karşılandı. Aynı gün Tuzla Demokrasi Platformu öncülüğünde yapılan eylemde, çocuklara yapılan saldırı protesto edilerek, sloganlar eşliğinde Konaklı Mahallesi'nden 5 km uzaklıkta bulunan Aydın Köyü merkezine kadar yürüldü.

Tuzla Şifa Mahallesi'nde polis provakasyon peşinde; Tuzla Demokrasi Platformu'nun öncülük ettiği "Sürekli Aydınlık İçin 1 Dakika Karanlık" eyleminde, 7 Ekim günü polis uyarı yapmadan havaya ateş açtı. Korkutmak ve sindirmek amacıyla yapılan bu saldırıya, kitle, "Birlik-Mücadele-Zafer", "Çeteler Halka Hesap Verecek" vb. sloganlarla karşılık vererek coşkulu bir şekilde eylemlerini sürdürdü.

ÇETELERDEN HESAP SORMAK İÇİN

ALANLARA, EYLEME, HESAP SORMAYA!

"Sürekli Aydınlık İçin 1 Dakika Karanlık" eylemi 4 Ekim günü saat 21.00'da Kartal Emekçi Halkı tarafından coşkulu bir şekilde gerçekleşti.

Kartal Meydanı'nda gerçekleştirilen eyleme yaklaşık 500 kişi katıldı. Coşkulu bir şekilde gerçekleştirilen eylemde kitle sık sık, "Sokağa Eyleme Hesap Sormaya", "Zindanlar Boşalsın Çetelere Yer Kalsın", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek" vb. sloganlar attı.

Ayrıca çete devletinden hesap sormak için yeniden başlatılan bu eylem, Kartal'ın emekçi mahalleleri olan Esentepe, Erzincan Mahallesi ve Topselvi'de coşkulu bir şekilde periyodik olarak sürüyor.

ÇETELERİN İPLERİ MGK'NIN ELİNDE

Kartal Erzincan Mahallesi'nde "Sürekli Aydınlık İçin 1 Dakika Karanlık" eylemi her gün daha da kitleleşiyor. Erzincan Mahallesi'ndeki emekçi halk her gün "Çetelerin Sahibi Patron-Ağa Devleti",

"Çeteler Halka Hesap Verecek", "Çeteler Dışarıda, Öğrenciler Hapiste" vb. sloganlar atarak sokak aralarında coşkulu bir şekilde meşalelerle yürüyerek halkı çete devletinden hesap sormaya çağırıyor. Eylemciler her gün yaklaşık olarak 1 saat gerçekleştirdikleri eylemi daha sonra halay çekip, zılgıtlarla sona erdiriyorlar.

1 MAYIS ŞEHİTLERİNİN KATILI, ÇETE DEVLETİ!

1 Mayıs Mahallesi'nde, 30 Eylül'den itibaren başlatılan ve her gün periyodik olarak devam eden eylem, Halkın Günlüğü, Atılım, Kızılbayrak, Alınteri okurları ile EMEP, ÖDP, SİP ve çeşitli DKO'lerin de içinde yer aldığı, eylem birlikteliği ile oluşan 1 Mayıs Emekçi Halk Platformu tarafından öncülük edilerek gerçekleştiriliyor.

Gün geçtikçe kitleleşerek büyüyen eylem, her gün saat 21.00'da 1 Mayıs Merkez Duruşu'nda başlıyor. Halk; yürüyüş boyunca, "Kahrolsun Faşist Diktatörlük", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Çeteler Halka Hesap Verecek", "Kahrolsun MİT, CIA, Kontrgerilla", "1 Mayıs'ta

kika Karanlık" eyleminde jandarma terör estirdi. 30 Eylül akşamından itibaren yeniden başlayan eylem; Sarıgazi'de Halkın Günlüğü, Atılım, Odak okurları ile SİP tarafından her gün saat 21.00'da gerçekleştiriliyor.

Sarıgazi'de emekçi halk her gün halay ve zılgıtlarla çete devletinden hesap sorarken, coşkulu bir şekilde de, "Birlik-Mücadele-Zafer", "Susurluk'un Sahibi Patron Ağa Devleti" vb. sloganlar atılıyor. Her gün biraz daha büyüyen eyleme, 5 Ekim günü basın açıklaması okunduktan sonra jandarma uyarı yapmadan saldırı. Saldırı sırasında bir çok insan yaralanırken, Musa Alp ve soyadını öğrenemediğimiz Erdal isimli kişi gözaltına alındı. Bunun karşısında direnişe geçen Halkın Günlüğü ve Atılım okurları yola barikat kurarak bir süre yolu trafike kapattılar. Gözaltına alınanlar bir gün sonra serbest bırakıldılar. Eylem jandarmasının tüm baskılarına rağmen her gün daha da büyüyor.

1000 GİZLİ OPERASYON, 3000 FAİLİ MEÇHUL CİNAYET AÇIKLANSINI

Gölsuyu'nda; "Sürekli Aydınlık İçin 1 Dakika Karanlık" eyleminde polis terör estirerek 4 Ekim günü 2 kişiyi gözaltına aldı. 30 Eylül'den itibaren her gün periyodik olarak gerçekleştirilen Gölsuyu'ndaki eyleme, ellerinde meşalelerle alana doğru yürüyün iki kişiyi polis zorla gözaltına aldı. 4 Ekim günü gerçekleşen bu gözaltı olayı Gölsuyu emekçi halkının tepkisini artırırken eyleme katılımı daha da arttırdı. İsimlerini öğrenemediğimiz gözaltına alınan 2 kişi ertesi gün serbest bırakıldı. Gölsuyu'ndaki eylemde emekçi halk ellerinde döviz ve meşalelerle her akşam coşkulu bir şekilde sloganlar atarak sokakları adım adım geziyor. Eylem daha sonra halaylar çekilerek, şiirler okunarak Kürtçe ve Türkçe türküler söylenerek sona erdiriliyor.

GÖZALTINDA KAYIPLARIN HESABINI ÇETELERİ YARGILAYARAK SORACAĞIZI

"Sürekli Aydınlık İçin 1 Dakika Karanlık" eylemleri İzmir'in Menemen, Bornova, Narlıdere, Balçova, Buca ve Aliağa ilçelerinde halkın alanlarda diller dirdiği sloganlar eşliğinde coşkuyla sürüyor.

Yamanlar'da 4 Ekim Cumartesi günü düzenlenen eylem, polisin saldırısına uğradı. Yaklaşık 100 kişinin gerçekleştirdiği eyleme müdahale eden polis, 30 kişiyi gözaltına aldı. Gözaltının ardından halkın yoğun tepkisine uğrayan polis, gözaltına aldığı eylemcileri serbest bırakmak zorunda kaldı.

Halkın Günlüğü, Atılım, Alınteri, Kaldıraç okurları ile SİP taraftarlarının ortak organize ettikleri Menemen'deki "Karanlık Eylemi" coşkulu bir şekilde sürüyor.

12-13 Ekim günlerinde yapılan eylemlere 4 sivil otuyla gelen polisler, kitleye psikolojik baskı altına almaya çalıştılar.

Alışık protestoyla başlayan eylemde, "Çeteler Halka Hesap Verecek", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Zindanlar Boşalsın"

Düşenler Kavgamızda Yaşıyor", vb. sloganlar atarak meydana toplanıyor. Meydana gelen halk burada halay çekerek, türkü söylüyor ve zılgıtlar çekerek eylemi sona erdiriyor.

ZİNDANLAR BOŞALSIN, ÇETELERE YER KALSINI

30 Eylül'de yeniden başlayan; "Sürekli Aydınlık İçin 1 Dakika Karanlık" eylemi, Esenyah'da polisin bütün baskılarına rağmen her gün çeşitli tiyatro gösterimi, şiir dinletisi ve türkülerle dahada boyutlanıyor. Esenyah Mahallesi emekçi halkı; her akşam saat 21.00'da, Pir Sultan Abdal Canlar Derneği Esenyah Şubesi inazah pankart altında toplanarak; "Çetelerin İpleri MGK'nın Elinde", Çeteler Mediste Öğrenciler Hapiste", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" vb. sloganlar atarak halay ve zılgıtlarla coşkulu bir şekilde gerçekleştirdikleri eylemi sona erdiriyor.

MİT, JİTEM, ÖZEL TİM, MGK DAĞITILSINI!

Sarıgazi'de "Sürekli Aydınlık İçin 1 Da-

sın Çetelere Yer Kalsın, "Faşizme Karşı Omuz Omuz" sloganları atıldı. Sloganların ardından, tüm devrim şebekeleri için 1 dakika saygı duruşu yapan ve tür küler eşliğinde halaylar çeken kitle yaklaşık yarım saat süren eylemin ardından topluca dağıldı.

KAHROLSUN HALKLARIMIZI KÖLELEŞTİREN, HALKLARIMIZLA ALAY EDEN ADALET!

Tüm ülke çapında coşkuyla sürdürülen "Sürekli Aydınlik İçin 1 Dakika Karanlık" eylemi, Adana'da da 30 Eylül Salı gününden itibaren, kitleler tarafından sokaga taşırıldı. Devam eden eylemlilik sürecinde 8 Ekim Çarşamba günü Şakir Paşa Mahallesi'nde sokaga taşınan eylemi hazmedemeyen polislin saldırısı nedeniyle çatışma çıktı. Çetelerin protesto

edildiği eylemde 1 kişinin gözaltına alınmak istenmesine kitle karşı koydu. Takvi-

ye güç isteyen polislerin müdahalesiyle çıkan çatışmada bir çok insan yaralanırken Hayri Akgün, Sevgi Taşkın, Sebahat Söyleyen, Sefa Söyleyen ve ismi öğrenilemeyen 1 kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar 2 saat sonra serbest bırakıldılar.

SUÇLULAR BİRİBİRLERİNİ YARGILAYAMAZ, ÇETELER HALKA HESAP VERECEK!

Kayseri'de gerçekleştirilen karanlık eylemlerine tahammül edemeyen polis, 5 Ekim Pazartesi günü gerçekleştirilen eylemin ardından, ertesi gün düzenlediği seri baskınlarla 8 kişiyi gözaltına aldı. Emekçi Partisi yöneticileri, İHD Kayseri Şube Başkanı, Atılım Gazetesi temsilcisi, Eğitim Sen'li öğretmenlerin de aralarında bulunduğu 8 kişi daha sonra serbest bırakıldı.

EMEĞÇİ OKMEYDANI HALKINA, BASINA VE KAMUOYUNA

Susurluk'taki kazayla açığa çıkan devletin kendisiydi. Kirlenmişliği, çürümüşlüğü ve kokuşmuşluğu ile Anadolu'yu kirlenme turunda iken bir kamyonun hüsnüne uğradı. Ama devlet her zamanki gibi kendisini bir kenara atıp; Ağar, Bucak, Çiller kuklalarıyla geçiştirebileceğini düşündü ve ona göre geliştirdiği tavrı bu sefer emekçilerin, aydınların, devrimcilerin kararlılığına çarptı. Susurluk'ta açığa çıkan ve kamuoyu üzerinde oynanan bu karartma ve kirlenmeye karşı geliştirilen "Sürekli Aydınlik İçin 1 Dakika Karanlık" eylemi ile devlet köşeye sıkıştırılarak hesap verme anlamında mahkum edildi. Ancak aradan çok kısa bir süre geçmesine rağmen kukla olarak kullanılan katiller ödüllendirilerek birer birer serbest bırakıldılar. Kana susayan katillerin, afınlarına kan sürülerek kana olan özlemleri giderildi.

Bizler; emekçiler, devrimciler ve sosyalistler olarak bir damla dahi verecek kanımız olmadığı için; devleti ve onun içindeki çeteleri mahkum etme anlayışıyla yeniden başlayan "Sürekli Aydınlik İçin 1 Dakika Karanlık" eylemini kitlesel ve ruhuna uygun gerçekleştirme girişimi içindeyiz. Ancak bu girişimimiz kendini düzene yakın gören siyasi partilerle, grup menfaatlerini devrimin önüne çıkaran oluşumların duyarsızlıklarına (kavrayışsızlıklarına) maruz kaldı.

24 Eylül Çarşamba günü başlayan öngörüşmelerimiz sonucunda 26 Eylül günü toplanmak üzere Okmeydanı'ndaki siyasi parti ve diğer kitle örgütlerine toplanma çağrısı yaptık. Bu toplantıya siyasi partilerden (SİP dışında) ve diğer kurumlardan duyarlılık gösterip katılan olmadı. Yapılan görüşmelerden sonra alınan karar gereği, gelmeyen parti ve kurumlarla tekrar görüşüp, birliği oluşturmada kararlılığımızın göstergesi olarak, onları yanımızda görmek ve birlikte hareket etmek istedik. Tekrar yapılan çağrılardan sonra, kurumları ve partileri 27 Eylül günü yaptığımız toplantıya çağırarak, bu toplantıya SİP, HADEP ve Direniş Dergisi'nden birer temsilci katıldı.

HADEP adına katılan arkadaş bizimle birlikte hareket edeceğini belirttiği halde daha sonraki toplantılara katılmadı. Direniş'ten gelen arkadaş ise toplantıya Direniş temsilcisi olarak katıldığını aynı zamanda Okmeydanı Halk Meclisi üyesi olduğunu belirtti. Halk meclisinin bu eylem hakkındaki kararını sordumuzda; Halk Meclisi pankartı altında yürüyeceklerini, kendileri dışındaki kurum, parti ve siyasi çevrelerin meclis pankartı bünyesinde yürüyebileceklerini, bunun dışında hiçbir pankart, döviz vs. açamayacaklarını ve kendilerini ilade edemeyeceklerini belirterek bu koşullarda herkesin katılabileceğini söyledi. Direniş olarak kendilerinin de; meclis pankartı ile yürüyeceklerini ve kendilerini ilade etmeyeceklerini belirttikten sonra toplantıdan ayrıldı.

Boylece Okmeydanı örgülünde "Sürekli Aydınlik İçin 1 Dakika Karanlık" eyleminin 2 ayrı koldan yapılacağı kesinleşmiş oldu. Bizler; Halk Meclisinin bu dayatmacı, grupsal ve birlikten yana olmayan tavrını ve kararlarını değerlendirdiğimizde, siyasi yapılar olarak kabul etmemiz mümkün değildi. Çünkü, Halk Meclisleri denilen oluşum, bizleri temsil ve ifade etmediği gibi, bizlere kendimizi ifade etme imkanı da vermiyordu. Bu durumdan rahatsızlıkla anlaşılabileceği gibi, halkın birliğinden bahseden Halk Meclisi, Okmeydanı'nda, halkın birlikte hareket etmesi için hiçbir çaba sarfetmemiştir.

Bu gelişmelerden sonra 28 Eylül günü tekrar toplanma kararı alındı ve o gün toplantı yapıldı. O günkü toplantıda da bizler ve SİP dışında yine kimse katılmadı. Fakat EMEP'ten iki arkadaş gözlemci olarak toplantıya katıldıklarını, aynı saatlerde EMEP, ÖDP ve Halkevleri arasında toplantı olduğunu ve her iki toplantıdan çıkacak sonuçlara göre karar vereceklerini belirttiler. Biz de o günkü toplantıda; daha önceki toplantılarda eylem hakkında konuştuğumuz fikirleri daha da netleştirip, esnek olmak, katılacak olan yapıların öneri ve görüşlerine açık olup, uygun görülürse değiş-

ebilecek kararlar alarak, ÖDP, EMEP ve Halkevleri'nin yaptığı toplantı sonucuna göre onlarla tekrar görüşüp bir sonuca varma kararı aldık. Ve herşeyin netleştiği, kalfalardaki çelişkilerin belirginleştiği güne yani 29 Eylül'e gelindi. 29 Eylül'e kadar bizimle hareket eden SİP, ÖDP, EMEP ve Halkevleri'nin birlikte ve aynı yürüme ve eyleme katılma kararı aldığını öğrendiklerini, böyle olduğu takdirde Okmeydanı'nda 3 koldan yürüyüş yapılacağını ve bu durumda kendileri olarak Okmeydanı örgülünde eyleme katılmayacaklarını, çünkü bu durumun insanlar tarafından iyi karşılanmayacağını belirttiler. SİP toplantıdan ayrıldıktan kısa bir süre sonra EMEP'ten arkadaşlar toplantıya gelerek, ÖDP, EMEP olarak kararlar aldıklarını, Halkevleri'nin ise kendileriyle birlikte eyleme katılacağını ve destekçi olduklarını belirtti. Bizlerin de; aldıkları kararlara uydığımız takdirde yani onları istediği temelde eyleme katılabileceğimizi, birlikte hareket edebileceğimizi söylediler. Açıklamalardan sonra aramızda yaptığımız değerlendirme sonucunda ÖDP, EMEP ve SİP'in de olacağı bir toplantı yapma kararı aldık ve yarım saatlik bir aradan sonra aynı gün toplandık. Ve bu toplantıya EMEP, SİP, ÖDP ve biz katıldık. ÖDP ve EMEP'in kararlarına göre; "Okmeydanı Halkı" imzalı pankart, açıklama, konuşma ve döviz dışında hiç bir şeyin kullanılmayacağı ve açıklamanın yapılamayacağı, sadece her yapıdan insanın, serbest bir kürsü oluşturarak, kendi görüş ve düşüncelerini Okmeydanı Halkı imzasını kullanarak açıklayabilecekleri ve bunun da en demokratik bir yöntem olduğu söyleniyordu. Bu kararların dışındaki diğer kararları bizim açımızdan da uygundu. Çünkü aynı kararları biz de (Toplanma yeri, eylemin kitleselliği vb.) almıştık.

Alınan kararları tartışmak ve birlikte hareket etmek için toplantıya başladık. Toplantının sonucunda, bizler, Okmeydanı'nda birlikte hareket etmek için her türlü esnekliği ortaya koyduğumuz halde, ÖDP ve EMEP (Esas olarak ÖDP. Çünkü, EMEP bir

ara bizim önerilerimizi kabul etti gibi olursa da ısrarlı ve kararlı davranmadı) aldığı kararlarda hiç bir esneklik göstermedi. Bizim önerimiz ise; "Okmeydanı Halkı" imzalı pankartla yürüyebileceğimiz, ama, gerek pankart ve gerekse diğer açıklama ve yazıların altında, eyleme katılanların imzalarının olması gerektiği, çünkü bizlerin ve diğer yapıların siyasi yapılar olduğu, bu nedenle her siyasi yapının kendisini ifade etme hakkının olduğu ve bunun da "eylemde birlik, ajitasyon ve propaganda serbestliği" ilkesinin bir gereği olarak kaçınılmaz olduğu şeklindeydi. Tüm çabalarımıza, pankartta imzaların olmayıp, bunun dışındaki çalışmalarda hiç olmazsa imzanın olması gerektiği şeklindeki ifadelerimize rağmen, (ÖDP ve EMEP) bunun da mümkün olmayacağını, imzalar kullanıldığında halkın eyleme katılmayacağını ve hedeflenen birlikteliğin sağlanamayacağını (ÖDP birlikteliği sadece kitlesellikle ele alıyor, ilketi olmasını bir yana bırakarak) belirtince ve ardından tekrar harcanan çabalara rağmen herhangi bir sonuç çıkmayınca toplantı sona erdi. Bu arada SİP'in tavrı da pankart ve imzaların kullanılması noktasında ÖDP'nin tavrından farklı olmadı.

Değerli Dostlar, Emekçi Okmeydanı Halkı!

Yukarıda genel hatlarıyla aktardığımız dikkatli bir şekilde okunup değerlendirildiğinde, bugün Okmeydanı'nda yaşanan olumsuzlukların gerçek sorumlusunun kim olduğu açıkça görülecektir. Tabii gerçek sorumlular; dayatmacı, dar, grupsal kararlar alıp, birlikteliğin sağlanması için hiç bir çaba sarfetmeden bildiklerini okuyarak, "bizim kararlarımız bunlar, kabul ederseniz gelirsiniz, etmezseniz gelmezsiniz" cevaplarıyla her şeyi bir anda kesip atan, düzen içi faaliyet yürüten, reformist ve k. burjuva çevrelerdir. Fazla söz söylemeye gerek duymuyor ve siz halkımızı gerçekleri öğrenmeye, öğretmeye ve hergün saat 21:00'da Murat Market'in önünde bizimle birlikte eyleme katılmaya çağırıyoruz.

OKMEYDANI EMEĞÇİ HALK İNİSYATİFİ (Demokratik Haklar Platformu, Alinteri, Emekçi Halkın Birliği, Partizan)

Emekliler insanca yaşam için Ankara'ya yürüdü

Halkın Günü/Istanbul-Ankara: Yıllardır hastane kuyrukları, ucuz ekme kuyrukları, elektrik, su, maaş kuyrukları ve bir dizi sorunlarla birlikte yaşayan emekliler, yıllarca emek vererek, zenginliklerine zenginlik kattıkları sömürücü-zalim zorhalarca sefalet ve açlığa talimli hale getirildiler.

%70'i yoksulluk sınırının altında 30 milyon maaşla yaşamaya mahkum edilen, maaş kuyruklarında dayatılan ölümlerden sonra, şimdi de kuponlu ekme kuyruklarında ölmeye çağrılan emekliler, sorunlarının çözümü için hedeflerine Ankara'ya koydular.

"Herkes sendika hakkı" ile ilgili uluslararası anlaşmaları ve Anayasa'nın 90. maddesinin parlamentoya verdiği görevin gereği yapılarak, emeklilerin sendikalaşmasına önündeki engellerin kaldırılması başta olmak üzere ekonomik, demokratik, sosyal ve tüm sorunlarını egemenlere duyurmak amacıyla 5 Ekim Pazar günü saat 11:00'da Kadıköy İskele Meydanı'nda bir basın açıklaması yapan Emekli-Sen üyeleri, 6 Ekim Pazartesi günü Ankara'ya giderek istem ve taleplerine karşılık aradılar.

Türkiye genelinde 23 şube ve 26 temsilciliği bulunan Emekli-Sen'in organize ettiği basın açıklamasında emekliler, kısa bir sürele artık yaşamlarının ayrılmaz bir parçası haline alan kuyruklarda yaşanan dramı oyunlaştırarak, devletin kendilerine yönelik uygulamalarını protesto ettiler. Söylenin ardından okunan basın açıklamasında emeklilerin sorunlarına değinen Emekli-Sen Genel Sekreteri Av. Rasim Öz, ülke sorunlarından bahinsiz olmayan sorunlarının çözümüne sahip çıkmanın yolunun sendikal örgütlenmelerini güçlendirmekten geçtiğini, iki yılı aşkın bir süredir sendika olarak bu sorunların çözümünü için mücadele verdiklerini belirtti.

"Sosyal Güvenlik ve Sağlık kurumlarını-

zın özelleştirme yolu ile yok edilmesine hayır demek için.

Sosyal Güvenlik Kurumlarında yönetimin emeklilere ve çalışanlara birahtılmasını sağlamak için.

SSK'nın ve Emekli Sandığı'nın gasbedilen taşınmazlarını ve paralarını geri alması için.

Hastanelerden insanca sağlık hizmeti alabilmek için.

Beş milyon emeklinin ihtiyacını karşılayacak huzur evlerinin açılması için.

Gençlerimizin ve çocuklarımızın ücretsiz eğitim hakkı için.

Torunlarımıza demokratik, özgür ve barış dolu bir ülke bırakmak için.

Çete hukuku yerine demokrasiyi egemen kılmak özgür ve demokratik bir toplum için.

Karanlıkları yenerek, aydınlığa ulaşmak için.

İçin.

Ve tüm sorunlarımızın çözümüne sahip çıkışımızı ilke yöneticilerine göstermek ve iktidarı uyandırmak için Ankara'ya yürüyoruz" dedi.

Özün konuşmasını ardından Kadıköy Meydanı'nda yürüyüşe geçen Emekli-Sen'lilere polis müdahale ederek, slogan atmamaları konusunda uyardı. Polislin uyarısına "Kuyruklarda Ölmek İstemiyoruz", "Yaşasın Örgütlü Mücademiz", "Ölmek Yok İnandına Direniş" sloganlarıyla karşılık veren Emekli-Sen'iler Sah Pazarı'na kadar yürüyerek, buradan otobüslerle Ankara'ya hareket ettiler.

Emekli-Sen'in çağrısıyla çeşitli illerden Ankara'ya gelen emekliler, 6 Ekim Pazartesi günü "Kuyruklarda Ölmek İstemiyoruz" pankartı altında Güven Park'ta buluştular. "Emekli Kuyruktan Ölmek İstemiyor", "Örgütlü Emekli, Onurlu Emeklidir", "Özelleştirmeye Hayır", "Refahiyol, Ana-

sol Hepsini Aynı Yolu" sloganlarının andığı Güven Park'ta Emekli-Sen Genel Başkanı İbrahim Şahin bir konuşma yaptı. Emekli-Sen'in Türkiye'nin sendikal tarihine emeklilerin isimlerini yazıldığı ilk sendikal örgüt olduğuna dikkat çeken Şahin, sendikaları ile ilgili parlamentoda bekleyen yasa taslağının hemen yasallaşmasını istedi.

Basın açıklamasının ardından, taleplerini içeren dosyaları iletmek için Başbakanlığa yürümek isteyen emeklilerle polis arasında gerginlik yaşandı. Görüşmelerin ardından taleplerin iletilmesi için bir heyet oluşturan emekliler, görüşecek yetkili bulamadılar. Yaklaşık 45 dakika Başbakanlık'ta bekleyen heyet, Başbakan Mesut Yılmaz ve diğer yetkililerce kabul edilmeyince, dosyaları Başbakanlık binası önüne bırakarak geri döndü.

5 milyon emekli adına Ankara'ya geldiklerini belirten Emekli-Sen'iler, kendilerini kabul etme nezaketini göstermeyen yetkilileri protesto ederek, Ankara'dan ayrıldılar.

"EMEKLİ OLMADAN MEZARA GİRMEK İSTEMİYORUZ"

Halkın Günü/İzmir: Medise verilen snurü sayıda meslek elemanını kapsayan yasa taslağının, tüm sağlık ve sosyal hizmet emekçilerini kapsayacak şekilde düzenlenmesini isteyen SES, (Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası) İzmir Cumhuriyet Meydanı'nda bir basın açıklaması yaparak talep ve istemlerini yetkililere duyurmaya çalıştı.

Polislin yoğun güvenlik önlemleri aldığı Cumhuriyet Meydanı'nda 1 Ekim Çarşamba günü saat 12:30'da yapılan açıklama öncesinde sendika yöneticileri ile polis yetkilileri arasında kısa süren bir gerginlik yaşandı. Polislin kitleye bağırmasına karşılık çıkan SES yetkililerine polislin cevabı, "Biz devletiz, bağırırız da çağırırız da" şeklinde oldu.

Polis yetkilileriyle yaşanan gerginliğin ar-

dından sağlık emekçileri, SES İzmir Şubesi olarak topladıkları ve çeşitli illerden Meclis-

se gönderilen dilekçelerinin dikkate alın-

yılmasını istediler. SES emekçileri; subay, astsubay, askeri memurlar, polisler, makinistler, ateşçiler, ziraî mücadele, ziraî karantina, teknik ve idari işlerde, salgın ve parazitler hastalıklarıyla mücadelede çalışanlara, radyoloji teknisyenleri, devlet tiyatrosu sanatçılarına, basın müşavirlerine tanınan "fiziksel zorunluluk ve sağlık zararlı maddelerde doğan yıpranma haklarının" zor ve sağlıksız ortamda çalışan sağlık ve sosyal hizmet emekçilerinin de tanınması gerektiğini belirttiler.

Filhi hizmet süresi zammı ile ağır ve yıpratıcı işlerde çalışan kişilerin bu ağır ve yıpratıcı çalışmalarını nedeniyle erken emeklilik hakkının tanınmasını da isteyen SES emekçileri, çeşitli meslek hastalıklarına ykalanmış olarak emekli olmak, daha da vahimi emekli olmadan mezara girmek istediklerini belirttiler.

Sendikacı Murat Coşkun tutuklandı

Haber Merkezi: Egemenlerin, devrimci sendikacı mücadeleye karşı tahammülsüzlüklerinin yansıması olarak, pratikliğine girdikleri baskı-sindirme politikalarının desteğiyle gerçekleştirdikleri düzmece senaryo ve komplolar sonucu tutuklandıkları sendikacıları DISK Genel İş Ankara Şube Başkanı Murat Coşkun da kanıda.

Ankara Terörle Mücadele Şubesi tarafından 23 Eylül 1997 tarihinde gözaltına alınarak, şubede kaldığı 9 gün boyunca yoğun fiziki-psikolojik işkenceye tabi tutulan Coşkun, daha sonra düzmece senaryolar desteğinde tutuklanarak Ankara Esir Kampı'na konuldu.

Tutuklanmasının ardından yazılı bir açıklamayla durumunu kamuoyuna ileten Coşkun, gözaltında bulunduğu süreçte sistematik işkenceye tabi tutulduğunu belirtti. Coşkun, "Bana yapılan bu tutum gerici faşist Ankara Belediye yönetiminin komplosudur. Devlet ve onun uzantısı oluşumlar yıllardır demokratik kitle örgütlerine ve onun yöneticilerine bu komploları hazırlamaktadır" diyerek, bu konuda, başta Genel İş olmak üzere tüm demokratik kitle örgütlerini duyarlı olmaya çağırdı.

Coşkun'un gözaltına alınarak tutuklanmasının ardından, Genel İş Sendikası yöneticileri ve üyeleri 6 Ekim Pazartesi günü Anakent Şubesi önünde toplanarak, şube başkanlarının tutuklanmasına tepki gösterdiler. Coşkun'un annesi Altın Coşkun da, oğlunun suçlu olmadığını belirterek "Oğlumu görmek istiyorum, göstermiyorlar. Onun hiç bir suçu yok" diye konuştu.

Okurumuza ikinci kez işbirliği teklifi

Halkın Günlüğü/Adana: Kısa bir süre önce Adana Terörle Mücadele Şubesi tarafından gözaltına alınan, gözaltındayken kendisine ajanlık ve işbirlikliklik teklif edilen, ancak bu teklifi reddeden gazetemiz okuru Ömür Özlü yeniden gözaltına alındı.

29 Eylül Pazartesi günü yolda yürürken, sivil polisler tarafından sivil bir otaya bindirilerek Bankalar Karakolu'na götürülen Özlü'ye, burada ajanlık ve işbirlikliklik teklifi yapıldı. Polis, bu teklifi reddetme durumunda, okul hayatının biteceği ve arkadaşlarına terörist olarak tanıtacaklarını söylediği Özlü'ye "bunu yapmadığın takdirde sonraki süreçte öldüreceğiz" demiştir.

İki saat Bankalar Karakolu'nda tutulan Özlü, serbest bırakıldıktan sonra, "bâyma gelebilecek her şeyden Adana TMY sorumludur" dedi.

Dünya Öğretmenler Günü'nde bilimsel, demokratik eğitim istemi

Halkın Günlüğü/İstanbul: 12 Eylül APC'sinin anti-demokratik baskı dönemi sürecinde, devrimci-muhafız hareketi karşı geliştirdiği politikalar ekseninde, eğitim emekçileri özgünlüğe paya sorduğu "24 Aralık Öğretmenler Günü"ne alternatif olan ve ülkemiz egemenlerinin de altına imza atmak zorunda kaldığı "5 Ekim Dünya Öğretmenler Günü" Eğitim-Sen tarafından alanlarda kutlandı.

5 Ekim Pazar günü Sultanahmet Parkı'nda biraraya gelen Eğitim-Sen Dyesi yaklaşık 800 eğitim emekçisi, eğitimin ve buna bağlı olarak öğretmenlerin sorunlarının çözümünde gerçekleştirilmesini istedikleri talep ve istemlerini basın açıklamasıyla dile getirdiler.

Ülkemiz egemenlerinin de altına imza attıkları "Öğretmenlerin Çalışma Statüsü" sözleşmesinin İİÖ (Ulusalatara Çalışma Örgütü) ve DNE-ÇÖ tarafından da onaylanan, öğretmenlerin çeşitli ekonomik sosyal ve siyasal haklarını elde ettiği günün adı olan "5 Ekim Dünya Öğretmenler Günü"nin önemine vurgu yapılan basın açıklamasında, eğitim emekçilerinin, güncel sorunları ve paralelinde yaşanan hak gaspları ve anti-demokratik uygulamalara karşı alternatif çözüm önerileri sunuldu. 12 Eylül APC'sinin öğretmenlerin inisiyatifini dışarda zorla empoze etmeye çalıştığı 24 Aralık Öğretmenler Günü'ne tepkilerin de dile getirildiği eylemde, "Savaşa Değil Eğitime Bütçe", "Grev Hakkımız, Sendika Silahımız", "Yaşasın Grev, Yaşasın Toplu Sözleşme" sloganlarıyla yürüyüşe geçen eğitim emekçileri, İstanbul Milli Eğitim Müdürlüğü önüne yürüyerek, burada istem ve taleplerini kamuoyuna açıkladılar.

İstanbul Eğitim-Sen Şubeleri adına 3 Nolu Şube Başkanı Alaattin Dinçer'in okuduğu açıklamada, okulların ticarethane, öğretmenlerin tüccar görüldüğü, eğitimde hak ve fırsat eşitliğinin yok sayıldığı, yönetimlerin ırkçı, cins ayırıcı kadrolar tarafından kuşatıldığı,

5000 okulun kapalı olduğu, yüzbinlerce çocuğun eğitim hakkından yoksun olduğu, zorunlu tasarruflara el koymanın tartışıldığı, "personeel yasa tasarısı" tuzakının emekçilere dayatıldığı bir sürecin içerisinde yaşandığı belirtildi.

Tüm bu yaşanan olumsuz durumun önüne geçmenin örgütlenmekten ve "grevli-toplu sözleşme"den geçtiğini söyleyen Dinçer'in sözleri "İnadına Toplu Sözleşme, İnadına Grev", "Yaşasın Bilimsel-Demokratik-Parasız Anadilde Eğitim Mücadelemiz" sloganlarıyla sonlandı. Basın açıklamasının ardından kitle dağılarken, şube başkanları Milli Eğitim Müdürü Ömer Balıbey'le görüşerek, eğitim-öğretime ilişkin düşüncelerini içeren dosyayı verdiler.

5 Ekim Dünya Öğretmenler Günü, İstanbul'un yanı sıra diğer şehirlerde de yapılan basın açıklamaları ve eylemlerle kutlandı.

SEKMEN SENDİKA TAŞERONLUĞUNA SOYUNDU

Halkın Günlüğü/Kartal: İşçilerin sendikacı örgütlenmelerini kırmak ve revize etmek için binbir senaryolarla sonuç almaya çalışan Refahi Kartal Belediyesi yönetimi, şimdi de işçiler arasına truva atı olarak sokmaya çalıştığı Hak İş Sendikası'ndan medet umuyor. Aylarca süren direnişte Albayrak işçisine geri adım atıramayan, inadına işçilerin birbirleriyle kenetlenmesi sonucunu doğuran uygulamalarından sonuç alamayan belediye yönetimi, işini gücünü bırakarak sendika taşeronluğuna soyunuyor.

Yönetime geldiği günden beri uyguladığı yöntemlerle gerici kadrolaşmaya giden, kendisine bağlı çevrelerden insanları işe alarak ayrılmış uygulamalar içerisinde giren Kartal Belediyesi Başkanı Mehmet Sekmen'e gereken cevabı işçiler, öfkelerini alanlarda haykırarak verdiler.

9 Ekim Perşembe günü Kartal Java bölgesinde bulunan Fea İş Atölyesi önünde yürüyüşe geçen işçiler, alkışlı protesto yöntemleriyle eylemlerine başladılar. CHP'li işçilerin ve yöneticilerin katlanırsıyla pasifize edilen eylemde polis, kortejlerin oluşturulmasını daha düzenleyerek, sık sık megafonla slogan atılmasını yönünde kitleye ikazlarda bulundu. Eylem başlangıcında 300 kişiden oluşan kitle, Albayrak işçilerinin direnişte olduğu alana kadar slogan atmadan polisin inisiyatifinde yürüdü.

Direniş alanında kitleyi karşılayan Albayrak işçileri, atıkları "Yaşasın İşçilerin Birliği", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek" sloganlarıyla suskunluğu bozdular. Burada birleşerek yaklaşık 700 kişiye ulaşan kitle, sloganlar eşliğinde Kartal Meydanı'na kadar yürüdü. Çevreden toplanan Kartal sakinlerinin de alkışlı desteğiyle, polis çemberinde alana giren kitle, "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Baskılar Bizleri Yıldıramaz", "Sendika Hakkımız, Söke Söke Ahırız" sloganları eşliğinde Genel İş Sendikası 1 Nolu Şube Başkanı Tahsin Çetli'nin açıklamalarını dinledi. Çetli'nin ardından DISK Genel Başkanvekili Atilla Önger söz alarak işçilere hitaben bir konuşma yaptı. Önger "Toplu iş sözleşmesi dönemi olan 1998 yılına yönelik işçi arkadaşlarımızın yetki sorunlarını ve sözleşmelerini çıkarmaya sokmayı hedefleyen bütün olumsuzlukların belediye yönetiminden kaynaklandığı bir gerçek. İş kolumuzun yönetsel anlamda siyasi müdahalelere açık olduğu biliniyor. Bu durumdan güç alan belediye yönetimi, Hizmet İş adını taşıyan 'adı var kendi yok' bir sendikayı örgütlemeye girişmiş, iş-gücü bırakarak adeta bu sendikaya taşeronluğuna soyunmuştur" dedi.

Nakliyat-İş, Albayrak işçileri, Lastik-İş'in yanı sıra çeşitli demokratik kitle örgütlerinin de katılarak destek verdiği eylem, işçilerin atıkları sloganlarla sona erdi.

M GK borazanı ANASOL-D hükümetinin 100 günlük icraatı, sonraki gündeminde işaretidir. Ekonomik alanda, IMF-Dünya Bankası önderliğinde emekçilere saldırı hareketinin hummalı bir hazırlığı içerisinde oldukları. Poş peşe yapılan zamlarla uygulamanın bazı yönleri görüldü. Şeriat tehlikesine sözüm ona tedbir olarak lanse ettikleri 8 yıllık eğitime katkı bulmakla gerekçelendirdikleri zamlara karşı emekçilerin tepkisini törpüleneyi belli ölçülerde becerebildiler. Bir kaç yıl içinde enflasyonu önce %50'ye sonra tek haneli seviyelere çekecekleri aldatmacasıyla, IMF planlarını engelsiz geçirmek isteyen savaş hükümetinin 1998 bütçesi, ezilenlere "kemeri sıkın" diyor. Mezarda emeklilik ün-görüyor. Özelleştirme seferberliği devam ediyor.

Emekçilere daha ağır vergi yükü, patronlara akıtılan kaynaklar ve sağlanan kredilerle iflas eden SSK'nın faturasını ezilenlere çıkararak, zaten adından bahsedilemez "sosyal güvenlik" in kırıntılarını da tasfiye etmeye çalışıyorlar. MGK önderlikli hükümet, emekçilerin muhtemel çıkışlarını frenlemek içinde binbir dolap çevirmektedir. "Ekonomik Sosyal Konsey" bu dolaplardan biridir. MGK ile TÜSİAD masası hükümete sendikalarda dahil edilerek, devreye sokulan bu konseyle verilmiş istenen mesaj şudur: "Ey halk! Senin temsilcilerinle beraber her karar seninde yaranna birlikte alıyoruz. Biraz zorlansanda, bu senin yüksek çıkarların içindir. Hepimizin fedakarlık yapması gerekir." DISK, TÜRK-İŞ, HAK-İŞ gibi sendika patronlarına verilen dev-

let brifingleriyle daha sıkı iş başı yaptırılan sendika ağaları, emekçileri "ıkna" turunda. "Toplumsal uzlaşma" için ordu, TÜSİAD, sendikalar, reformistler cephesi "olaki tutmasını" ihtimali karşısında dik katleri dağıtmayı da ihmal etmiyor. "Susurluk bombası patladı, patlayacak" mı? "Susurluk resmi şekillenmiş" mi? Bütün bunlar, İbrahim Şahin ve diğer katiller adeta ödüllendirilmesine tek tek salıverilerek yapılmaktadır. Bin operasyon sahibi Mehmet Ağar'ın "kahraman"lık gösterileriyle birlikte sürdürülmektedir. Bucak, Ağar'ın dokunulmazlık feleklerinin hikayesi ortada...

Dokunamazlar. Zira, dokunmaktan bahsedilenlerin kendileri için merkezinde... Kim kime dokunacak? Evet, bir rant kaynağı var ama Susurluk devletin kendisi... Ağar ve Çiller'in naraları boşuna değil. Şimdi kayıp silahlar güllüsü var. Nel... Kayıpmıymış? Bazıları Susurlukta firar etti. Diğerleri özel harbin cinayetlerinin kullanılmış demirleri. Kumarhaneler kralı Topal'a yönelen namlu araştırması, gerçeklerin esasını kapatma çabasıdır. Halkı katledenleri gizleme operasyonudur. Türk devleti, ordusunun milisi haline getirdiği Barzani ile birlikte, PKK şahsında

boyun eğmeyen Kürt ulusal hareketini sözümlere bitirmek-etkisizleştirmek için ve dahası, Ortadoğu'da ABD önderliğinde Türk devleti-İsrail karakollarının hakimiyetini oturtmak perspektifi, Irak Kürdistanı'na yönelik işgalini perdelemek açısından da birçok sahte gündem yaratılmaktadır. Zindanlara hücre uygulamaları gibi halkımıza yönelik caniyane saldırılarda aynı şekilde gizlenmek istenmektedir. Gündemimizin ne olması gerektiği, Karadeniz'de yükselen gerilla sesi ile panik ve korkuyla kudurganlaşan egemen sınıfların durumunda ortadadır. Halklarımızın gerçek kurtuluşunun sesi olan Maoist gerillalarla Karadeniz, Proleter Öncüyle doğrudan tanıştı. Baba Erdoğan, İsmail Bulut, Hasan Toy, Yıldız Çiçek, Aydın Yıldırım ve daha onlarca Maoistin olumsuzluğuyla kızışan Karadeniz, Kızıldereli-Suphileri unutmadığının türkülerini seslendiriyor. Bu türkülerin daha gur söylenmesi için, Maoist Öncü bağımsız ideolojik-siyasal sancığı ile, diğer dostlarının varlığına, bağımsızlığına saygı temelinde birleşik devrimci evlem birliğine Karadeniz ve tüm alanlarda hazır. Ekim Devrimi'nin yaklaşan 80. yıldönümünde, Lenin'in "Ne Yapmalı"sıyla

donanmış bir örgüt, milisan katle çizgi-siyle, Bir Adım İleri İki Adım Geri eseriyle donanmış bir strateji ve taktik ruhıyla, Devlet ve Devrim ile silahlanmış bir iktidar bilinciyle, (ve diğerleri) Maoizm seviyesine çıkarak, artçılığı-sıradanlığı her alanda yenmeliyiz. Dikkatlerimizi devrim üzerinde merkezileştirmeliyiz. Devrimin hiçbir sahte gündemle vakit kaybetmeye tahammülü yoktur. Pratiğimiz, tartışmalarımız bunun hizmetinde olmalıdır. Eleştiri-özeleştiri buna ayak uydurup-uydurmadığımız ekseninde yükselmelidir.

Lotolarla uyutulamayan devrimci bir halk gerçeğinin ortaya çıkarılması için acil ihtiyaç önderlik! Tarih herkesi bu noktada sınıyor, sinayacaktır.

Maoist Öncü, etiketlerin gücüne (!) sığınıp kendisine ayak uyduramayanlar değil, proleter devrimci savaşçılar taiep ediyor... Vamıyız!

Kusura bakılmasın ama başka gündemlerle takılma lüksüne sahip olmayacağız. Yüz kişi ile Rusya'nın altını-üstüne getirebiliriz anlayışındaki Lenin, devrim için koşulların uygun olduğu ortama bilinçli müdahalede önderliğin rolüne işaret ediyordu.

Türkiye'de de arazi müsait!.. Önderlik sorumluluğunu bilelim. Şansla, gösteriyle değil, Maoist çizgiyle önderlik yapılabilir. Devrime ayak uyduramayan hiç kimse, hiçbir gerekçeyle dokunulmazlık zırhına burunemez. Maoist öncüye kendisini dayatamaz. Devrime yürümek isteyen herkes için ise yol açıktır. Görevde, yolda bellidir. Yürüyenele şan olsun! ●

SUNİ GÜNDEMLER HALKLARIN KARDEŞLİĞİNE ENGEL DEĞİLDİR

Haber Merkezi: Yunan ve Türk devleti arasındaki sürtüşmeler geçtiğimiz haftalarda tekrar gündeme geldi. Hatta bu, iki devlet tarafından "savaş çıkartkanlığı"na kadar varırıldı. Bu sefer "kriz" Kardak Kayuhları üzerinden değil, S-300 füzeleri üzerinden yaratıldı ve gündeme sokuldu.

G ünlerce burjuva basını meşgul eden bu mesele aslında iyi bilinen eski bir filmin bilmem kaçuncu gösterisiydi. Kıbrıs Rum kesiminin Rusya'dan aldığı S-300 füzelerinin adaya getirilmesiyle birlikte Kuzey Kıbrıs Türk kesiminin egemenleri başta olmak üzere, Ortadoğu'dan ABD'ye kadar birçok devlet harekete geçerek, sözde gerginliği allayp, pullayıp kendi çıkarlarına göre kızıştırıyor veya "barış havarisi" kesildiler. Gerek Yunan devleti, gerekse Türk devletinin yaşadıkları kriz ne zaman boyutlansa bu tip suni gündemlere başvurarak, iki ülke halklarını aldatmaya, dikkatlerini esas sorunlarından uzaklaştırarak oralamaya çalıştıkları artık herkes tarafından bilinen bir gerçeklik.

Kıbrıs adasının geo-politik önemi suni gündem malzemesi olmasını kolaylaştıran bir etken. Kıbrıs adasında yaşayan milliyetlerin elbette çözüm bekleyen sorunları mevcut. Ancak gündeme oturan bunlar değil.

Bu kriz aldatmacasının en önemli ayağını şovenizmin halk kitleleri üzerindeki etkisi

oluşturuyor. Yunan devleti de, Türk devleti de ortamı kızdırmak amacıyla şovenizmi körükliyorlar. Hemen akabinde Türk devleti Kuzey Kıbrıs Türk kesiminin tavizsiz savunucusu ve garantörü olarak sahneye çıkıyor ve Kıbrıs üzerinden hedeflerine ulaşmak için adım atmaya çalışıyor. Yoksa, üzerinde fırtınalar koparılan S-300 füzelerinin engellenmesine, işlevsiz kılınmasına yönelik askeri ve teknik donanım Türkiye devleti sahip. Yani abartılı ifadelerle anılan S-300 füzeleri Türk devleti açısından ciddi bir tehlike oluşturmuyor.

Sorunun bir başka boyutu da dünyada en ciddi pazarlardan olan silah pazarının hareketlenmesidir. Bu tip suni gündemler, karşılıklı olarak devletlerin silahlanmasına demokratik kamuoyunda mesruiyet kazandırmaya çalışılarak, olası muhalefetin önünü almak ve daha rahat bir şekilde silahlanmayı sağlamak amacıyla da taşınmaktadır. Böylece en fazla kar getiren alanlardan birinin arada bir bu şekilde hareketlendirilmesi dahi, emperyalist tekelere kucamsanmayacak boyutta kar elde ettirmektedir.

Bunun dışında ABD'nin Ortadoğu üzerindeki kanlı emellerine de alet edilmeye çalışılan S-300 krizi, emperyalistlerin hegemonya mücadelesinde de kullanılmıştır. Şöyle ki; ABD'nin Ortadoğu'da hayata geçirmeye çalıştığı politikalarla uzak duran ülkelerden biri olan Suriye'nin adı bu vesileyle kamuoyuna bir kez daha "terörist ülke" olarak yansıtılmıştır. Türk devleti, Suriye'nin de S-300 füzeleri aldığını iddia ederek "barış ve güvenliğin" tehlikeye düştüğü açıklamasını yapmıştır.

Görüldüğü gibi halkların gündemiyle utaktan yakından alakası olmayan bu suni gündemin de ömrü uzun sürmemiştir. Ancak geçit olarak da olsa hem Yunan hem de Türkiye halklarını meşgul etmiştir. Bunun ise birincil nedeni, halkların şovenizmin etkisinde kalmalarıdır. Şovenizmin etkilerini kırmak, halkların kardeş olduğunu ve ortak çıkarları doğrultusunda ortak hedefe kilitlenmeleri gerektiğini kavratmak ise devrimcilerin, en başta da maoistlerin görevidir.

İşçi katliamında bilanço: 11 ölü

Haber Merkezi: Yaşamın güzelliklerini yitiren emekçiye duyulan sefalet ve ölüm politikalarının bir yansıması olan sağlıksız çalışma koşulları ve ihmalkarlık Zonguldak'ta 11 işçinin yaşamına mal oldu.

Azgın sömürü çarkı içerisinde yaşamaya mahkum edilen, bir lokma ekmek için ağır çalışma koşullarında alınterini feda eden, daha fazla kar için ölüme gönderilen işçiler, göz göre göre gelen ölümü bu defa da Zonguldak'ta karşıladılar. 11 işçinin ölümüyle sonuçlanan "kaza" 30 Eylül Salı günü Üzülmaz Maden Ocağı'na işçi taşıyan TTK (Türkiye Taş Kömürü Kurumu) ya ait servis otobüsünün Asma-Üzülmaz mevkinde tuzla yapmasıyla meydana geldi. 30 kişilik olmasına rağmen, 70 kişi yerleştirilen, trafikle çamuracak kadar eski olan servis aracının şarampole yuvarlanması sonucu oluşan kazada tüm müdahalelere rağmen Nevzat Açıkgöz, Mehmet Akdoğan, Abdullah Aytop, Necati Bostancı, Şevket Furuncuk, Mehmet İnan, Şükrü Tanrikulu, Recep Altunkaya, Akif Bostancı, İbrahim Güneş kurtulmayarak yaşamını yitirdi. 200 metre

uzaklıkta bulunan TTK'ya ait ambulansların gönderilmemesi üzerine, yaralı arkadaşlarını hastanelere yetiştirmek için çabalayan işçiler, yoldan çevirdikleri araçlara arkadaşlarını bindirerek hastaneye götürdüler. Hastaneye kaldırılan yaralılardan Ahmet

Altunkaya da 1 Ekim Çarşamba günü tüm müdahalelere rağmen kurtarılamadı.

Toplam 11 işçinin ölümü, onlarcasının yaralanmasıyla sonuçlanan kazaya büyük tepki gösteren işçiler, yaşamın kaza değil "iş-

ci katliamı" olduğunu belirterek, TTK yöneticileri ve sendika bürokratlarına tepkilerini, "Bunlar cenaze arabası, teneke den servis aracı olur mu? Sendika yöneticileri Mercedeslerle turlarken, biz ölüme gönderiliyoruz. Niye hep biz ölüyoruz" sözleriyle ortaya koydular.

Kazadan üç ay önce şoförlerin GMS (Genel Maden İşçileri Sendikası) Genel Başkanlığı ve TTK Üzülmaz Müessese Müdürlüğü'ne, servislerle işçi taşımamın riskli olduğunu, her an bir kaza olasılığının yüksek olduğunu belirten bir dilekçe verdikleri öğrenildi.

Geçmiş suçluların gizlenmesi amacıyla fa-turamın otobüs şoförüne kesilerek tutuklandığı kazada ölen işçilerin cenaze törenlerine, sendika yöneticilerinin katılmaması işçilerin öfkeli protestolarına sebep oldu.

Kazadan sonra DİSK yönetim kurulu üyesi ve yeraltı Maden-İş Genel Başkanı Çetin Uygur, olayın ardında yatan gerçeğin TTK'nın özelleştirilme çabası ve sorumlularının da özelleştirme peşinde koşanlar olduğunu açıkladı. ●

Ön açıklama:

Elimize posta kanalıyla ulaşan TKP(ML)-TİKKO eylem haberlerini olduğu gibi yayınlıyoruz.

TKP(ML)-TİKKO'DAN EYLEMLER

AYMASAN'DA ZAFER İŞÇİLERİN

Komprador patron ağa devleti bütün vahşetiyle baskı, terör ve zulmünü aralıksız olarak sürdürmeye devam ediyor. Halkın gelişen ve geliştikçe yükselen mücadelesi karşısında büyük bir panik içerisinde, gerillaya lojistik destek sunan halklara yönelik saldırısını artırarak sürdürmeye devam etmektedir.

ÇEŞİTLİ MİLLİYETLERDEN EMEKÇİ HALKIMIZ

Genelde Türkiye Kürdistanı özelinde Dersim'de yoğun olarak uygulanan askeri faşist abluka ve bunt bağli olarak gıda ambargosu yaygın olarak uygulanmaktadır. Faşist devleti bu kadar çileden çıkartan ana etken partimiz TKP(ML)-TİKKO'nun Dersim bölgesinde yoğunlaştırmış olduğu gerilla mücadelesidir. Bunun dışında dost-devrimci güçlerin vermiş olduğu gerilla mücadelesi de bu etkenin içerisinde. Faşist devlet bu kadar abluka ve ambargoya karşılık halk desteğini kesememesinin ana sebebi halkın şursuzca saldırarak ya katlediyor ya gözaltına alıyor ya da işkencelerden geçirerek gözdağı vermeye çalışıyor. Bölge özelinde tarihinde görülmemiş askeri ablukayı artırarak sürdürüyor. İşte bu doğrultuda partimizin bölge örgütlülüğünün açmış

olduğu **DERSİM HALKI YALNIZ DEĞİLDİR, ABLUKA VE AMBAR GOYA HAYIR** ve son dönemde faşist devletin ısıtmaya çalıştığı özgür tutsakları teslim almaya yönelik planları içerisinde yer alan hücre sistemine geçiş planına karşı **"HÜCRE TİPİNE HAYIR"** kampanyası doğrultusunda semtlerde yazılama, kuşlama, pankartlama çalışmalarını sürdürmeye devam etmektedir.

22 Eylül günü 1 Mayıs Mahallesi'nde yukarıda anlatılan kampanyaya doğrultusunda 800 adet kuşlama yoğun bir şekilde dağıtılmıştır.

Yine kampanya doğrultusunda 24 Eylül akşamı Gülsuyu Mahallesi'nde belediyeye ait taş ocağı ve zift şantiyesi, partimiz militanları tarafından gece saat 03.00 sularında basılmıştır. Üç adet Mercedes marka kamyon tahrip edilerek şantiye deposu imha edilip, geri çekilirken iki bekçinin mülk halesine karşılık havaya iki el ateş edilerek ve slogan atılarak geri çekilmeye devam edilmiştir. Kısa bir zaman sonra baskın gerçekleştiren yoldaşların önu Terörle Mücadele Şubesi'ne ait iki düşman otosu tarafından kesilip yoldaşların üzerine ateş edilmeye başlanmıştır. Yoldaşlarımız buna karşı ateşle cevap vererek geri çekilmelerini sürdürmüş ve kayıp verme-

den olay yerinden uzaklaşmışlardır.

Düşman güçlerinin partimizin militanları üzerine gelemedikleri, uzaktan ateş açarak çekildikleri gözlenmiştir.

Yine 7 Ekim günü akşam, Gülsuyu merkezde yoğun bir şekilde TKP(ML)-TİKKO imzalı yazılamlar yapılmıştır.

Partimizin bölge örgütlülüğü, önüne koymuş olduğu görevler doğrultusunda eylemliliklerini arttırarak devam ettirecektir.

Dersim Halkı Yalnız Değildir! Yaşasın Partimiz TKP(ML), Kızıl Ordumuz TİKKO! Bu Abluka, Bu Ambargo Kalacak!

Hücre Sistemine Geçit Veremeyeceğiz!

TKP(ML)-TİKKO
Gülsuyu Semt Komitesi

★★★

12 Ekim '97 tarihinde Esenler Karabayer Mahallesi'nde TKP(ML)-TİKKO militanlarımız esir kamplarındaki baskıları kırmak amacıyla 5 metre uzunluğunda, üç metre genişliğinde üzerinde TKP(ML)'nin 4. Genel Sekreteri'nin resmi bulunan bombalı pankart saat 24.00 sularında on katlı inşaatın üzerine asılmıştır.

Olayda patlayan bomba çevre sakinlerini sokaka taşıyıp, ilgisini çekmiştir. Bombalı pankart, olay yerine gelen faşizmin salıyılı bekçileri tarafından uzun süren bir uğraştan sonra indirilmiştir. Eylemin ardından TKP(ML) militanları kayıp vermeden istlerine çekilmiştir. 8 Ekim '97 tarihinde TKP(ML) TİKKO militanlarımız Esenler'de, Karadeniz'e çıkan birlikleri selamlamak ve esir kamplarındaki baskıları kırmak amacıyla Karabayer, Tabya, Bağcılar, Çiftlik bölgelerinde **"Yaşasın Partimiz TKP(ML)", "Kızıl Ordu TİKKO Katillerin Peşinde", "And Olsunki Karadenizi Kızıl Deniz Yapacağız", "Karadeniz Halkı Saffara, Partizan İktidara"** içerikli yazılamlar yapılmıştır. Silinen yazılar (devlet tarafından) 10-10-97 tarihinde tekrar yazılmıştır.

TKP(ML)
Esenler Semt Komitesi

★★★

8.10.1997 tarihinde Sarıgazi Demokrasî Caddesi'ne TKP(ML)-TİKKO imzalı **"Tuzla Şehitleri Ölümsüzdür"** yazılı pankart asıldı. Pankart sabah saatlerine kadar asılı kaldı.

TKP(ML)
Sarıgazi Semt Komitesi

Halkın Günlüğü/Kartal: Aymasan Ayakbaşı Fabrikası'nda sendikal faaliyetlerden dolayı işveren işçi okumalarına başlaması üzerine üretimi durdurarak eyleme geçen işçiler bir gün süren direniş sonucu patrona geri adım attırdılar.

8 Ekim Çarşamba günü 700 işçi, üretimden gelen gücünü kullanarak üretimi durdurdu. İşverenin polise başvurusuyla birlikte fabrikanın içine sivil ve resmi polis otoları yerleştirilerek işçiler korkutulmak istendi. Ancak eylemde kararlı olan işçiler psikolojik saldırıları hiçe sayarak eyleme devam ettiler.

Direnişin sürdüğü saatlerde fabrikaya Deriş Örgütlenme uzmanı **Munzur Pekgöleç** ve sendika temsilcileri de gelerek, eyleme destek verdiler. Eylemle ilgili olarak gazetecilerin sorularını yanıtlayan **Munzur Pekgöleç**, **"İşveren sendikalaşma faaliyetlerini haber almaz işçileri korkutmak ve yıldırmak için işien üçer beşer işçi çıkararak sendika çalışmalarını engellemek istemiştir. Ama bu çabası boynama. Çünkü biz bu fabrikada %90 örgütlüyük. Bu iş burada bitti. kazanan işçiler olacak"** dedi.

Gün boyu devam eden eylemde işçilerin kararlı tutumu karşısında bir şey yapamayacağını gören işveren yeniliği kabul ederek geri adım atmak zorunda kaldı. Akşam 19.00 sularında Kartal Petrol-İş binasında, noter gözetiminde işçilerin sendikaya üye olmaları sonucunda, fabrikada üretim faaliyeti bir gün aradan sonra yeniden başladı. ●

Hemen her ulus, milliyetçiliği palazlandırmak ve halkı hakim sınıfların güdümünde harekete geçirmek için, bir başka ulusa karşı düşmanlığı diri tutmaya çalışır. Milliyetçiliğini bu ulusa düşmanlık şeklinde gösterir. Rumların Türk, Almanların Yahudi düşmanlığı gibi.

Ne var ki, Türk milliyetçiliği, kendisini paranoya düzeyinde gösteren bir özgünlüğe sahiptir. Türklere karşı herhangi bir ulus düşmanı değildir, tüm uluslar düşmandır. Kürtler, Rumlar, Ermeniler, diğer sınır ülkelerindekiler ve hatta Avrupalılar, hemen herkes Türklere düşmandır. Bu kendisini, "Türkün Türkten başka dostu yoktur" tezinde ifadelendirmektedir. Geleceklerini emanet ettikleri gençleri de bu şekilde eğiterek yetiştirmektedirler.

Mustafa Kemal, gençliğe hitap ederken "birinci vazifen Türk istikbal ve cumhuriyetini korumaktır" deyip şu sözleri ekliyor, "dahili ve harici bedbahtların (yani düşmanların-bn.) olabilir". Hitabesini ise, "muhtaç olduğun kudret damarlarındaki asil kanda mevcuttur" sözleriyle bitirmektedir. Bu, paranoyak, kompleksli ve Hitler faşizmine rahmet okutucusuna kafatasçı bir ulusun şekillendirilmesidir.

Paranoyaktır; çünkü sürekli olarak birilerinin, kuyusunu kazdığını san-

maktadır.

Komplekslidir; çünkü kendisinden başkasına güvenmemektedir.

Kafatasçıdır; çünkü kan kontrolü yapacak kadar zıvanadan çıkmıştır.

Burada, kompleksli şekillenişin bir başka yönüne; kendine güvenir görünen kişiliğin daha "yüksek" uluslar karşısında nasıldan ezilip-buzulduğuna dikkat çekeceğiz. "Muasır medeniyetler seviyesine yükselmek", bu kafanın diğer bir sloganıdır. Onlar için çağdaş medeniyetler, Avrupa ve diğer emperyalist ülkelerdir. Yine öncülüğünü Mustafa Kemal'in yaptığı bu batı hayranlığı, tüm standartlarını emperyalistlere göre ayarlayan (oyso sosyo-ekonomik yapısı gereği bunun mümkünü de yoktur), aşağılık kompleksine sahip bir kişiliği yaratmaktadır. Bu, kendisini güçlü göstermeye çalışan kişiliğin özünde ne kadar kof ve zavaf olduğunu göstermektedir.

Bu kompleksli kişiliğe göre, bir gü-

zellik yarışmasında Türkler birinci olmuşsa, "Türk ırkının üstünlüğünü" ispatlamıştır. Eğer aynı yarışmalarda yıllar boyunca son sıralarda dereceye girmişse, kendisine yapılan düşmanlıklardandır. Ama tüm bu gerçekliğine rağmen, her şeyde standart ölçüsü Avrupa'dır. Kendisini onun terazisine göre ölçer. Avrupa standartlarının neresindedir? Sürekli olarak bu soruyu soran kişilik, o kadar ileriye gider ki, adım başı heykeli diktikleri adamın dahi emperyalist ülkelerin standardına göre derece girmesinden özel mutluluk duyar.

Kemalizmin şekillendirdiği bu paranoyak, kompleksli ve ırkçı kişilik, sürekli olarak iki arada bir derede bocalar durur. Kemalist hegemonya araçları öylesine kuşatmıştır ki, derin sorgulamalara girmediği müddetçe kurtuluşu mümkün değildir. Örneğin, çok büyük misyon biçtikleri ve gerçektede önemli bir hegemonya aracı olan gazetelerden birinin logosuna "Türkiye Türklerindir"

yazılırken, bir başkasına "Haydi Avrupa'ya" yazılır. Bu, Türk halkının Kemalizm tarafından çok yönlü kuşatılmasıdır.

Kemalizmin şekillendirdiği kişilik tarzının Türk ulusunun üzerinde ciddi etkileri vardır. Birlikte yaşadığı halklara ve uluslara karşı şoven bir tarzda kendisini gösteren Kemalist kişilik, kendisini parçalamadığı sürece özgürleşemez. Kendisini sömürcülere karşı hak alma mücadelesi veremez. Kendisi iş kazalarında can verirken, sözümona yazarların yükselen kolesterolü üzerine eklemek yiyemeyişi için neden mürekkep döktüğünü anlayamaz.

Kemalizm, paranoyak, kompleksli ve ırkçı şekillenişler yaratmak ve bu şekilde sömürü çarkını döndürmek üzere enjekte edilmeye çalışılan zehirli bir ideolojidir. Özellikle Türk emekçileri açısından parçalanması gereken bir ideolojidir. Bunun yolu ise, sekiz yıllık eğitim tartışmalarının fırtınalı bir şekilde yürütülmesine rağmen, Kürtlere neden dil yasağı konduğu sorusunu sormaktan geçer. Kıbrıs için fırtınalar kopartılırken, Kürtlere neden devlet kurma hakkının tanınmadığı sorusunu sormaktan geçer. Yanıbaşımızdaki halkları ve ulusları anlamaya çalışmayan bir millet, başka ulusların şovenizmi altında kompleksli bir şekilde yaşamaya mahkumdur. ●

Che BİR İSYAN ÇAĞRISIDIR DAĞLARDA

"Savaş çağımızın tek bir kişinin bile kulağına erişecekse, silahlarımızı yordun kaldırmaya başka bir el uzanacaksa, daha başkaları mitralyöz sesleriyle yeni savaş ve zafer haykırırları arasına ölülerimize ağıt yakacaksa, ölüm nereden gelirse gelsin, hoş geldi safa geldi."

Ernesto Che Guavera

Bir... iki... üç... daha fazla Vietnam'ı şairle ezilen emekçi dünya halklarının kurtuluşu uğrunda, Latin Amerika dağlarında ABD emperyalizmi ve yerli işbirlikçilerine karşı büyük bir devrimci inat ve cesaretle savaşan ve 9 Ekim 1967'de Bolivya dağlarında ölümsüzleşen Binbaşı Ernesto Che Guavera, ölümünün 30. yıldönümünde düzenlenen etkinliklerle anılıyor.

Enternasyonal devrimci dayanışmayı ezilen halkların güncesine pratigiyle nakşeden, Latin Amerika'nın dağlarından yükselttiği savaş marşıyla, kitaları aşarak tüm dünya gerçekliğine karşı ezilen mazlum halkların elinde bir bayrak ve ideal haline gelen Che'nin 30. ölüm yıldönümü ayrı bir anlam ifade ediyor.

"Globalleşen Dünya" safsatası, "Yeni Dünya Düzeni" çığlıklarıyla, ideolojilerin öldüğünü nakarat haline getiren emperyalizmi, pazara sürececek yeni bir meta gözüyle baktığı Che'yi düşüncelerinden, ideallerin-

Che

den soyutlayarak piyasaya sürme telaşı aldı. Duvar panosundan bereye, t-shirt'ten kol saatine kadar bir reklam malzemesi haline getirdiği devrimci Che'yi, arkını yönlerini törpüleyerek bir aziz derecesine düşürmeye çalışanların bütün amaçları sömürü sisteminin devamına hizmet ediyor. 30 yıl önce terörist olarak ortadan kaldırılmasına karar verdikleri Che'nin ölümüle dalga geçen gülümsemesi emperyalist efendileri o kadar "etkilemişki" ondan nasıl yararlanabileceklerinin

hummalı telaşı içerisine girmişler.

30 yıl önce kuş tüyü döşeklerinde rahat uykularını kahusa dönüştüren gerilla Che'nin, ezilen dünya halklarına rehber olan savaş çağının altını nasıl oyarım hesabı içerisinde, milyonlarca insan üzerinde belirgin olan devrimci popülaritesini puraya tahvil etmeye çalışıyorlar. Elbeteki emperyalist efendiler bu tiyatroyu tek başına oynamıyorlar. Dağlarda yükselen isyan çığlıklarına gözlerini kapayan bircümle revizyonist, reformist tath su devrimcileri de bu pastadan kendilerine pay kapmaya çalışıyorlar. Dağın adını duyunca, bezeyan içerisinde titreme nöbeti geçiren bu sözde devrimcilerde kartpostalıdan kendilerine "gülümseyen" isyancı'nın romantizmini "nakış nakış" işliyorlar.

Kimilerinin bir maceraperest, romantik bir devrimci düzeyine indirgediği Ernesto Che Guavera tüm eksi ve artıları ile ezilen halkların devrimci militan mücadelesinde layık olduğu yeri almıştır. Onun yükselttiği savaş çağrısına ülkemiz coğrafyasında öncü, zafer şarkılarıyla cevap veriyor.

30 yıl önce gerilla Che'nin haykırdığı savaş çağrısına yanıt olarak kavradığı mitralyözle, O'nun kaldığı yerden isyan çağrısını bir adım ileriye taşıyor perkürenin Türkiye ve Türkiye Kürdistanı coğrafyasında... Rahat uyu Commandante Che... ●

SESTEN SSK'YA SES GELDİ

Halkın Günlüğü/İzmir: Devletin SSK'ya özelleştirme adı altında emekçilerin ellerinden alma çabalarını protesto etmek için SES (Sağlık Emekçileri Sendikası) İzmir Şubesi 7 Ekim günü SSK Tepecik Eğitim Hastanesi önünde bir basın açıklaması yaptı. Saat 12-30'da yapılan basın açıklamasına DİSK Ege Bölge temsilcisi Musa Çam, TÜMTİS İzmir Şube Başkanı Şakir Günsilin ve EMEP yetkilileri de destek amacıyla katıldılar.

Yapılan açıklamada; son yıllarda işveren prim borçlarının ödenmemesi, 4-5 milyon kaçak işçinin çalıştırılması, na göz yumulması, SSK gayri menkullerinin çok uzun yıllara, çok düşük fiyatla kiraya verilmesi ve sosyal yardım zammının SSK'ya ödetilmesi gibi uygulamalarla SSK'nın krize sokularak özelleştirilmesi için zemin hazırlandığı belirtildi. Ayrıca artan sağlık hizmetlerine karşılık personel sayısının düşürülmesinin SSK'nın işlevsiz duruma düşürülmesi planının bir parçası olduğu belirtildi. SSK Sağlık Tesisleri ve yeni yatırımları dünya sağlık standartlarına göre düzenlenmesi gerektiği belirtilerek, "SSK'nın insanca ve uygar ölçülerde sağlık hizmeti vermesini istiyoruz. Aynı zamanda çalışanlar olarak insanca çalışma koşulları ve uygun ücret istiyoruz" denildi. Basın açıklamasına özelleştirme girişimlerine karşı hastalar ve işçi sendikalarının da girişimlerde bulunması ve direnişe omuz vermesi gerektiği belirtildi. ●

Dersim hala Dersimlilere yasak

Haber Merkezi: 25-28 Eylül tarihleri arasında Tunceli Kültür ve Dayanışma Derneği öncülüğünde, kapatılan Yeşiller Partisi Genel Başkanı **Bilge Contepe**, Almanya Birlik/90 Yeşiller Partisi, Berlin Eyalet Milletvekili **1. Hakkı Koşan**, Gazeteci-Yazar **Celal Başlangıç**, Gazeteci **Musa Ağacık**'la Ender Eren'in de aralarında bulunduğu 40 kişilik bir heyet tarafından gerçekleştirilen "**Ekolojik Tahribata Tanıklık**" gezisi, bir kez daha Dersim yarasını kamuoyunun gündemine soktu.

Heyeti oluşturan isimlerin büyük bir bölümünün devlet yanlısı görüşte olmaları ve suya-sabuna dokunmayan mizacı sahip olmaları gezinin sonucunun ne olacağı beklentisini de beraberinde getiriyordu. Bu ülkede yıllarca, devletin anti demokratik, militarist, kaç içici vahşi özelliğini bilenler heyetin "yasak" bölgede nelerle karşılaşacağını çok iyi biliyorlardı. Bu ülkede seyahat özgürlüğü olduğu iddiasını getirenlerin İstanbul-Dersim hattı arasında yaşayacakları psikolojik-ruhusal değişiklikler çok uç boyutta olabilir. Oyle, deniz kıyısında bir kente veya derin vadiler arasında süzülen nehirlerde rafting maceralarına atıldığını gibi gidemeyen Dersime, eğer yanılıp gitmeye kalkarsan, devlet "**baba**"nın "yassax hemşerim" zihniyetini görürsün. Son örnekte görüldüğü gibi...

Heyet içerisinde devletin baskıcı zihniyetiyle bu geziye engel olacağını bilenler el-betteki vardı. Ancak büyük bir bölümü Dersim'e yaklaştıkça, devletin ne kadar "**alicenap**" ne kadar "**mülâyim**" olduğunu anladılar. Ki, İstanbul'dan başlayan takip, Elazığ'a girişle birlikte engelleme, baskı ve nihayetinde Dersim il sınırında panzerler, kariyerler eşliğinde dur işaretiyle noktalandı. "*Evinize gidin. Bu vatanı biz sizden daha çok seviyoruz, sizden daha iyi koruyoruz*" söylemiyle karşılaşanlar, yanlarında getirdikleri çınar fidanını il sınırına dikip, çiçekleri de Munzur'la buluşması için Peri Çayı'na bırakarak geriye döndüler.

Devletin militarist güçlerince Dersim il sınırından döndürülen heyet, dönüşte düzenlediği basın açıklamasıyla, devletin doğaya, insana olan düşmanlığını kamuoyuna açıkladı. 4 Ekim Cumartesi günü Taksim Keban Otel'de düzenlenen basın açıklamasında, "*Tüm amacımız süren savaşın yarattığı ekolojik tahribatı yerinde görmek ve tanıklığını yapmaktır. Munzur Vadisi Milli Parkı'nda yapmış oldukları tahribata tanıklık etmemizi istemeyenler, buraya girişimizi de engellediler. Gerek bölgeye girişimizin engellenmesi ve gerekse de yol boyunca karşılaştığımız baskıları kınıyoruz. Bizim mücadelemiz esas olarak bu noktada başlıyor. Bundan sonra da tanıklığı-*

muz sürecektir" diyen heyet üyeleri, soruna duyarlı tüm kurum, kuruluş ve çevreleri dayanışmaya çağırdı.

Tüm hızıyla süren savaşta ormanları, köyleri yakarak, açlıkla imtihan edilen, zulmün cenderesinde nefes almaya çalışan, tüm zor ve baskı yöntemlerine rağmen sürdürdüğü yaşam savaşında onurlu bir şekilde ayakta duran Dersim halkı, bugün birçok zorluk içerisinde yaşamaya çalışıyor.

GIDA AMBARGOSU

Dersim'de uygulanan gıda ambargosu sonucunda değirmenlerin hepsi kapatılmış durumda. Köylü ürettiği bugdayı ilçe merkezlerindeki değirmenlerde öğütmek zorunda kalıyor. Buradan alınan unlar karakollarda depolanıyor ve köylüye kar-

ruşmuş durumda. 1940'lı yıllarda nüfusu 100 bin olan ve bunun % 85 i köylülerden oluşan Dersim'de şu an 80.000 civarında nüfus yaşıyor ve bunun yarısından fazlası ilçelerde ve il merkezinde bulunuyor. Dersim en çok göçün olduğu iller sıralamasında birinci sırada bulunuyor.

ULAŞIM

Dersim'de ulaşım felç olmuş durumda. Köylerin yanı sıra ilçelerin bile ulaşımı kopmak üzere. Bilhassa Övacık-Tunceli yolu çoğu zaman kapatılıyor. Ulaşım yapıldığı zaman ise konvoylar oluşturulup, bir saatlik yol beş saate çıkartılıyor. Kontroller adım başı yapılarak insanları bezdiriliyor.

SAĞLIK

Sağlık alanında ise tam bir insanlık

davranılıyor. Asimilasyona hız verilip, devlet-millet-vatan edebiyatıyla öğrencilerle beyinleri karartılıyor. Kendi dillerin konuşmaları yasaklanan öğrenciler kendi öz kültürlerine ve mensubu olduğu ulusa düşman edilmeye çalışılıyor. Yakıp-yıkma ile elde edemediği eğitimi! yapmaya çalışıyor. Çocukları gündüsten birer robota çevirip kendi menfaatleri için yetiştirme amacını güdüyor.

KÖY-KENT PROJESİ

Genelde bölge, özelde Dersim üzerinde uygulanmaya çalışılan (astında toplama kampı) köy-kent projelerinden söz ediliyor. Bununla amaçlanan halkı bu kamplarda esaret altına almak, asimile etmek, gerillayla bağını kesmek, kendisi için tehlikeli olan bölgeyi kendine bağlayıp ömrünü uzatmak

neyle dağıtılıyor. Zaten ekonomik olarak zor durumda olan köylüler sık sık kilometrelerce yolculuk edip, ihtiyaçlarını almak zorunda bırakılmış. Ayrıca bulgur, pirinç, makarna, yağ vb. temel gıdalarından çok az miktarda veriliyor. Uygulanan ambargo gıdayla da sınırlı değil, gıyecekler de denetlemeye tabi tutuluyor. İnsanların giydikleri ayakkabıların bile numarası ve markası yazılıyor. Ambargo, ilçelerin ve köylerin yanı sıra il merkezindeki mahallelerde de uygulanıyor.

GÖÇ SORUNU

Dersim'in '94' ten sonra 420 köyünden 287'si boşaltıldı. Kalan köylerde ise yaşlıların ve başka bir yere gidecek durumda olmayanların dışında kimse yok. Bir kasım köyde ise zorla koruculuk sistemi ku-

drumı yaşıyor. Tüm sağlık ocakları kapalı. Hastanelerde ise doktor sıkıntısı had safhada. Ameliyathane kapalı, acil hastalar yolların kapalı olmasından dolayı çoğu zaman ölüyor. Dezenfekte olmayan ortam sonucu tifo gibi salgın hastalıklar yaygınlık kazanıyor.

EĞİTİM SORUNLARI

Dersim köy okullarının tamamı kapalı. Okuma çağındakiler ya şehirlerdeki yakınlarının yanında okuyor, ya da yatılı bölge okullarında okumak zorunda kalıyor. Yatılı Bölge okullarında tam bir kışla disiplini hakim kalmış, zaten çoğu yerde kolluk kuvvetleri ile öğrenciler aynı binada, birarada kalıyorlar. Varolan gerici ve şoven eğitim burada daha boyutlandırılmış. Öğrencilere kışla disiplini gereği

TARIM VE HAYVANCILIK

Göç ve yayla yasağından dolayı temel üretim kaynağı olan tarım ve hayvancılık bitme aşamasına gelmiş durumda. Toplam tarım alanları % 80 gibi bir gerileme yaşamış insanlar bu yüzden ekonomik olanaksızlıklardan had safhada etkilenmiş ve yoksulluk en büyük sorunlardan biri durumuna gelmiş.

KÖY VE ORMAN YANGINLARI

Köylerinin yaklaşık % 70 i yakılıp, boşaltılan Dersim'de ormanların büyük kısmı tahrip edilmiş. 80 dolayında ormanlık alan yakılıp-yok edilmiş. Burada amaç, göçtülen insanların, geri dönseler dahi harap edilmiş bir çevreden dolayı mahrum bırakılmaları, yani insansızlaştırma politikasının uygulanması ●

"ÖLECEKSEK KÖYÜMÜZDE ÖLELİM"

Dersim yolculuğu dönüşünde, köylerinden zorla göçerilerek Elazığ'a yerleşmek zorunda kalan Dersimli köylülerle, muhabirimizin yaptığı röportajı sunuyoruz.

Halkın Günlüğü: Bize kendinizi tanıtır mısınız?

CA: Ben Çemişgezek Çizmeli Köyü'ndenim. Üç yıldır Elazığ'da otur-maktayım.

Mehmet: Ben Dersim Ovacık İlçe-si'nin Aktaş Köyü'ndenim.

◆ **Köyünüzden neden göç ettiniz?**

CA: '94 yılında devlet güçlerinin başlattığı köy yakmalar, gıda ambargoları ve baskılar sebebiyle bizim köyün tamamına yakını göç etmek zorunda kaldı.

Mehmet: Bizim köy Ovacık İlçe-si'ne yirmi kilometre uzaklıkta olan bir orman köyüydü. Devlet güçleri buralardan korktukları için bizi zor-la göçerttiler.

◆ **Şu anda köyünüzde kimse var mı? Köye geri dönmeyi düşünüyor musunuz?**

CA: Köyümüzde bir kaç aile var. Bunlar herşeyi göze alarak orada di-renip kalanlar ve önce göç edip,

sonra "öleceksek köyümüzde öle-lim" deyip geri dönenler. Yani her-şeyi göze alıp direnen insanlar. Ben ve göç eden diğer aileler tabii ki geri dönmeyi düşünüyoruz. Ama evleri-miz bakımsızlıktan yıkıldı, bahçe-le-rimiz kurudu, hayvanlarımızı yok pahasına sattık. Ekonomik olarak çok zor durumdayız. Devlet bu za-rarlarımızı tanzim etmek zorunda.

Mehmet: Köyümüzde kimse yok, harabe durumda. Bizler köyümüze geri dönmeyi düşünüyoruz. Ama dönüp yerleşmek için ekonomik şartların düzeltilmesi, zararlarımızın tanzim edilmesi, ambargo, abluka ve insan hakları ihlallerinin durdurulması lazım.

◆ **Baskılar ve ambargoların dışında göç etmenizde etkili olan başka nedenler var mı?**

CA: Tabii ki var. Öncelikle bölgede silah alan köy korucularının çevre köylerde işledikleri ve devletin göz yumduğu cinayetler ve katliamlar var. O dönemde bu güçler köyümü-

ze de yönelmeyi düşünüyorlardı. Çobanları ve köyün dışına çıkan in-sanları kaçırıp, işkenceyle öldürü-yorlardı. Sonra da "gerillalar yapmış" diyorlardı.

Mehmet: Köylerimizin çevresi sü-rekli bombalanıyordu. Yolculuk haklarımız engelleniyordu. Orman-larımız yakılıp, çevremiz tahrip edi-liyordu. Bunlar hala tüm hızıyla de-vam ediyor. Ayrıca faili meçhul ci-nayetler ve gözaltı kayıpları var.

◆ **Neden başka yere değil de Elazığ'a göç ettiniz?**

CA: Öncelikle şunu söylemek istiyorum. Biz buraya göç etmek zorunda kalırken, bir gün mutlaka geri döne-ceğiz diye düşündüğümüz için kö-yümüze yakın olmasından dolayı seçtik. Ayrıca ekonomik olarak baş-ka bir yere göç etmeye gücümüz yoktu.

Mehmet: Buraya (Elazığ) göç etme-mizin sebebi öncelikli olarak bura-nın köyümüze yakın olması, ikincisi ekonomik olarak başka yere göç et-me imkanımızın olmaması. Ayrıca buralarda kendi insanlarımızla iç içe olmamız.

◆ **Şimdi ne iş yapıyorsunuz? Geçim durumunuz nasıl?**

CA: Ara işlerde çalışıyorum. Yedi

nüfusumuz var. Oturdugumuz ev akrabaların. Burası da köy oldu-gundan biraz daha uygun ama bu-na rağmen çok kötü şartlarda yaşı-yoruz. Bir gün çalışıyor, on gün bos geziyoruz. Bir de evsiz-yurtsuz, işsiz insanlar var. Onların durumu çok çok kötü.

Mehmet: Ben sağlık nedeniyle çalışmıyorum, altı nüfusuz. Çevremiz-den yeterli destek göremiyorum, çok zor şartlar altında yaşıyorum.

◆ **Son olarak bir şey söylemek ister misiniz?**

CA: Siz de gördünüz. Dersim'de baskılar ve ihlaller artarak devam ediyor. İnsanlar canından bıktırıldı, anlatmaya kelimeler yetersiz kalır. Biz ne olursa olsun köyümüze geri döneceğiz. Duyarlı insanlara, ku-rumlara sesleniyorum. Bizi yalnız bırakmayın, size de teşekkür ediyorum.

Mehmet: Dersim'de hala gıda am-bargosu, abluka, orman ve köy yak-malar, gözaltı kayıpları, faili meç-huller tüm hızıyla sürüyor. Bunlara karşı insanımı diyen herkesi duyarlı olmaya ve tavır almaya çağırıyo-rum. Zararlarımız tanzim edilsin, geri dönüşümüz sağlansın. İnsanlı onuruna ters gelen uygulamalara son verilsin ◆

"HUKUK DEVLETİNİN" HUKUKSUZLUĞU

Halkın Günlüğü/İstanbul: Sivas jorsalında PKK gerillası olduğu ve bir çok eyleme katıldığı iddiasıyla; 20 Ağustos 1996 tarihinde İstanbul'da gözaltına alınan, 15 gün yoğun işkencelerden geçirilerek, 5 Eylül 1996 tarihinde tutukla-nan ve Kayseri Esir Kampı'na konulan 17 yaşındaki Metin Şahin'e Ankara 2 No'lu DGM tarafından idam cezası veril-di.

Kendisine muhalif kesime yaşam hakkı tanımayan faşist Türk devleti, kendi koyduğu yasaları dahi ta-nımayarak küçük yaşta ki insanları da idam etmek ten geri durmuyor.

12 Eylül AFC'sinde 17 yaşındaki Erdal Eren'i idam eden kontrgerilla devleti, günümüzde de kısasa kısas mantığıyla hareket ederek, 1979 doğumlu Metin Şahin'i 1974 doğum-lu olarak gösterip, "Nüfus kayıtlarında 1974 doğumlu olu-yuyor" gibi komik bir gerekçeyle TCK'nın 125. Maddesi'ni dayanak yapıp idam cezasına mahkum etti.

Nüfus kayıtlarında 20 10 1979 doğumlu olarak görülen M. Şahin yedi aylık sürede ve 3 celselik bir mahkeme boyun-ca, kemik incelemesi yapılmadan, avukatı bulunmadan ve savunması alınmadan ve hiç bir geçerli delil olmadan idam cezasına çarptırıldı.

Ankara 2 No'lu DGM tarafından verilen bu keyfi kararı protesto etmek için Şahin'in ailesi, avukatı Eren Keskin ve İHD İstanbul Şube Başkanı Ercan Kanar, 9 Ekim Cuma günü, saat 12:00'da İHD İstanbul Şubesi'nde bir basın açıklaması yaparak "hukuk devletinin" kendi hukukuna çiğ-nemesini konadılar.

Basın açıklamasında Av. Eren Keskin Türk devletinin ta-rihinde her zaman özel yetkili mahkemelerin olduğunu vurgulayarak, İstiklal Mahkemeleri'yle başlayan sürecin Sa-kiyetim Mahkemeleri'yle devam ederek, günümüzde de DGM'ler tarafından muhalif kesimin susturulması için ce-zalar yağdığı ve devletin kendi hukukuna tamınımadığını söyledi. İdam karşı olduklarını ve intikamcı bakış açısıyla verilen bu kararın protesto ettiklerini, gerekirse Avrupa In-san Hakları Mahkemeleri'ne başvuracaklarını açıklayan Keskin, "TCK'nın 55. Maddesine göre 18 yaşından hü-çükler için idam kararı verilemez. 20 yıldan az olma-mak koşuluyla hapis cezası verilebilir. Bu açık bir hü-küm iken Metin Şahin'in yaşını büyütmemesinin tek ne-den hakkında idam kararı verilebilir. Mahk-me hiç bir hukuk kararına dayanmadan karar vermiş tir. Intikamcı bakış açısıyla davranmıştır" dedi.

Basın açıklamasında söz alan Ercan Kanar ise; DGM'lerin kuruluşundan beri temel hak ve özgürlüklere, hukuk ilke-le-rine uymayan çalışmaları bir ceza makinesi görevini gördüğünü, bu anlamda DGM'lerin kaldırılması gerektiğini vurgulayarak, Avrupa'da Türkiye'den başka, yasalarında idam cezasını muhafaza eden bir ülkenin olmadığını belirti-ti. Şahin'in 70 yaşındaki yengesi Emine Şahin ise Metin'i kendi elleri ile büyüttüğünü belirterek şöyle dedi. Metin'im 1979 doğumludur. O doğduğunda göbek bağı ben kendi ellerimde kestim. Ekin zamanıydı. Biz Metin'imizi-zin çıkmasını beklerken, dinsiz-insansızlar onun yaşını büyüterek idama mahkum ettiler. Onların dinsiz-inanı ol-saydı kendi askerlerini ve gençleri öldürmezlerdi" dedi

YÇKM ETKİNLİK PROGRAMI

- ◆ 18 EKİM CUMARTESİ / SAAT 16:00
FİLM GÖSTERİMİ: EKİM DEVRİMİ
ANISINA DÜNYAYI SARSAN ON GÜN
- ◆ 19 EKİM PAZAR / SAAT 15:00
KONSER: GRUP YANKI
- ◆ 25 EKİM CUMARTESİ / SAAT 16:00
FİLM GÖSTERİMİ: EKİM DEVRİMİ
ANISINA DÜNYAYI SARSAN ON GÜN
- ◆ 26 EKİM PAZAR / SAAT 16:00
PIYA ŞİİR, DANS, MÜZİK AKŞAMI:
KATILIMCILAR:
AYLİN ÇOLAP, ARZU GÖRÜCÜ,
BİNALİ DUMAN, ZUGAŞI BEREPE,
SERKAN TUĞ, CELAL ÇİMEN,
SERORA NAT, REFİK DURBAŞ,
ÖNDER KIZILKAYA, MEHMET
ÇETİN, AHMET MÜFİD, FADİL
ÖZTÜRK, KEMAL URGENÇ,
CELAL ERCİYES, YÜCEL TUNA,
PIYATRAL, BUMERANG,
DOĞAÇLAMA, MÜZİK, RESİM,
KARİKATÜR, DİA.

Evlatlarımız için oturuyoruz

Halkın Günlüğü /İstanbul: Gozyaşları, fotoğraflar, karanfiller 125 ve 126. haftalarda Galatasaray Lisesi önünde bir kez daha buluştular.

1 25. Hafta: Galatasaray Lisesi önünde 4 Ekim Cumartesi günü bir araya gelen yaklaşık 250 kişi aralarında 6 Ekim 1992 yılında gözaltına alınıp, kaybedilen Ayhan Efeoğlu'nu katarak oturma eylemine başladılar. Eyleme Almanya Cumartesi Anneleri ile Dayanışma Komisyonu üyesi ve Almanya Demokratik Sosyalist Parti Berlin Eyalet Parlamentosu Milletvekili Gıyaseddin Sayan da katıldı. Eylemde ilk önce Düğün Tekin'in annesi Elif Tekin söz alarak oğlunun devletin elinde olduğunu bildirdi ve gözaltında kayıplar bitene dek mücadeleyi sürdüreceklerini belirtti. Ardından geleneksel olarak yapılan basın açıklamasında, 6 Ekim 1992 tarihinde gözaltına alınan ve kaybedilen Yıldız Teknik Üniversitesi öğrencisi Ayhan Efeoğlu tanıtıldı. Basın açıklamasında; "İki erkek çocuğu büyüttü Feriha Efeoğlu. Ali mühendis olmuştur. Ayhan'ın mezun olmasına iki yıl kalmıştı. İlk önce 23 yaşındaki Ayhan, iki yıl sonra da 27 yaşındaki Ali kaybolmuştur. İkisinin de gözaltına alındığını gören tanıqları vardı. Ama yetkililer 'Bizde yok, biz almadık' diyorlardı. 'Yaşamaya yüzüm yok' dedi Feriha Ana. Sonra düşündü, kızı Esra vardı. Onun için yaşamalıydı.

Kendilerine yapılan bütün başvurular karşısında 'Gözaltında öyle biri yok' diyen polisi, tanıklar yalanlıyordu. Ayhan Efeoğlu gözaltına alınmıştı.

Bu ülkede böylelerine kayıpların yaşanması karşısın-

da seyirci kalan bütün yetkililere soruyoruz: Kayıplara daha ne kadar seyirci kalacaksınız? 'Biz almadık, bizde yok' yalanlarınıza daha ne kadar sürdüreceksiniz?" denildi. Basın açıklamasının ardından kitle sessizce dağıldı.

126. Hafta: Lise önünde 11 Ekim Cumartesi günü saat 12:00'da 126. kez biraraya gelen Cumartesi anneleri, "Susurlukta ortaya çıkan gerçeklerin" üstünü örtürmeyeceklerini belirterek oturma eylemine başladılar. Eyleme İÜDER, MÜDER, YTÜDER, İDLB üyesi öğrenciler de katılarak desteklerini sundular. Öğrenciler eylemin başında kısa bir açıklama yaparak, İÜDER Saymanı Ufuk Tanbaş için 24 gündür sürdürdükleri açık grevine son verdiklerini ve 19 Ekim'de cezaevlerindeki öğrenciler için bir miting düzenleyeceklerini belirttiler.

Öğrencilerin açıklamasının ardından 126. haftaya ilişkin basın açıklaması okundu. Okunan açıklamada Susurluk'ta ortaya çıkan devletin gerçek yüzünün, üzerinde yaşadığımız coğrafyadaki kayıpların sorumlularını aydınlatmaya yettiği belirtilerek, "Bizler ikibuçuk yıldır buradan tanklarla, helikopterle gözaltına aldığımız kayıp insanlara ne olduğunu sorduk. Defalarca tekrar ettüğümüz gibi bizim sesimizi bütün dünya duydu. Siz yönetenler ise hala suskunluğunuzu sürdürüyorsunuz. Dünyadaki örnekleri unutmayın, gün geliyor kaybedenler tarih önünde hesap veriyor. Daha dün basında yer aldı. Arjantin'de cuntacı subay binlerce insanı nasıl kaybettiğini mahkemede anlattı, itiraflarda bulundu. Bu ülkeyi yönetenlerin bilgisi dahilinde gerçekleştirildiğini ve politikalarının, yönetim anlayışlarının bir parçası olduğunu söylediğimiz gözaltında kayıpların sorumlusu devlet de bir gün gerçek hukuk devleti önünde suçlarını itiraf etmek zorunda kalacak" denildi.

Açıklamanın ardından ateşler 127 haftada buluşmak üzere sessizce dağıldılar ●

AMBAR İŞÇİLERİ BİR SAAT İŞ BIRAKTI

Halkın Günlüğü/İzmir: İzmir'de TÜMTİS'e (Tüm Taşıma İşçileri Sendikası) bağlı ambar işçileri, Anadolü hükümetinin başa gelmesiyle en temel ihtiyaçlara yapılan zamlara ve çetelerin bir bir salınmasına olan tepkilerini bir saat iş bırakma eylemi ile gösterdiler.

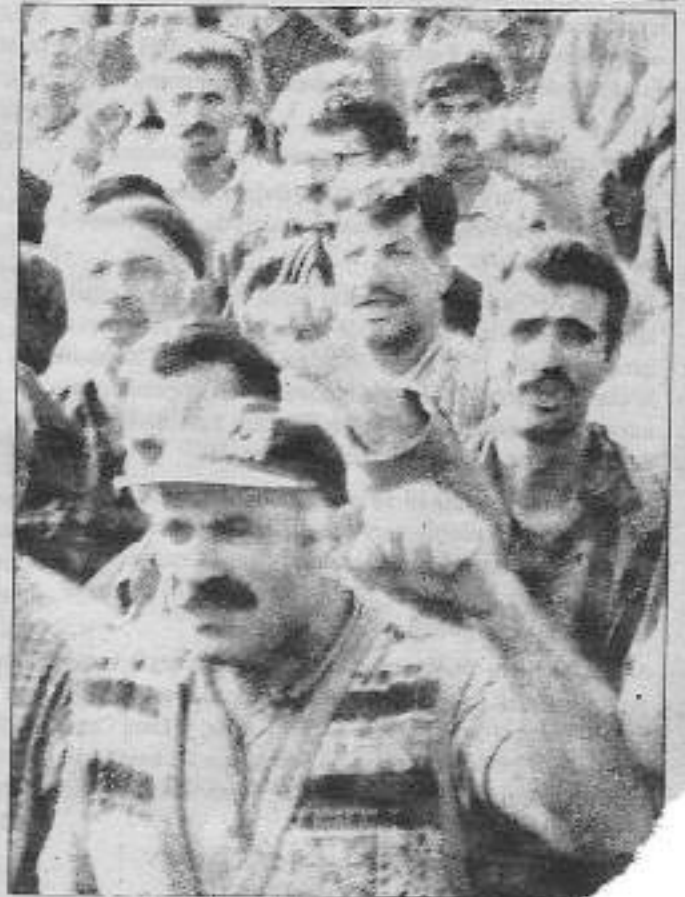
2 Eylül Perşembe günü üç ayrı kortej halinde Ambarlardaki TÜMTİS temsilciliği önünde toplanan yaklaşık 300 işçi adına TÜMTİS Mali Sekreteri Recep Avcı bir basın açıklaması yaptı. Yapılan açıklamada Anadolü hükümetinin, üst üste yaptığı yüksek oranlı zamlarla geçimini çalışarak sürdüren emekçileri yoksulluk sınırı altında yaşamaya zorladığı dile getirildi.

Sağlık ve eğitim sorununa da değinilen basın açıklamasında "paran kadar tedavi ol, paran kadar oku" uygulamasının hayata geçirilmeye çalışıldığı belirtilerek insan hakları ihlallerinin artışı ile birlikte her hak talebine dayak, işkence ve gözaltıyla yanıt verilirken, adam kaçırp fidye isteyen, adam öldüren, işkence yapan, uyuturucu kaçakçılığı yapan ve hırsız toplamaya dek çeşitli suçları işleyen devlet içinde kü-

melenen çetelere dokunulmadığı ifade edildi.

Gerçek suçluların yargılanmadığı, devlet içinde halk muhalefetine karşı örgütlenen oluşumlara dokunulmadığı, buna rağmen örgütlü oldukları iş kollarında mafya elemanlarının yanı sıra güvenlik güçlerinin saldırılarına Ronans'ta, Ekspres Kargo'da, Topkapı ve İzmir Ambarlar Sitesinde maruz kaldıklarını belirten Recep Avcı; insan haklarının kalıcı olması ve sürekli gelişmesinin Türkiye'nin demokratikleşmesiyle olanaklı olduğunu belirterek, başta sendikalar ve konfederasyonlar olmak üzere tüm demokrasi güçlerinin, artan zamlara, hak gasplarına, baskılara ve özelleştirmeye karşı üretimden gelen gücünü kullanarak birlikte tavır alması gerektiğini söyledi.

Yaklaşık bir saat boyunca "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Çeteler Mecliste Öğrenciler Hapiste", "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz", "Savaşa Değil Eğitime Bütçe", "Özelleştirmeye Hayır", "Çeteler Halka Hesap Verecek" sloganla-

rını atan işçiler, daha sonra toplu olarak döndüler ●

ORHAN KOÇAK İLE RÖPORTAJ

Işçilerin ekonomik-siyasal hak arama mücadelesinde temel örgütlenme biçimi olan sendikaların üzerine aldıkları tarihsel misyonun gereklerini yerine getirmesi, içerisinde yaşadığımız toplumsal koşullarda çok büyük bir önem arz ediyor. Ancak ülkemiz koşullarında varolan sendikal örgütlenmelerin bunu ne ölçüde yerine getirdiği sorusuna vereceğimiz yanıt, yukarıda belirttiğimiz değerlendirmeye tezat teşkil eder niteliktedir. Ülkemiz işçi sınıfının üç büyük sendikal örgütlenmesinden biri olan DİSK, bugün içerisinde girdiği pratik seyirde, bırakalım bünyesinde örgütlenen işçilerin hakkını korumak, uzun mücadele yılları içerisinde binbir emek ve direnişle elde edilen irili, ufaklı hakları dahi komprador-burjuvazi ve toprak ağaları sınıfına peşkeş çekmekte, bu ihanete tepki gösteren devrimci işçi muhalefetine ise tasfiyelerle, kara çalmalarla yönelmektedir. Uzun yıllar boyunca Türkiye işçi sınıfının başına çöreklenen TÜRK-İŞ benzeri sendikacılık anlayışına doğru hızla kayan DİSK yönetimi, işçilerin, emekçilerin alınterinden oluşan pastadan pay kapma yarışında hissesini daha fazla genişletmek için, sömürücülerin bütün saldırı kararlarını, harfiyen, emirleri telâfî içerisinde onaylamaktadır.

12 Eylül '97 tarihinde yapılan genel başkanlık seçimlerinde yönetime bir kez daha seçilen MGK destekli Rıdvan Budak zihniyeti bir yandan işçileri sömürücülere peşkeş çekerken, diğer yandan da kendilerine karşı ses çıkarma, muhalefet etme olasılığını gördüğü devrimci işçi ve işçi önderlerini tasfiyeye yöneldi. Mehmet Karagözle başlatılan tasfiye süreci bugün giderek daha da boyutlanmakta, devrimci muhalefete saldırının yanı sıra sendika şube binaları satılmakta, bir kısmı kapatılarak muhalefetin önü kesilmeye çalışılmaktadır.

DİSK yönetiminin, içine girdiği bu tasfiye hareketi, "yeni sendikal anlayış"ı üzerine İstanbul Genel-İş 2 Nolu Şube Başkanı Orhan Koçak ile yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

Halkın Günlüğü: Rıdvan Budak'ın Genel Başkanlığa seçilmesiyle DİSK'in çizgisinde değişiklik var mı, şu anki pratikle ne yapılmak isteniyor?

Orhan Koçak: Şu an DİSK, mücadeleden koparılarak burjuvaziye daha yakınlaşan, sınıf düşmanlarıyla hareket eden bir sendika durumuna getirilmek isteniyor. DİSK, MGK sendikacıları tarafından TÜRK-İŞ'leştirilmeye çalışılıyor. TÜRK-İŞ'leştirilme politikası güdüyor. DİSK'in 10. Genel Kurulu'nda biz de Başkan Erol Ekinci'yi aday çıkardık. Bizim kongreyi kazanıp-kazanmamamak gibi bir derdimiz yoktu.

Kongreye girerken şunun bilincindeydik, bizim için önemli olan devrimci politikanın, devrimci bir sendikal anlayışın hayata geçirilmesi noktasında orada söz sahibi olabilme, çıkış yapabilme, cesaretli bir adım gerekiyordu. Ki biz bunu yaptık. Bu noktada Rıdvan Budak kazansa da biz oradan zaferle çıktık.

◆ MGK sendikacılarının size karşı tavrı nasıldı, Rıdvan Budak Genel Başkanlığa nasıl getirildi?

O. Koçak: Biz sonradan MGK sendikacılarını teşhir ederken onlar da boş durmadılar. Başkan Erol Ekinci'nin konuşması sırasında mikrofonun fişini çektiler, bununla yetinmeyip oturma ara verdiler. Bu tavırları ne kadar rahatsız olduklarını gösteriyor. Budak'ın seçilmesine gelince, Genel Kurul'a MGK sendikacıları tarafından seçilen, ruh hali belli olmayan, işçi sınıfının bilincini almamış kişiler getirilmiştir. Örnek vermek istiyorum; kongre salonuna girerken merdivenlerin başında brykkan aşağıya doğru sarkık kişiler vardı. Bu kişileri polis zanettim ancak sonra öğrendik ki, bu şahıslar DİSK Tekstil-İş Adana delegeleriymiş, yani MHP'lilerdi.

Budak'ın kimlere hizmet ettiğinin örneği de, Genel Kurul 6 Eylül'de yapılacaktı. Mesut Yılmaz, Budak'ı arayarak "ben o dönemler çok yoğunum 12 Eylül'e alabilir misiniz?" diyor. Tabii ki Budak ve ekibi emri hemen yerine getirdi.

◆ Tasfiyelere geçmeden önce kongre hakkında eklemek istediğiniz bir şey var mı?

O. Koçak: Biz Genel Kurul'da, devrimci sınıf kitle sendikacılığını, devrimci sendikal anlayışın nasıl yürüyeceği noktasında nasıl hayata geçirileceğini mücadelemizle gösterdik. Bizi sadece sendikalar ilgilendirmiyor, biz yaşamdan bağımsız değiliz. Sadece işçi sınıfı değil, toplumsal sorunlar, halkın yaşadığı sorunlar da bizi ilgilendiriyor. Bizim için önem taşıyor.

◆ M. Karagöz nezdinde başlatılan tasfiyeler hakkındaki görüşlerinizi alabilir miyiz?

O. Koçak: M. Karagöz başkan, MGK sendikacılarını teşhir ettiği için, sınıf düşmanlarını teşhir ettiği için, MGK emriyle çalışan Rıdvan Budak ve ekibini eleştirdiği için bu saldırılar başladı. Bunlardan dolayı 7 Eylül günü genel merkezden bir yazı geldi. M. Karagöz'ün disipline sevk edildiğine dair. Karagöz de suçlamaların yazılı olarak kendisine verilmesi gerektiğini bildirdi. "Suçlamaları yazılı bildirin, ben de size yazılı vereyim" dedi. Şu ana kadar yazılı olarak hiçbir şey göndermediler, bu karşı koyuşu beklemedikleri için suçlamaları açıklayamıyorlar.

◆ M. Karagöze yöneltilen suçlamalar nelerdir?

O. Koçak: M. Karagöz, 17 Eylül 1997 tarihinde An-

kara'da Genel Merkez'de Ahmet Selçuk, Aşur Kurgun, Yakup Ören, Bedrettin Çevik ve Yusuf Demir'den oluşan disiplin kurulu tarafından soruya çekildiğinde;

-Sendika telefonlarını, Düğün Tekin aramasında itibat için neden verdin?

-Aynur Karaaslan için neden ilan verdin? Neden faturasını genel merkeze gönderdin?

-İzmit mitinginde ve Kemal Türker etkinliğinde neden büyük pankart yaptırın?

-Sendikayı neden sattırmadın, asılacak "Satılıkur" pankartını niçin astırmadın?

-TÜSİAD bildirisini okumadan neden hiçbir yerde okuyamayacağını söyledin? türünden sorulara maruz kalıyor.

MGK sendikacılarının suçlamaları bunlardan ibarettir. M. Karagöz'e bu yaptıklarından dolayı önceden kutlama mesajları geliyordu, şimdi ise bunlardan dolayı disipline verildi. Burada şu çıkıyor, bir yedrin direktifiyle disiplin kuruluna sevk edildi. Biliyoruz ki, bu direktifi MGK verdi, Rıdvan Budak verdi, artı Genel-İş Genel Yönetimi istedi.

Biz yine diyoruz; sınıf için mücadele eden bu insan, işçi sınıfının alınteriyle alınmış binanın satışına karşı çıktığı, kayıplara karşı çıktığı için disipline verilmiştir. Özgür tutsaklara özgürlük istediği için disipline verilmiş ise, Abdullah Baştürk ve Kemal Türker'e saygı duyduğu için disipline verilmiş ise, ki bunlar sahip çıkmamız suç ise biz suç işlemeye devan edeceğiz, bu bizim için bir onurdur.

MGK sendikacılarının amaçları açıkça ortadadır. Genel-İş Genel Yönetimi M. Karagöz nezdinde tür devrimci, demokrat, yurtsever insanları tasfiye etmek ve kendilerine askerlik yapacak yöneticileri getirmek, yani kışla disiplinli sendikacılık yapmak istiyor.

◆ Son olarak eklemek istediğiniz bir şey var mı?

O. Koçak: Biz, devrimci, demokrat ve yurtseverlerden bu haklı mücadelemizde, DİSK Genel-İş içerisindeki devrimcilere yönelik bu tasfiyelere karşı tavır takınmalarını bekliyoruz. Şu an, DİSK'in yönetimine ve politikalarına muhalefet edip eleştirdikçe ve teşhir ettikçe için tasfiye edilen Genel-İş'in 9 şube başkanı; Ankara Bölge Başkanı Selman Hürkaş, İstanbul 2 Nolu Bölge Başkanı Mehmet Karagöz, İstanbul 3 Nolu Bölge Başkanı Zeynel Demirevi, Balıkesir Bölge Başkanı Ersin Öztürk, Kayseri Bölge Başkanı Kemal Uğurlu, Samsun Bölge Başkanı Bekir Belovacı, Diyarbakır Bölge Başkanı Hacı Yiğit, Adana Bölge Başkanı Mustafa Acar, Mersin Bölge Başkanı İhsan Meral 29 Eylül '97 tarihinden itibaren Ankara Genel-İş Merkezi'nde Mehmet Karagöz'ün ihraç edilmesi ve bölge şubelerinin kapatılması ile ilgili karar geri alınana kadar oturma eylemi yapıyorlar. ◆

MGK sendikacıları tarafından tasfiye edilen Mehmet Karagöz

IRAK KÜRDİSTANI EMPER

Emperyalistler, başta da ABD olmak üzere, Ortadoğu'nun göbeğindeki Kürdistanı kana bulamak için her oyunu tezgahlamaktan geri durmuyorlar. Kuşkusuz ki, bu kanlı tezgahları direkt olarak kendi askeri güçleriyle değil, uşakları durumundaki bölge devletleri aracılığıyla gerçekleştirmeye çalışıyorlar. Halihazırda, bu tezgahın vahşi işgalci gücünü Türk devleti oluşturmaktadır. Bugün açık ve net bir şekilde görülmektedir ki, bu bölgede emperyalizmin, özellikle de dünya halklarının baş düşmanı olan ABD'nin geri karakolluğunu Türk devleti ve İsrail yapmaktadır. İşte bu üçlü güç; 14 Mayıs'ta Ortadoğu'nun hatta mevcut durumda dünyanın en ilerici ulusal hareketi olan PKK'ye karşı en vahşi savaş araçlarıyla saldırıya geçtiler. Bu üçlü haydut gücün yanlarına PDK (Kürdistan Demokrat Partisi)'yi de alarak başlatmış olduğu askeri hareketin hüsrana sonuçlanmasına, başta biz proleter devrimciler olmak üzere, dünyanın bütün ilerici ve devrimci güçleri yakından tanıklık ettik. PKK'nin bu üçlü güce, özellikle de Türk ordusuna indirdiği ağır darbeler bizlere ve dünya halklarına güç katıp moral verirken, emperyalizm başta olmak üzere bütün karşı-devrim güçlerine korku salmış ve morallerini bozmuştur.

Geçmişte vurguladığımız gibi, bu hareketin esas amacı; emperyalizm ve onların uşaklarının ekonomik ve siyasi çıkarlarının gelecek açısından sağlama alınması ve mevcut durumda emperyalizmi ve özellikle de Türk devletini zor duruma sokan en etkili ve de devrimci ulusal güç olan PKK'nin gelişmesini her yönlü engellemektir. Irak Kürdistanı'nda emperyalizme ve Türk devletine daha yakın olan ve mevcut siyasi duruşuyla karşı-devrim cephesinde yer alan PDK'nin bu topraklarda güç kaybetmesi ise, Türk devleti ve ABD'nin PKK'ye karşı saldırısını daha da hızlandırmıştır. PDK'nin, sözkonusu harekatta bu güçlerin safında yer alması ve onları çağırması, onun işbirlikçi karakterini açıkça ortaya koymaktadır. PKK'nin gelişimi karşısında siyasi otoritesini kaybeden PDK, kendi ekonomik ve siyasi çıkarlarını emperyalizme ve Türk devletine sırtını dayayarak çözmeye çalışıyordu. 14 Mayıs işgal hareketi PKK'nin gerilla savaşının kudreti karşısında askeri olarak yenilgi, siyasi olarak ağır darbe alınca, burada kaybeden yerel güç PDK

oldu. Bu savaş PKK'yi hem siyasi, hemde askeri bakımdan daha da güçlü kıldı. Askeri olarak ağır yenilgi alan Türk ordusu, kendi askeri gücünün esasını yeniden daha güçlü şekilde saldırmak için geri çekti. Biz devletin yeniden bir saldırı yapacağını, Türk ordusu geri çekilirken ortaya koymuştuk. Ki, onbin kişilik gücü bu alanda konuşlandırmasının asıl nedeni de buydu. "PDK'yi korumak için bıraktık" demeleri ise esas olarak işin kamuflajıydı. Türk devleti bir tarafta iki kuş vurmak istiyordu. Yani bir yandan uluslararası kamuoyunun tepkilerini çekmemek için PDK'yi koruduğunu ileri sürüyor, diğer yandan ise, I. Kürdistanı'nda PDK'yi kendisine bağlamayı oradanda PKK'nin her yönlü gelişmesini önlemeyi amaçlıyordu. Buradan da tampon bölgeye, bir diğer deyişle "güvenlik kuşağına" mesruluk kazandırmaya çalışıyordu. Daha açıkçası, bu bölgedeki işgalciliğini meşrulaştırmak niyetindeydi Türk devleti. İşgalin bir diğer nedenini ise, PDK ve Türkmen partilerini bir araya getirerek, bu güçler aracılığıyla hem siyasi otoritesini sağlamak, hemde PKK'nin siyasi gelişimini önlemek oluşturmuyordu.

Ayrıca, PKK'nin I. Kürdistanı'nın içlerine doğru çekilmesini sağlamak ve böylelikle I. Kürdistanı'ndaki güçlü gerilla hareketinin önünü kesmekte faşist Türk ordusunun amaçları arasındaydı.

Kısacası, bu işgal hareketi, neresinden bakılırsa bakılsın, PKK gibi önemli bir siyasi gücün Ortadoğu'da gelişmesini önlemeyi ve PDK vb. güçleri kendi saflarında örgütleyerek ekonomik ve siyasi çıkarlarını sağlama almayı amaçlamaktadır. Çünkü PKK, mevcut durumda, Ortadoğu'da gerek emperyalizmin, gerekse ABD'nin bir numaralı uşakları olan Türk devletinin çıkarlarını tehdit eden büyük siyasi güçlerden birisidir. Dolayısıyla ki, yeniden başlatılan (17 Eylül'de) ve hala da devam eden işgal hareketini başta baş canavar ABD olmak üzere diğer emperyalist devletlerin desteklemesinin nedenleri yukarıda ortaya koyduğumuz PKK gerçekliğinde yalmaktadır. Çünkü PKK, emperyalizme darbe vuruyor, onu geriletir ve bu da dünya proletaryası ile ezilen emekçilerine cesaret ve moral veriyor. Emperyalistleri ve uşaklarını kolkola ve omuz omuza bir araya getiren, O'nun devrimci ve ilerici niteliğidir.

Ama PDK için aynı şeyler söylenemez. Çünkü PDK'nin geline süreci ne devrimci, ne de ilerici yanı kalmıştır. Tam bir uşaktır da diyemeyiz. Ancak, gerek 14 Mayıs işgal hareketinde, gerekse bugün Türk ordusunun saflarında savaş yürütmesi, onun işbirlikçi bir ulusal hareket olduğunu açıkça ortaya koymaktadır. Dolayısıyla, bu tür hareketlerde desteklenmesi gereken işbirlikçi (mevcut duruşuyla karşı-devrimci rol oynamaktadır. Hatta ulusal ihanet içerisindedir diyebiliriz) ulusal hareket değil, elbetteki devrimci ulusal hareket olacaktır. Ama bu; PDK'nin tümünden ulusal hareket olma niteliğini yitirdiği anlamı-

risse, o zaman ulusal demokratik niteliğini de yitirecektir. Bunu şimdiden söylemek erken bir belirleme olacaktır. Yani PDK'nin ulusal niteliğini yitirdiğini ve uşak olduğunu söylemek erken ve aceleci bir belirleme olacaktır henüz. Bir hareketin belirli koşullarda karşı devrimci bir hat izlemesi ve rol oynaması farklı şey, o hareketin bir bütün olarak emperyalizmin kucakına oturması farklı şeydir. Bu yalnızca ulusal öznel hareketler için geçerli bir tesbit değildir, sınıfsal kurtuluş hareketleri için de geçerlidir. Burada bilince çıkarılması gereken asıl halka, bir hareketi değerlendirirken, bir bütünsellik içerisinde program ve politi-

PDK, Türk devletiyle işbirliği yaparak kendi ulusuna ih-

na da gelmez. Kendi içinde hala da demokratik (ulusal nitelik taşıması bakımından) yanı taşımaktadır. Bir yandan ABD vd. emperyalistler ile onların uşakları, öte yandan bu güçlere karşı mücadele yürüten PKK. Bu durumda proletarya için PKK'yi desteklemekten başka bir seçenek olamaz. Bu süreçte PDK uşaktır, kompradordur demiyoruz. Ama ileriki süreçte PKK ile anlaşmayı, mevcut siyasi duruşunu devam ettirirse ve Türkmen gerici partileriyle PKK'ye karşı savaş yürütmeye çalışırsa, yani Türk devleti ve emperyalizmle ittifakı sürüklediği-

kalarına bakarak değerlendirme yapılmasıdır. Ayrıca ulusal hareketlerle sınıfsal kurtuluş hareketlerinin niteliğini ve amaçlarını birbirine karıştırmamak gerekmektedir. Çünkü, biri özel mülkiyeti ve onun üzerinde şekillenen burjuva iktidarını değiştirip, bunun yerine proletarya öncülüğünde halkın demokratik iktidarını ve oradanda sosyalizm ve nihai olarak komünizmi hedeflerken, diğeri (ulusal) ise, önce kendi devletini kurmayı hedefler... Bu temel farklar gözetenmeden ulusal hareketleri değerlendirme-ye kalkışmak bizi teorik yanlışlara

EMPERYALİZME MEZAR OLACAK!

götüreceği gibi, siyasi duruşlarımızda da o somutta gerici rol oynamamıza yol açacaktır. Bilinmelidir ki, siyasi duruşlardaki netlik ve kararlılık bilimsel bir ideolojik şekillenmeden geçer. Dünyayı bilimsel bir teori ışığında yorumlamayanlar, güncel somut politikalarda da net ve açık duruş sergileyemezler.

Bundandır ki, güncel siyasi gelişmeler karşısında ilk vuracağımız düşmanların, tarafsızlaştıracağımız ve de ittifak yapacağımız güçlerin net ve duru bir şekilde ayrımı yapılmadan izlenecek bir politikanın ve taktik yönelimin sonu da başarısızlık olacaktır. Stratejik

ni bir brakuji (kardeş) çatışması olarak değerlendirmek doğru değildir. Emperyalizmin ve Türk devletinin geri karakolu olmaya aday ulusal nitelikli bir hareketi ilerici-devrimci ulusal hareket karşısında desteklemek veya tarafsız kalmak, devrimlerimize değil sınıf uzlaşmacılığına, karşı-devrime hizmet eder. PDK'nın yapması gereken şey, elini emperyalistlerden ve Türk devletinden çekip, PKK ile uzlaşma ve birlikte bu haydutlara karşı mücadele etmenin yoluna girmektir. Geçmişte Molla Mustafa Barzani'nin dostu ne İran, ne de ABD oldu. Dönüştüğü gibi bugünde Türk devleti, bu ulusun ve halkın en büyük düşmanı-

olacaktır. Ki, mevcut durumda kazanılan tarafta PKK'dır. Ve daha da kazanacaktır. PDK'yı sıkıntıya sokanda bu gelişmelerdir.

PDK elini Türk devleti ve emperyalistlere uzatmaktan geri çekerse, o zaman Türk devleti ve emperyalistlerin I. Kürtleri üzerinde oynamak istediği oyunlarda ve rahat manevra hareketlerinde önlenmiş olacaktır. PDK şunu çok iyi görmelidir ki: Gerek Türk devleti, gerekse ABD vd. emperyalist devletler PDK ve Kürtlerin dostu olmadığı gibi, en azılı düşmanlarıdır da. Ayrıca bu canavar güçler, PDK'ya yeterince güvenmiyor da. Türkmenler üzerinden Türk devletinin yaptığı siyasi hesapları ve örgütlenmeleri görmek zorundadır PDK. Kürdü Kürde düşman etmek için her yolu deneyen ırkçı, şoven ve faşist devlet, bugün bu politikaları (bu politikaları yeni değil) Türkmenler üzerinden oynamaya çalışıyor. Muhtemeldir ki, Türkmenler üzerinden bir federasyon ya da bu milliyetin siyasi organizasyonunu tamamladıktan sonra bir referandum yoluyla kendisine bağlamanın hesaplarını da Türk devleti yapmaktadır. Bu şimdilik uzak ihtimal olarak gözükse de, Türkmen gericiileri aracılığıyla Türk devleti endekslı bir siyasi oluşumun içerisinde oldukları da kuvvetle muhtemeldir. Bu oluşumu askeri, ekonomik ve nüfussal olarak güçlendireceklerini de vurgulamakta yarar görüyoruz. Peki bu oluşumu kime karşı kullanacaklar? Elbetteki Kürtlere karşı kullanacaklardır. Bunun baş hedefi PKK ise de, genel olarak bütün Kürt örgütlenmeleri olacaktır... Emperyalizm ve Osmanlı'nın bir versiyonu olan Türk devletinde, halkları ve ulusları birbirine düşürmek için her türlü şeytani plan ve oyun mevcuttur. Bugün birine şirin gözükür ama yarın onu napalm bombalarıyla ve kimyasal silahlarla katleder. Neredeyse yüz yıllık bir mücadele tarihi olan PDK, bu kadar düşmanlıktan hala da ders çıkarmış değildir. O zaman burada görev, PDK saflarındaki peşmergelere ve Kürt halkına düşmektedir. Başlarındaki PDK'yı bir an önce defetmek zorundadırlar. Ve mevcut durumda ilerici ve devrimci bir rol oynayan PKK saflarına katılmalıdırlar. Bu süreçte başka bir alternatifleride yoktur. Türk ordusunun 17 Eylül'de yeniden başlatıldığı işgal hareketinin klavuzluğunu yapan PDK, aynı zamanda gelecekteki siyasi yaşamını da ortadan kaldırıyor. Daha şimdiden yüzlerce Kürt peşmerge ya PKK saflarına geç-

miş ya da PKK'ye karşı savaşmayarak YNK (Kürdistan Yurtsever Birliği) denetimindeki alanlara sığınmış durumdadır. Bu iyi bir gelişmedir. Gerici bir siyasi oluşumun saflarında dostlarına karşı savaşmaktansa, ilerici bir hareketin saflarına geçmek ve tarafsızlaşmak, aynı zamanda bu oluşumun parçalanmasını ve oradanda tümden yokoluşunu beraberinde getirecektir...

Türk ordusu ve devleti yine kaybeden taraf olacaktır. 14 Mayıs işgal hareketinde nasıl ki kaybettiyse, yine kaybetmesi kaçınılmazdır. Zayıf bir ihtimal olmasına rağmen, diyelim ki askeri olarak kazandı. Ama bu onun siyasi olarakta kazandığı kazanacağı anlamına gelmez. Vuruşarak şehit düşen her gerillanın bir damla kanından yüzbinlerce savaşçı fıskırarak ve oradan da Kürt ulusunun haklı mücadelesi dünya mazlumlarını cesaretlendirip umutlandıracaktır. Daha açıkçası askeri olarak taktik anlamda yenilse de, yine de savaşmanın yarattığı güçle siyasi olarak kazanacak taraf PKK ve Kürtler olacaktır.

Emperyalist haydutlar ve Türk devletinin işgalciliğini kırmada birinci derecede görev PKK ve onun güdeceği askeri taktik politikaları düşse de, hürda ikincil ve hatta diyebiliriz ki, önemli görev ezen ulusun devrimcilerine, sosyalistlerine, komünistlerine ve de tüm ilerici-demokratlara düşmektedir. Ancak acı ve bir o kadarı gerçektir ki, başta biz proleter devrimciler olmak üzere, kendisine sınırlı örgütüyüm diyen hiçbir parti ve örgüt, bugüne kadar ne Kürt ulusunun karşı gerçek görevlerimizi yerine getirebildik, nede PKK'ye karşı gerçek desteklerimizi sunduk. Bunu yaptık sak bile teorik söylemlerden öte pek geçiremedik. Soruna, neredeyse hep PKK'nın ideolojik hattına bakarak yanaştık. O somut duruşundaki siyasi gerçekliğini gözönünde bulundurarak devrimci-ilerici yanını desteklemeye yerine, onu daha çok eleştirmek teorik destek sunmakla yetindik. Oysa, "bir hareketi desteklemede, o hareketin ideolojik duruşu değil siyasi duruşu baz alınır" ilkesini gözden çıkardık. Bu konuda kibirlilik ve burkırıma tavırlarını da zaman zaman sergilemedik değil. İbrahim yolda devrimci teorisi ve pratiğiyle bize tuttuğu ışığı, diğer konularda olduğu gibi, bu konuda da yeterince yerine tiremedik. Fazla uzağa gitmeye gerek yok. 14 Mayıs ve 17 Eylül işgal hareketine karşı, başta biz olmak üzere

Faşist Türk ordusu vahşet de sınır tanımıyor.

politikalarla taktik politikaları birbirine karıştırmak doğru olmayacağı gibi, bunları birbirinden tamamıyla bağımsız bir şekilde ele almakta bizleri sağa-sola savuracaktır. Bu yüzden, PDK'nın 14 Mayıs işgal hareketinden bugüne düşman cephesinde yer aldığı ve bu özgüdeki taktik yönelimimizin hedefleri içerisinde olduğunu belirtmek zorundayız. Bu istenmeyen bir şey olsa da, objektif gerçeklik bunu emretmektedir.

Tüm bu nedenlerden dolayı, PKK ile PDK arasında devam eden çatışmalar-

dır. Bu barbar güçten PKK'ye karşı yardım istemek tamamıyla Kürt halkını arkadan hançerlemek ve ihanetten başka bir şeye hizmet etmemektedir. PDK, PKK ile uzlaşıp bu haydutlara karşı savaşırken, hem Kürtler hem de devrim cephesi kazanacaktır. Ancak, bu ihanet çizgisine devam ettiği müddetçe PDK kazanamayacaktır. Sırtını emperyalistlere ve bölge gericiğine dayayarak kısmi başarılar elde edebilir, ama bu geçicidir. Çünkü doğru ve haklı yolda olanlar geçici süre başarısızlığa uğrayabilirler, ama uzun vadede kazanacak taraf onlar

devrimci-politik hareketler (dergi sayfaları hariç) pratikte doğru-dürüst bir tepki gösterdiler mi? Bizce hayır! Teorik belirlemelerden öteye, I.Kürdistan'ının işgal hareketine karşı en azından bir askeri eylem bile konulmadı. Bu eksik ve yetersiz yaklaşımlarımız, giderilmesi gereken sorunların başında gelmektedir.

Bugün Kürt ulusu bizden güven bekliyor. Bu güvenin sağlanmasının ancak ve ancak pratikle olacağı aşikardır. Bunu nasıl gidereceğiz? Bunu gidermenin yolu; gerek yazılı ve sözlü, gerekse eylemsel alanda Kürt ulusunun devlet kurma hakkını savunmanın ve desteklemenin sınıf görevlerimizin içerisinde olduğunu geniş yığınlara götürmekten ve özgölde ise, PKK'nin ilerici-devrimci hareketlerini desteklemekten geçmektedir. Bu desteği teorik söylemlerden çıkarmalıyız artık. Kürdistanın her hangi bir yöresinde

ve parçasında gündeme gelecek katliam ve işgal hareketlerine karşı anında gücümüzü harekete geçirip çeşitli eylemlilikler gerçekleştirmeliyiz. Çok somut bir eylem ve tepki göstermenin halklar arasındaki kardeşliğin güçlenmesine ve oradanda PKK'nin güç kazanmasına hizmet edeceği açıktır. Anında eylem, anında harekete geçmek bütün siyasal gelişmelere karşı temel ilkimiz olmalıdır. Kürt ulusu ve halkına yönelik olası bir saldırıya karşı harekete geçmeyi ertelenemez görevlerimiz içerisinde görmek ve kavramak zorundayız. Bu durumu çok somut bir örnekle sunalım: 17 Eylül tarihinde işgal hareketi başladığı zaman neden-niçin hemen güçlerimizi seferber edip çeşitli eylemlilikler gerçekleştirmedik? Güç yok deyip işin içinden çıkılmamalıdır. Bu, kendi kendimizi kandırmaya ve oradan da ilkelerimizden sapmaya götürür bizi.

Güç, pratiğe yüklenmek ve somut politikalar üretmekle elde edilir. Uzaydan, yani pratik mücadele yürütmeden güç kendiliğinden oluşmaz. Yeterki bugün varolan örgütsel güç harekete geçirilebilsin. İlk önce üç kişiyle sokağa çıkılır ve bu yarın on kişi, başka zaman ise yüz kişi olur. İlk başta etkili misilleme eylemleri yapmaya olanak ve imkanlar bulunmayabilir. Ama basit eylemleri yapmaya koşullar müsaittir. Bunlar, korsan mitingden tutulımda molotoflamaya, oradanda işgal eylemlerine kadar yapılacak güçte eylemler olabilir. Bir kadro şehit düştüğünde nasılsa bazı eylemler gerçekleştirilebiliyorsa (yetersiz de olsa), bu gibi durumlarda da pekala benzer eylemler gerçekleştirmek mümkündür. Demek ki, bu tip ten gelişmelere karşı sorumluluk ve görev bilincimiz zayıftır. Bu içine kapanık, dar kabuğu kırmak zorundayız.

Diyebiliriz ki, şehitler için koyulacak bir eylem MLM taban etkiler, fakat bir ulusal katliam ve PKK'ye yönelik bir karşı-devrim saldırısı karşısında koyulacak eylemlilikler hem PKK'yi olumlu yönde etkiler, ona güven verir, hemde milyonlarca Kürt emekçisini etkiler ve onlara güven verir. Bizim amacımız kitleleri kazanmak ve örgütlemek ise, o zaman kitlenin geniş kesimini kazanmak ve etkilemek için daha ağırlıklı eylemler ve hareket tarzı izlemek zorundayız. Denilecek ki, biz her ikisini de yapamıyoruz. Doğrudur, bu konularda yeterince görevlerimizi yerine getirmiyoruz. Ama oturularak ve işler kendiliğindencilğe bırakılarak hiç bir görev yerine getirilmez. Burada kavramamız gereken, öncelikli sorunlara daha fazla ağırlık vermek olmalıdır. Yerimizde oturarak "teorimiz doğrudur, o halde nasıl olsa biz kazanırız" mantığıyla devrim ker-

vanı hiç yürür mü? Bu, boş gevezelik olmaz mı?

PKK'nin reformist yanlarını görüp sadece eleştirmekle yetinirsek, ne PKK'yi daha fazla devrimci hale getirebiliriz, ne de Kürt halkını kazanabiliriz. Ve ne de bu yöntemle şovenizmi kırıp, ezilen ulus ve milliyetlerden devrimcilerin güvenini kazanabiliriz. PKK yanlış yapabilir. Bizim görevimiz; bir yandan PKK'nin yanlışlıklarının ideolojik eleştirisini yapmak iken, öte yandan ise, (esas olarak) devrimci-ilerici eylemlerini desteklemek olmalıdır. Bu görevleri yerine getirdiğimizde, ancak o zaman PKK ile daha dostane ilişkiler geliştirmiş ve devrimciliğini güçlü kılmış oluruz. Bu adımı önce biz atmalıyız. Bununla ancak yukarıdaki somut görevleri yerine getirdiğimizde sağlayabiliriz. PKK'nin uzlaşmacı ve reformist yanlarını eleştirmek ve bunu belirlemek farklı şey, ama bu hareketin proletaryanın bağımsız ideolojik, siyasal sancığını asla yere düşürmeden, ilerici-devrimci-demokratik yönünü desteklemek farklı şeydir. Çünkü bu hareket devrimci ulusal harekettir. Bugün hem emperyalizme, hemde Türk devleti ve dünya gericiliğine darbe vurmaktadır. Ama görünen o ki, biz PKK'yi yeterince desteklemiyoruz. Bunun en yakın ve canlı örneği de, Türk ordusunun işgal hareketine karşı fiili bir eylemlilik gerçekleştirmeyişimiz değil midir?

Bütün emperyalistler ve onların uşağı sınıflar PKK'yi ezmek için elinden geleni yapmak için birleşiyor ve işgal hareketini destekliyor, ama bizler bu birliği sadece teoride sağlayabiliyoruz. Böyle devrimci sorumluluk olur mu? Devrim cephesini büyütebilir miyiz? Ki, bütün gericileri sevindiren de devrimcilerin bölük-porçuk olması değil midir? Unutmayalım ki, bir halk ne kadar örgütsüz ise ve devrimci hareket ne kadar az destek görürse, emperyalistler ve tüm gericiler de bundan o kadar sevinç duyar ve o halkları daha fazla sömürüp ezerler. Özellikle de sınıf bilinçli unsurların bu türden devrimci hareketler karşısında sessiz kalması, hiçte affedilecek bir hata değildir. Kendisine demokratım diyen bir insan, Kürt ulusuna yönelik katliamlara karşı sessiz kalamaz. Ona sessiz ve hareketsiz kalan bir kişinin demokratiğinden şüphe edilir. Şüphe edilmeyi bir kenara bırakalım, işgalciğe karşı çıkmayan bir insan elli bin defada "ben demokratım" dese, o yine de gerçek demokrat olamaz. Bir demokrasi bile bu tür görevler bekliyorsa, bilinçli proletaryayı daha büyük görevlerin beklediğini tartışmak ve anlatmak abes olacaktır.

İşte bugün devlet, bu kadar rahatça elini kolunu sallayarak I. Kürdistan'ını işgale yöneliyor, oradanda T. Kürdis-

tan'ında istediği katliamı yapabiliyorsa, bunda, bu ülkenin sosyalistlerinin ve devrimcilerinin de büyük suçu var demektir. Çünkü, bu coğrafyada yaşayan proletaryayı örgütleyememişlerdir. Çünkü, bu coğrafyada hüküm süren Türk şovenizmine karşı yeterli mücadele verememişlerdir. Çünkü, bu coğrafyada yaşayan bütün uluslar için tam hak eşitliği ilkesini gerek teorik, gerekse pratik olarak tam işleyememişlerdir. Çünkü, bu coğrafyada Kürt ulusu başta olmak üzere diğer azınlık milliyetlere yönelik Türk devleti tarafından uygulanan milli zulme karşı yeterince mücadele yürütememişlerdir...

Bu coğrafyanın demokratları ve aydınları, bu zulme ve işgale karşı hiç bir ses çıkarmıyorlar. Unutulmalıdır ki, bugün PKK ve Kürt ulusuna karşı yapılanlar aynı zamanda hepimize yapılmış demektir. Unutulmalıdır ki, bir ulusu ezen başka bir ulus gerçekte özgür değildir. Dolayısıyla, bu coğrafyada kurulacak bir demokratik halk iktidarının yolu, ancak ve ancak tüm ulusların tam hak eşitliği temeline dayalı bir mücadele yürütülmesinden geçer. Yoksa ne demokratik halk iktidarı kurulur, ne de demokrat olunur. Hele hele proleter devrimci hiç olunmaz. Sözün özü, Kürt ulusu ve halkı karşısında görevlerimiz büyüktür. Onlara karşı bu görevlerimizi yeterince yerine getirmedik de bir gerçektir. Ve bütün bunların bilincinde olmalıyız.

Dergilerde yazıp, çiziyoruz. Bu eksikliklerimizi dile getirmek iyi bir şey, ama bunun pratikte adımlarını atamazsak, bunun pek bir değerinin de olmayacağı açıktır. Öyleyse zaman geçirmeden pratiğe yüklenmeliyiz. Yoksa tarih bizi affetmeyecektir. Halklarımız ve devrimci mücadele bizi affetmeyecektir. Bu bilinçle hareket ettiğimizde, hiç bir gerici güç, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerini yenemeyecektir.

Tüm bunlar sağlandığında da, hiçbir güç bizi yenemeyecek ve halkların bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm yolundaki kurtuluş mücadelesi daha da çabuklaşmış olacaktır. Bugün I. Kürdistan'ında işgal hareketini sürdüren Türk devleti ve emperyalistler, işte o zaman daha büyük darbeler yiyecektir. 14 Mayıs hareketi sonrasında arkasına bakmadan kaçan Türk ordusu ve onların paşa babası emperyalist haydutlar, dün olduğu gibi bugün de kaybedeceklerdir. Belki PDK'yi kazanabilirler ama Kürt halkını asla kazanamayacaklardır. Çünkü, bu halk ve Kürt ulusu hiçbir zaman emperyalistlerin ve Türk devletinin dostu olmadı. Dün gittiler bataklığa düştüler, bu kez ise mezara gömüleceklerdir. Bundan kuşquamız yoktur ●

Türk ordusunun 17 Eylül'de yeniden başlattığı işgal hareketinin klavuzluğunu yapan PDK, aynı zamanda gelecekteki siyasi yaşamını da ortadan kaldırıyor. Daha şimdiden yüzlerce Kürt peşmerge ya PKK saflarına geçmiş ya da PKK'ye karşı savaşmayarak YNK (Kürdistan Yurtsever Birliği) denetimindeki alanlara sığınmış durumdadır. Bu iyi bir gelişmedir. Gerici bir siyasi oluşumun saflarında dostlarına karşı savaşmaktan, ilerici bir hareketin saflarına geçmek ve tarafsızlaşmak, aynı zamanda bu oluşumun parçalanmasını ve oradanda tümünden yokoluşunu beraberinde getirecektir...

İşte halk düşmanlarının sonu!

İki ihbarcı ölümle cezalandırıldı

Ön Açıklama:
Elimize posta kanalıyla ulaşan İKK (İşçi-Köylü Kurtuluşu) isimli gazetenin Temmuz-Ağustos 1997 tarihli 97. sayısından aldığımız bu yazıyı haber değeri taşıdığı için olduğu gibi okurlarımıza sunuyoruz.

Hakim sınıflar, sömürü üzerine kurulu düzenlerinin devamını sağlayabilmek için, kendilerini tehdit eden bütün oluşum, hareket ve düşünceye karşı amansızca saldırıdadır. Faşist diktatörlük, gelişen gerilla mücadelesi karşısında başarısızlıklarını en aza indireyebilmek için her türlü yöntem başvurmakta. Bu yöntemlerden biride ajan-ışbirlikçi örgütlenmesidir. Düzenle karşı muhalefetin ve mücadelesinin olduğu her alanda sıkça karşılaştığımız karşı-devrimin bu yöntemi çok iyi bilinmesine rağmen, dönem dönem yaptığımız hatalardan dolayı başarı sağladığıda hepimizin malumudur.

Sınıf mücadelesinin yoğunlaşmış biçimi olan Köylü Gerilla Savaşı karşısında başarı sağlamak, yürütülen haklı mücadeleyi etkisiz kılabilmek ve darbe vurabilmek için kendi bünyesinde oluşturduğu kurum-kuruluşları vasıtasıyla yoğunlaştırmaya çalıştığı bu ajan ve işbirlikçi örgütlenmesinin, bölgemizde deşifre edilmesi, açığa çıkarılması ve gereken cezaya çarptırılması için yürütülen faaliyetler sonucu iki ihbarcı-ışbirlikçi daha Partimizin adaletinden kurtulamamıştır.

Yapılan bütün uyarılara rağmen azıtan ve insan kaniyle beslenmeye devam eden iki ihbarcı, geçtiğimiz günlerde Partimiz TKP(ML) tarafından ölümle cezalandırılmıştır.

Hatırlanacağı üzere geçen yıl TKP(ML) Dersim Bölge Komitesi ajan ve ihbarcılara af çıkarmış ve bunun için Partiyeye sığınmaları çağrısında bulunmuştu. Partiyeye sığınan işbirlikçiler affedilirken, düşmanlıkta ısrar edenler cezalandırılmıştı. Geçtiğimiz günlerde cezalandırılan **HİDİR UÇAR** ile **HİDİR TEKİN** adlı bu iki unsur, Partimiz tarafından geçen yıl yapılan uyarıları dikkate

alınmamış ve bu yıl Partimiz TKP(ML) tarafından tekrar uyarılmışlardı. Uyarılara yine kulak asmayan bu iki işbirlikçi, sonunda yaptıkları kötülüklerin hesabını yaşamalarıyla ödemişlerdir.

Düşmanlıkta ısrar eden işbirlikçilerden hesap sormak üzere Partimiz TKP(ML)'ye bağlı TIKKO gerillaları, 21 Ağustos 1997 tarihinde Hidir Uçar ve Hidir Tekin'i sorgulamak üzere evlerinden almışlardır. Sorgulanmak üzere evinden alınan Hidir Tekin adlı unsur, evinden uzaklaştırıldıktan kısa bir süre sonra yaptığı kötülüklerin, işlediği suçların hesabını verememenin endişesiyle kendisine eşlik eden gerillalara, saldırmış ve karakola doğru kaçmaya çalışmıştır. Bunun üzerine gerilla birliğimiz dur ihtarı çekerek teslim olmasını istemiştir. Bu uyarıya, kaçmaya devam ederek cevap veren bu unsurun, vurularak cezası direkt infaz edilmiştir.

Tunceli Merkez köylerinden Çiçekli'ye bağlı Kandol Mezrasında oturan Hidir Tekin adlı unsurun tespit edilen suçları şunlardır:

1) 1995 yılında, Xelasor mezrasında gerillalarımız tarafından saklanmış bulunan gıda maddelerini, (30 torba un) düşmana yakalatmak,

2) Köylülerin işkence görmesine, gözaltına alınmasına, göç ettirilmesine ve evlerinin yakılmasına sebebiyet vermek,

3) Köy içi sorunlar nedeniyle, köylüleri düşmana ihbar etmek, ezilmelerini sağlamak, devletin gücünü yanına alarak onlar üzerinde baskı kurmak,

4) Partimize ve PKK gerillalarına yardımcı olan köylüleri şikayet etmek, ihbarda bulunmak,

5) Bulunduğu çevreye TIKKO ve PKK gerillaları uğradığında düşmana ihbarda bulunmak; yolları, konaklama yerlerini denetlemek, gerillaların kaldığı yerleri tespit etmek, Hidir Uçar vasıtasıyla Xelasor alanındaki kamp yerlerini açığa çıkartmak ve çatışmaya sebebiyet vermek,

6) Gerillanın kullandığı köy giriş ve çıkışlarına ve kullandığı patikalara puslu atmak,

7) Halk içerisinde karşı-devrimin propagandasını yapmak,

8) Düşman subaylarının öğrettiği şekilde, gerillayı etkilemek üzere ihanetçi-teslimiyetçi propaganda yapmak.

Hidir Tekin adlı unsur, bu suçlarından dolayı en son geçtiğimiz Mayıs ayında yakınlarının huzurunda uyarılmıştı.

Hidir Uçar adlı unsur ise, TIKKO gerilları tarafından evinden alındıktan sonra Partimiz TKP(ML) tarafından sorgulanmıştır. Sorgulanma sonucunda suçlarını itiraf etmiş, Partimizin bu unsur hakkında daha önce edindiği bilgiler doğrulanmıştır. Sorgulanma esnasında ve sonucunda düşmanlıktan kesin olarak vazgeçme noktasında güven vermediği ve hakkında Partiyeye bilgi verdiğine inandığı bazı kişilere Partimizin aracılığıyla kötülük etmek üzere oyun oynadığı tespit edildiğinden samimi bulunmayıp, 25 Ağustos 1997 tarihinde Çiçekli'ye yakın bir mevki de Tunceli-Hozat karayolu üzerinde cezası TIKKO gerillaları tarafından infaz edilmiştir. Cezası infaz edilen bu unsur, halk düşmanlarına uygulanan yöntemle ayaklarından elektrik direğine asılmıştır. Ertesi gün saldırıya geçen düşman ordusu Hidir Uçar'ın cesedine korkudan yaklaşmamış ve cesedi yanına aldığı köylülere zorla indirmiştir. Tunceli Merkeze bağlı Robek köyünden olan Hidir Uçar adlı unsurun tespit edilen sabitlemiş en önemli suçları şunlardır:

1) 1991 yılından bu yana JITEM'e bağlı olarak çalışmak,

2) 1991 yılında Merxo civarında PKK'ye bağlı üç devrimci gerillanın ölümüne sebebiyet vermek,

3) 1995 yılında Mart ayında Robek'te Zafer kodlu (...) TKP(ML) TIKKO gerillasının şehit düşmesine sebebiyet vermek,

4) 17 Mayıs 1997 tarihinde Robek'te TKP(ML) TIKKO gerillası Manuel kodlu Bülent İçten'in şehit düşmesine sebebiyet vermek,

5) Hidir Tekin'den aldığı bilgi üzerine 1996 yazında Xelasor sırtında ormanda gizlenerek TIKKO'ya bağlı bir gerilla birliğinin nokta yerini tespit etmek, ertesi gün düşmanla birlikte operasyona katılıp yer göstermek ve Xelasor çatışmasına sebebiyet vermek,

6) 1995 sonbaharında Zimek çatışmasında düşman askerleriyle birlikte operasyona katılmak, Tavşan Dağında düşmana yol göstermek,

7) İhbarcılardan aldığı bilgileri düşmana ulaştırmak, helikopterle keşif yaptırmak, partimize bağlı gerillaların kullandığı kamp yerlerini düşmana göstermek, Tunceli Sütüçelide, Merxo'da, Ox'da, Tar Deresinde, Dinar Deresi'nde, Xelasor Deresi'nde, Galbasan'da, Türk Taner'de ve Ovacık'ta gerillaların kamp kurduğu nokta yerlerini göstermek, düşmanın ordusuna milislik yapmak,

8) Gerilla ihtiyaç için sipariş listesi verdiğinde düşmana bilgi vermek, eşyayı gerillaya götüreceğini söylemek,

9) Kelle avcısı olmak, devrimci başına 200.000.000 (ikiyüz milyon) para almak, (toplam 800.000.000 TL almıştır).

10) Halk içinde devrim aleyhtarı propaganda yapmak,

11) Partimize yardımcı olan halktan insanları düşmana ihbar etmek, işkence görmesine, mağdur olmasına neden olmak,

12) Düşman için ihbarcı örgütlemek.

Başka bir çok suçu da olan Hidir Uçar, diğer ihbarcılardan oldukça farklı bir düşman milisi, kelle avcısıdır. Düşmanın çok önemli bir unsurudur.

Sorguya çekilen ihbarcılardan alınan bilgiye dayanarak, hala bölgemizde bulunan diğer işbirlikçi ihbarcılar hakkında da bir çok önemli bilgiye sahip olan Partimiz TKP(ML), bu ihbarcı-ışbirlikçilerin son bir şans vererek Partiyeye teslim olmaları çağrısını yapmıştır-yapmaktadır.

Düşmanlıktan samimiyetle ve kesinlikle vazgeçenler affedilirken Hidir Tekin ve Hidir Uçar gibilerinin cezalandırılacağını, ajan ve ihbarcı ağının dağıtılacağını, bütün halk düşmanlarından er yada geç hesap sorulacağını beliren Partimiz TKP(ML), bu konuda yaptığı çağrının dikkate alınmasını ve bütün ihbarcıların, işbirlikçilerin teslim olmalarını kamuoyuna duyurmaktadır ●

Devrimci irade, Hücre sistemini parçalamanın temel silahıdır

Daha önceki yazılarımızda, faşizmin ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesi karşısında küçümsenmeyecek oranda bir çöküş süreci yaşadığını ve bu sürecin Susurluk kazasıyla bir sarsıntıya dönüştüğünü belirtmiştik. Bununla birlikte, faşizmin "seriata karşı" olma adı altında toplumsal dayanak yaratarak yeniden saldırıya geçeceğini de vurgulamıştık.

Faşizm, içine girdiği ekonomik ve siyasi krizin derinliğinden dolayı zaman zaman bocalar gibi görünsede, büyük bir coğrafyaya yaydığı haksız savaşın ihtiyaçla-

rına göre şekillenmeyi hep ön planda tutmuştur. Susurluk kazasından sonra devlet gerçekliğinin kitlelerce daha iyi kavranmasından dolayı faşizm, imaj değişikliğine gitmiş ve bu vesileyle hukuk sorununu da nispeten halletmiştir. Yüksek orandaki zamlar ve ağır vergilerle boşalan devlet kasaları tekrar doldurularak savaşın hizmetine sunulmuştur.

Halklara karşı dizginsizce sürdürülen bu haksız savaşın hedefleri arasında önemli bir yer tutan zindanlarda, bu kapsamlı saldırının bir başka ayağını oluşturmaktadır. Tartışmasız bir şekilde denilebilir ki, zindanlar, özellikle 12 Eylül Askeri Faşist diktatörlüğünden sonra toplumsal ve ulusal kurtuluş mücadelesinin önemli bir direniş mevzisi konumuna bürünmüştür. Ağır bedeller ve üstün bir devrimci irade kararlılığıyla yaratılan bu direniş mevzisi, 12 Eylül 1980'den itibaren hep faşizmin öncelikli hedefleri arasına girmiştir. '96 Ölüm Orucu zaferiyle konumunu daha da güçlendiren bu mevzi, deyim yerinde ise faşizmin midesine oturmuştur. Devrimci irade karşısındaki çaresizliğini hazmedemeyen faşizm, kısa bir soluklanmadan sonra organize olarak, 28 Şubat '97 tarihli MGK toplantısıyla yeni bir saldırı startını vermiştir.

Zindan cephesindeki devrimci kuvveti örgütsüzleştirmeye, siyasi kimlikten

arındırmaya, birleşik mücadeleden tecrite dayanan bu politikanın temel aracı olarak ise, tek tip hücre sistemi öngörülmektedir. Bundandır ki, 28 Şubat MGK toplantısından sonra Ağrı'dan Çanakkale'ye kadar tüm zindanlarda yoğun olarak hücreler inşa edildi. Halkların cebinden alınan ve zorla el konulan trilyonlarca para savaşın bu ayağına aktarıldı. Her zaman olduğu gibi, MGK patentli ANASOL-D hükümeti, verilen görevi kusursuz bir şekilde yerine getirmek için işbaşına gelir gelmez 14 Temmuz genelgesiyle yıllardır düşünülen hücre sistemini, fiilen sürece dayatmış oldu.

Önümüzdeki süreçte, esas olarak gerilla alanlarında sert kapışmaların olacağını şimdiden görmek gerekiyor. Irak Kürdistanı'ndan Karadenize kadar geniş bir coğrafyada savaşın giderek şiddetlenmesini ve savaşın bağlaşıklarının olduğu her alana bu şiddetin farklı boyutlarda da olsa yansıtacağını kestirmek siyasi körlük olur. "Yeniden yapılandırma" adı altında emekçi halklara dayatılan IMF reçetelerinin kendiliğinden gelme kitle eylemliliklerinde yeni bir hareketlenmeye neden olacağı da şimdiden görülebilmektedir. Öz olarak savaş, savaşın her alanında keskinleştiği, bunun ekonomik finansmanı halklardan gasp edilen alıntı ve göz nurundan sağlanmaya çalışılacaktır. Si-

yasi ve ekonomik terörün olağan günlük bir yaşam haline dönüştürülmeye çalışıldığı bu ortamda, örgütsüzde olsa geniş halk katmanlarının buna boyun eğeceği düşünülemez. Yani önümüzdeki dönem, devrim güçlerine her alanda sert bir çatışmayı dayatmaktadır. Yazımızın konusu olan zindan cephesi de bu çatışmadan payına düşeni kabullenmemelikten gelemez.

'96 Ölüm Orucu zaferinden çıkardığımız derslerden hareketle, süreci layıkıyla karşılamak ve bu alanda yeni zaferlere imza atmak günün ertelenemez görevleri arasına girmiştir. Sorunu salt devrimci tutsağın sorunuyla sınırlandırıp bu coğrafyadaki savaşın bir parçası olarak ele almayan düşünce sisteminin sürece layıkıyla hazırlıklı giremeyeceği aşikardır. Bundandır ki, öncelikle doğru bir politika belirlemek ve bu politikanın yaşamda hayat bulmasını sağlayacak mücadele biçimlerinde net olmak gerekiyor. Yukarıda belirttiğimiz gibi, devrimci siyasi kimliği yok etmeyi ve buradan hareketle devrimci iradeyi teslim almayı hedefleyen tek tip hücre sistemi kabul edilemez. Devrimci iradenin bu noktadaki kararlılığının bir kez daha sınanmak istendiği bilince çıkarılmak zorundadır. Hiç şüphe yok ki, bu saldırının esas olarak dışarda göğüslenip, pürkütülmesi en idealidir. Ancak mevcut güç ilişkilerini, güçlerin örgütlü-

Ölüm Orucu zaferinden çıkardığımız derslerden de görüleceği gibi, süreci hangi devrimci kuvvetlerle ve hangi devrimci mücadele araçlarıyla karşılayacağımızı şimdiden netleştirmeliyiz. '96 Ölüm Orucu zaferine PKK'li devrimci tutsakların dahil olmasının yarattığı handikaplar bilinmektedir. PKK'li politik tutsakların sayısallığını ve bunun etrafında harekete geçirilebilecek devrimci kuvvetlerin gücünü hesaba kattığımızda, PKK'li devrimci tutsakların Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu'yla aynı noktada buluşturulmasının önemi bu süreçte kendiliğinden ortaya çıkmaktadır.

lük düzeyi vb. etmenleri nesnel olarak değerlendirdiğimizde, bu cephedeki çarpışmanın motor gücü yine esasta zindandaki devrimci tutsaklar olacaktır. Devrimci tutsakların, bu kapsamlı saldırıya karşı şimdiden kapsamlı olarak organize olup, basitten kamaşığa doğru bir eylemlilik hattını oluşturmaları zorunludur. Her örgütlü yapının, bu saldırıya karşı koyacak bir programının ve taktiklerinin olmasında garipsenecek bir durum yoktur. Tersine kendiliğindenci bir batta yürümek için öneri ve görüşler boyutlu olarak tartışılmalı ve sonuçta aşgari müştereklerde önerilerin ortaklaştırılması başlangıç olarak ele alınmalıdır. Şimdiden ortaklaşa bir şekilde "hücre sistemi"ni kabul etmeyeceğimizi kamuoyuna deklare edip, mücadelesinin tüm bağlaşıklarını adım adım görmek ve demokratik kamuoyunu sürece hazırlamak önemlidir.

'96 Ölüm Orucu zaferinden çıkardığımız derslerden de görüleceği gibi, süreci hangi devrimci kuvvetlerle ve hangi devrimci mücadele araçlarıyla karşılayacağımızı şimdiden netleştirmeliyiz. '96 Ölüm Orucu zaferine PKK'li devrimci tutsakların dahil olmamasının yarattığı handikaplar bilinmektedir. PKK'li politik tutsakların sayısallığını ve bunun etrafında harekete geçirilebilecek devrimci kuvvetlerin gücünü hesaba kattığımızda, PKK'li devrimci tutsakların Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu'yla aynı noktada buluşturulmasının önemi bu süreçte kendiliğinden ortaya çıkmaktadır. Hücre sisteminin, yoğunlukla PKK'li politik tutsakların bulunduğu zindanlarda adım adım hayata geçirilmek istendiği gerçeği dikkate alındığında, bu ortak buluşmanın önemi daha da büyümektedir. Bu ortaklaşmayı istemek ve bu noktada devrimci iradenin zorlayıcılığını yeterince kullanmak yetmiyor. Bunun yanısıra ortak buluşmayı sağlayacak esnek bir politikaya sahip olmak gerekiyor. Öznel yaklaşımlardan kaçınarak tüm devrimci kuvvetlerin bir merkezde mevzileştirilmesi haliyle başarıyı kolaylaştıracaktır. Bir bütün olarak ortaklaşma sağlanamazsa dahi grup kaygılarının öne çıkarılıp karşı ajitasyon çığlığından sakınılmalıdır. Basitten kamaşığa doğru bir hat izleyeceğimize göre, dönemin her anında birleşebileceğimiz devrimci kuvvetler olacağı gibi, ayrışacağımız anlarda olacaktır. Birlik anında abartılı övgüler, ayrılık anında sekte yergiler basitliğinden devrimci hareketin kendisini kurtarması zorunluluk olarak bilince çıkarılmalıdır. Sınıf mücadelesinin her anında sayısız iniş ve çıkışlar olacaktır. Bugün ayrı düşüğümüz devrimci güçlerle yarın pekala birleşebiliriz. Tersten söylersek, bugün kuvvetlerimizi birleştirdiğimiz devrimci güçlerle yarın kuvvetlerimizi ayırarak zorunda kalabiliriz. Bundandır ki, birlik anlarında abartılı övgüler, ayrılık anlarında sekte yergiler Maoistlerin tarzı olamaz. Bu tarzın, diğer bir çok etmenin yanısıra devrimci hareketi birlikte iş yapamaz duruma getirdiği gerçeğini gözden kaçırmamalıyız. Şüphesiz

yok ki, sürece müdahalede taktik farklılıklarımız olacaktır. Öncelikle bunların doğallığını içselleştirmeliyiz. Taktiklerin farklılığı, çeşitli kanallardan veya mevzilerden düşman kalelerinin dövülmesi önünde engel değildir. Önemli olan, farklı taktiklerle hedefi döven devrimci kuvvetlerin birbirlerinin taktiklerini boşa çıkartmamaları ve her devrimci müdahale tarzının temel hedefte odaklanması için gereken ustalığın sergilenmesidir.

Özetlersek; bu anlayış bize mücadelesinin her alanında (gerilla, zindan, gençlik, işçi, demokratik vb.) birleşebileceğimiz tüm devrimci kuvvetlerle birleşmeyi emretmektedir. Bu, bir bütün olarak sağlanamıyorsa dahi, birleşebileceğimiz parçalarda bunu yaşama geçirmek için ısrarcı olmak zorundayız. Faşizme karşı devrimci kuvvetlerin birleşikliği, devrimci kuvvetlerin birbirleri hakkındaki eleştirilerini dışlamaz. Tam tersine, büyük bir güven ortamının içinde eleştirinin yapıcılığı yankısını çok daha net olarak ortaya çıkaracaktır.

Yukarıdaki perspektif doğrultusunda faşizmin hücre sistemi politikasını yerle bir etmenin zemini oldukça mevcuttur. Örgütlü kesimin yanısıra örgütsüz ve dağınık olan demokratik kamuoyunun zindanlara olan duyarlılığı '96 Ölüm Orucu direnişinin ön günlerinden çok daha büyüktür. Bize düşen görev, dışarıda ve içeride koordineli olarak bu duyarlılığı harekete dönüştürmektir. Sürmekte olan "sürekli aydınlık için bir dakikalık karanlık" eylemi bu zemini fazlasıyla güçlendirmektedir. Bu durum gözeticiler için de ve dışarıda hazırlıkların süratle yerine getirilmesi, örgütlü yapının başlatılacak eylemlilik sürecinde istenilen amacı yakalaması için şimdiden organizasyonların yapılması zorunluluğu ortadadır. Saldırının kapsamı

ve yöneldiği güçlerin genişliğinden dolayı, güçlü bir devrimci eylem birliği (içeride ve dışarıda) hattının örülmesi zor olmayacaktır. Yeterki güçlerimizi şimdiden bu görevler noktasında (siyasi ve örgütsel olarak) hazırlıklı kalma becerisini gösterelim.

Zindanlara yönelik yapılan tüm saldırıların püskürtülmesinde anaların, tutsak yakınlarının zindan direnişçilerinden sonra en belegen güç oldukları yaşanan pratiklerle sabittir. Bu gerçek, bize, tutsak yakınlarını bu sürece en güçlü şekilde hazırlamamızı dayatmaktadır. Zindanlardaki savaşçılarımızın niceliğini dikkate aldığımızda, bu alanda da küçümsenmeyecek bir potansiyele sahibiz. Bu potansiyele 500 civarındaki şehitlerimizin ailelerinin de dahil ettiğimizde, küçümsenmeyecek hazır bir devrimci kuvvete sahip olduğumuz inkar edilemez. Ancak, bunları esasta örgütlü bir güce dönüştürme becerisini gösteremediğimiz için, yığından öte bir fonksiyonları olmamaktadır. Bu eylemlilik süreci, bu handikapın giderilmesi için de önemli bir fırsattır. Tüm tutsak ve şehit ailelerimizi bir organizasyon altında toplayarak işe koyulmalıyız. Zaten birçok kendiliğinden yerel eylemlilikler içinde yer almaktadır. Örgütsüz olduklarından maddi bir güç olamamakta ve enerjileri çar çur edilmektedir. Meşru zeminde oluşturulabilecek bir organizasyonla dağınık olan bu kuvveti birleştirdiğimizde, azımsanmayacak maddi bir gücün ortaya çıktığı görülecektir. Bu alandaki öncelikli görev, bu organizasyonu başarmaktır. Bununlada yetinilmemeli, örgütlü-örgütsüz olan tüm tutsak yakınlarının birleştirilip harekete geçirilmesi hedeflenmelidir. '96 Ölüm Orucu zaferinde DETUDAP gibi örgüt-lüklerin ortaya koyduğu devrimci irade hafızalarda tazedir. Birleşenleriyle

görüştükçe DETUDAP'ı yeniden işlevli hale getirebileceğimiz gibi, benzeri işlevi görebilecek yeni kurumlarda oluşturabiliriz. TUAD, TIYAD, DETAK vb. aile örgüt-lükleriyle birlikte girilecek eylemlilik sürecini kavranın her alanına taşıyabilmeliyiz.

Zindanlarda başlayabilecek eylemlilik sürecinin başka bir dezavantajı da, yığın başında belirttiklerimiz gibi, sorunu sadece devrimci tutsak ve yakınları sorunu olarak görülmesidir. Devrimci harekete detalarca pahalıya mal olan bu yanlış giderilmeden, onlarca şehit pahasına elde edilen zaferler devrimci mücadelesinin kaldırıcı haline getiremez. Geçmiş deneyimlerin ortaya çıkardığı gerçek şudur: Bu tür eylemliliklerde, sadece aile hareketinin desteği yetinip, yapı olarak iradi bir müdahale bulunmayan örgütlenmeler, eylemlilik süresince yığına çıkan olanakları parti ve devrim lehine dönüştürememektedir. Her seferinde aynı yanlış tekrarlama lüksüne sahip olmadığına da artık bilince çıkarılmalı ve eylemlilikler süresince zindan direnişlerinin olduğu alanlarda olanca gücümüzle noktada yoğunlaşmalıyız.

Unutulmamalıdır ki, işçilerin, köylülerin (Bergama köylüleri hatırlan) gençlerin devrimci tutsakların mücadelesine kayıtsız kaldığı bir ortamda bizi bir halk muhalefeti yaratmak naksızdır. Bundandır ki, her alanı oldukça meşru ve haklı zeminlerde yeni devrimci tutsakların mücadelesinde oynadığı rol biliniyorken bir eylemliliklere hazırlıksız yakalanmaktan öte suçtur. Komünist Partinin örgütlülükleri bu suçta ortaklaşmaz.

"Yeni istikrar paketi", karşı-devrimin ekonomik terör saldırısıdır!

Hakim sınıfların "istikrar paketi" adı altında önümüze sürdükleri bu saldırı politikası birinci dereceden işçi ve emekçileri etkilemektedir.

Emperyalizm, içinde bulunduğu krizi aşmada çeşitli yöntemler geliştirmektedir. "Yeni Dünya Düzeni"nin temelini oluşturan küreselleşme safatası dahi emperyalizmi düze çıkarabilmiş değildir. Aksine krizi daha da boyutlandırmıştır.

Küreselleşmenin odağına oturan devletin küçültülmesi ve ekonomiye müdahale alanının daraltılması'nın aracı olarak özelleştirme, hem emperyalist-kapitalist devletlerde, hem de bunların sömürge ve yarı-sömürgelerinde hızla uygulanmaya kondu. Bunun ilk sonuçları emperyalist tekellerin dizlerinin bağına çözmeye yetti. O da, işsizler ordusunun dev boyutlara ulaşması, gelir dağılımındaki uçurumun daha da genişlemesidir. Emperyalizmin dünya halklarına yönelik boyutlandırdığı bu topyekün saldırıya karşı duruş, genel olarak bakıldığında, yeterli düzeye ulaşamadı. Ancak sermaye çevreleri dahi bunu kendileri açısından çok da "rahatlatıcı" olarak görmemekte ve durumu "fırtına öncesi sessizlik" biçiminde nitelendirmektedirler. Bir yandan "saatli bir bomba" üzerinde oturduklarını kabul eden ve buna türlü çözümler arayan emperyalist tekeller, diğer yandan da saldırıların boyutlandırmaktan geri durmuyorlar. Doğal olarak saldırı politikalarının en katmerlisi sömürge ve yarı-sömürgelere yönelmektedir.

IMF (Uluslararası Para Fonu), DB (Dünya Bankası) gibi emperyalist kurumlarla birlikte, TÜSİAD ve MGK'nın kışkacına alınan işçi ve emekçilere dayatılan son "istikrar paketi"de bu genel ve kapsamlı saldırıların sadece bir-parçası olarak pi-

yasaya sürüldü. Her ne kadar Güneş Taner "IMF'ye rest çektik", "stand-by istemiyoruz" gibi açıklamalarla hükümetin sözde bağımsızlığını ilan etmişse de, 1998 bütçesi ve üç yıllık ekonomi programı, bir kez daha emperyalizme uşaklık etmenin, soygun ve talanın katmerleşeceğinin garantisini ortaya çıkı. Parlamentoyu fesh etmeden, yani açıktan bir askeri darbeye başvurmadan demokrasi görüntüsü korunmaya çalışılsada, 1998 bütçesi henüz mecliste dahi görüşülmeden Hong Kong'da TÜSİAD ve IMF yetkilileri arasında yapılan görüşmelerde kabul gördü. Ki, emperyalist tekeller, IMF aracılığıyla yeni dönem ekonomi politikalarının nasıl olacağını Türk devletine çoktan iletmişlerdi.

Yeni bir içeriği varmış gibi savunulmaya çalışılan ve bütçenin temelini oluşturduğu söylenen "finans edilebilir açık" konusu dahi, çok önceleri AB'nin (Avrupa Birliği) Maastricht Anlaşması'nda aldığı kararlar sonucu ortaya çıkan bir sistemdir. "Yeni lira" hayalleriyle süslenen balonun patlamasıda bunun gibi çok uzun sürmedi. Enflasyonun tek haneli rakamlara düşürülmesi hedefide bunlar gibi halkı oyalamaya yönelik hayali hedeflerdendir. İşçi ve emekçilerin hayali hedeflerle oyalanmaya çalışılması ve onlardan sürekli "fedakarlık" istenmesi yeni birşey değildir. Ki, egemenlerin bu çabası, özellikle ekonomik alandaki bu yönlü çabalar, bugüne değin esasta başarısızlığa uğramıştır. Son geliştirilen "yeni lira" ve "finans edilebilir açık, yeni sistem" senaryosunda boşa çıkmıştır.

Biz tekrar gerçeklere dönecek olursak; sıklıkla yaşanan hükümet krizleri ve devlet kurumları arasındaki uyumsuzluk, sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesinin özellikle genilla alanlarında boyutlanarak devleti zor durumda bırakması gibi nedenlerden dolayı, hakim sınıflar emperyalistlerin direktiflerini yeterince hızlı bir şekilde hayata geçirememektedir. Bunun içinde bugün birçok çözüm yöntemi aranmaktadır. Ancak, henüz atılan somut adımlardan devlet "memnun edici ve rahatlatıcı" bir sonuç alabilmiş değildir. Emperyalistler, atılan bu adımları hızlandır-

mak için en az bir yıllık süre içerisinde seçim olmaması konusunda MGK'ya direktif vermiş durumdadır. Zaten IMF'nin de, acı reçetesinin süresini bir yıl olarak tutmasının nedeni buradadır.

Bu bir yıllık paketin içerisinde temel olarak dört "sorun" yer almaktadır. Bunlardan **birincisi ve en önemlisi**; özelleştirmenin gerçekleştirilmesidir. **İkincisi**; emekçilerin vergi yükünün artırılmasıdır. **Üçüncüsü**; sosyal güvenlik sisteminin talanı ve **dördüncüsü**; enflasyonun sözde düşürülmesi amaçlı geniş halk kitlelerine yönelik saldırılardır. Son dönemde İşçi Partisi başta olmak üzere, TÜRK İŞ, DİSK gibi sendikaların MGK'ya verdikleri açık desteğin yardımıyla ve görünürde bir "toplumsal uzlaşma" havasının estirilmesinin rahatlığıyla hükümet sözcüleri, IMF'ye, uygulanacak programa yönelik "toplumda büyük bir uzlaşma vardır. Dolayısıyla bu sorunları alt etmek için yapılacak girişimlerde, hükümet kamuoyunda gerekli desteği bulacaktır" açıklamasını yaptılar. TÜSİAD'da, acı reçetenin uygulanması konusunda "toplumsal mutabakatın" sağlandığını iddia etmektedir.

Özelleştirmenin büyük kısmının 1998 yılı içerisinde tamamlanmasını isteyen IMF, belirlenen bu dört temel konudan kesinlikle taviz verilmesini istemediği gibi, bunların sürece yayılmasını da istemiyor. Yılmaz hükümeti zaten her fırsatta "popülist değil, acımasız olacağız" diyerek, IMF'nin bu konudaki kaygılarını gidermeye çalışmış, ilk icraatlarında zamlarla yapmıştır. Bu noktada, yani halka baskı, zam-zulüm, emperyalistlere ise daha fazla kar sağlayacak politikaların uygulanmasında "acımasız"lığını göstermiştir.

Emperyalist tekellerin devletin küçültülmesi talebine uygun olarak, egemenler ülkemizde de özelleştirmeye hız vermeye çalışacaklardır. Ezilenlerin, mücadeleleri sonucu kazanmış oldukları hakları olan eğitim, sağlık, ulaşım vb. hizmetlerini de kapsayan özelleştirme; devletin "vergi" adı altında gerçekleştirdiği soygun karşısında vaad etmiş olduğu hizmetlerin dahi kesilmesi anlamına gelmektedir. Emperyalist tekeller, bir

yandan vergilerin artırılmasını sağlarken, diğer yandan da ikinci soygunu, vergiler karşısında devletin üstlenmeyi vaad ettiği hizmetleri de kendi tekellerine alarak gerçekleştirmek istiyorlar. Özelleştirmenin bütün dünyadaki temel amacı kısaca budur.

Sosyal Güvenlik Sistemi'nin, "reform" adı altında emperyalistlerce talanında önümüzdeki yıl tamamlanmasını isteyen IMF, mezarda emeklilik için "ne kadar tedrici veya yumuşak geçiş olursa, Türk devletinin işinin o kadar zor olduğu"nu söyleyerek, bu konudaki uygulamalara da tavizsiz bir biçimde hız verilmesini istemektedir.

1998 "istikrar paketi"nin hedeflerinden biri de enflasyonu %50'ye çekmektir. Bunu yapabilmek için, "ekonomide şok tedbirler" olarak tanımlanan önlemler alınmaya çalışılacaktır. Ki bu "şok tedbirler" in işçi ve emekçilere yönelik yoğun saldırılardan başka birşey ifade etmediği de açıktır.

Hakim sınıfların "istikrar paketi" adı altında önümüze sürdükleri bu saldırı politikası birinci dereceden işçi ve emekçileri etkilemektedir. IMF'nin ülke halkına dayattığı tüm "istikrar paketlerinde" olduğu gibi, ülkemizin emperyalizme bağımlılığını daha fazla pekiştirecektir. Bu anlamda, buna yönelik yapılabilecek tüm eylemliliklerde (ki eylemlilik sürecine bugünden hazırlanmalıdır) anti-emperyalist gösterilere önem verilmesi kaçınılmaz olacaktır.

17 Ekim'e kadar Ankara'da bulunacak olan IMF heyetine karşı gösteriler yapılabileceği gibi, bu tarihten sonrada emperyalizmin, özellikle ABD emperyalizminin ve onların kurumları olan IMF, DB, OECD gibi kurumların teşhirine önem verilmesi, yani politikalarının boşa çıkartılması için ülkemize yaptıkları her "ziyaret"te güçlü anti-emperyalist gösterilerin düzenlenmesi gerekiyor. Hepsinden önemlisi de, kitlelerde öfkeye dönüşmeye başlayan hoşnutsuzluğu düzene yöneltten ciddi bir örgütlenmenin içinde olmalı ve ona yön vermeliyiz ●

Emperyalist sömürü ve tarım

Dünya'da tarım ve hayvancılık alanında kendi kendine yetebilecek ülkelerin sayısı sınırlıdır. Bunun yanı sıra, bu alanlardan yararlanabilen ve gelişimini sağlayabilen ülkeler ise yok denecek kadar azdır. Çünkü, böylesi bir doğal yapıya sahip olan ülkelerde, emperyalizmin saldırılarının günden güne artması ve onların çıkarları doğrultusunda üretimin yapılması, bu alanları işlevsiz kılmakta ve hatta yok olmakla yüzyüze getirmektedir.

Emperyalist devletler; hammadde ihtiyaçlarını (yeraltı ve yerüstü zenginlik kaynakları ile tarım ürünlerini) bağımlı durumdaki ülkelere temin ederler. Ve kendi ihtiyaçlarını karşılayacak kadarının dışında kalan kesimin gelişmemesi için ellerinden geleni ardına koymazlar. Bunun yanı sıra tarımsal ve hayvansal alanda varolanın, üretilenin en iyisini ve en kaliteliğini kendileri tüketirler. Kendi ellerinde kalan tüketilmeyen, kalitesiz ve hastalıklı ürünleri de bu ülkelere ihraç ederler. Yine aynı şekilde, kendilerine bağlı devletlerde ucuz emek ve işgücü gibi olanaklardan, vergilerden muaf tutulma gibi ayrıcalıklardan yararlanarak ülke pazarını kendi denetimlerinde tutarlar.

Yarı-sömürge, yarı-feodal sosyo-ekonomik yapıya sahip olan Türkiye'de, emperyalist saldırılardan son

haddine kadar payına düşeni almak tadır. Tarım ve hayvancılık ülkesi olan Türkiye'de, ülke nüfusunun yarısına yakını bu alanda faaliyet yürütmektedir. Buna rağmen, bırakalım kendi kendine yetmeyi, geçmişten bugüne uygulamaya sokulan politikalar sonucu bu alanlarda üretim yok olmakla yüzyüze kalmaktadır.

Günümüzde, bir çok ülkede tarım alanındaki yetersizliklerin giderilmesi için özel bir çaba sarfedilmektedir. Tarım teşvikleri vb. yöntemlerle sürekli korumaya alınıp özendirilmekte ve geliştirilmeye çalışılmaktadır. Ama Türkiye ve Türkiye gibi ülkelerde durum bunun tam tersidir.

Devletin bugün girdilere (özellikle gübre ve mazot) yaptığı zam, tarıma yönelik kredi faizlerinin artırılması, ithal edilen mallara bir çok kolaylık sağlanarak iç pazarda yerli ve yabancı ürünler arasında haksız rekabetin sağlanması vb. gelişmelerden de açığa çıktığı gibi, böylesi uygulamalar direkt tarımın bitirilmesini hedef almaktadır.

Kredi faizlerinde yapılan artış, dolaylı yoldan çiftçilerin bu kredilerden yararlanamaması (yararlanırsa da faizler altında yok olması) için özel bir çaba niteliğindedir. Ziraat Bankası'nın verilerine göre kredi faizleri hayvancılıkta %43'ten %59'a, bitkisel üretimde %50'den %70'e, traktör kredisinde %55'den %76'ya çıkarılmıştır.

Kredi faizlerinin yükseltilmesi ile, girdilere yapılan zam vb. yöntemler esasta küçük üreticileri hedef almaktadır. Elinde yeterli sermayesi olan toprak ağaları ve büyük çiftlik sahipleri açısından bu politikaların pek etkisi olmayacaktır.

Tarım alanında uygulamaya koyulan bitirmeye yönelik bu politikalar, verimli ekim alanlarının ve üretimin azalmasını sağlamakta ve bunun bir sonucu olarak da, bu alanda açığa çıkan ihtiyaçların karşılanması ithal yoluyla sağlanmaktadır. Küçük üreticilerin yoğunlukta olduğu Türkiye'de uygulamaya sokulan bu politikalar, emperyalizmin her geçen gün daha etkin ve geniş iş alanlarına sahip olmasını ve bununla birlikte yoksulluğun katmerleşmesini de beraberinde getirmektedir.

Bugün ülkenin her tarafında üretme imkanının olduğu ürünlerin dahi ithal edilmesi, Türkiye'nin içinde bulunduğu durumu ortaya sermektedir. Örneğin, temel ihtiyaçlarımızdan olan buğday hemen hemen her böl-

gede üretililecek özelliğe sahiptir. Ama bugün emperyalizmin ülkedeki uşakları, ithal malı buğdayı emekçi halkımıza dayatmaktadır. Geçen sene Türkiye'ye ithal edilen 60 bin ton hastalıklı buğdayın geri gönderileceği devlet yetkilileri tarafından söylenmişti. Ama bunun pek kolay olmayacağı, faşist devletin uşaklığını yaptığı devletlere öyle kolay kolay rest çekemeyeceği, bu hastalıklı buğdayların büyük bir kısmının hala depolarda tutulması ile gösterilmektedir. Yine "deli dana hastalığı" ile gündeme gelen hastalıklı hayvan etlerinin Türkiye'ye gönderilmesi buna örnekler.

Türkiye'de, sanayi sektöründeki önemli alanlardan biri de tekstildir. Ve tekstilin hammaddesi olan pamuğun üretimi devlet tarafından durdurulmaya çalışılmaktadır. Pamuk üretimine elverişli alanlar, başka amaçlar için kullanılmaktadır. Ege bölgesindeki pamuk üreticileri, "yaratılan bu koşullar üretimi durdurmak amaçlıdır" deyip eylem hazırlıkları içerisine girmişlerdir.

Bir diğer önemli ürün olan tütün de, emperyalist firmaların birleşik saldırılarıyla karşı karşıya bırakılmaktadır. Sigaranın harmanlanmasında (özellikle yabancı sigara) kullanılan şarkı tipi tütünün Türkiye'de üretiliyor olması, son yıllarda emperyalistlerin ülkemize yönelik yatırımlarını arttırmalarını sağlamaktadır. Ve bugün, Et ve Balık Kurumu ile Süt Enstitüsü Kurumu gibi sektörlerin yanısıra Tekel'e ait fabrikaların özelleştirilmesi, daha doğrusu yabancı sektöre devredilmesi gündemdedir. Bu özelleştirme fırsatı, her alanda olduğu gibi, devlet yetkilileri tarafından tütün sektöründe bir gelişme, ileri adım olarak yansıtılmaya çalışılmaktadır.

Bunların yanısıra, bankacılık alanında en çok söz sahibi olan ve kuruluş amacı sözümlü ona tarımın geliştirilmesine yönelik olan Ziraat Bankası'nın da özelleştirilmesi gündemdedir. Oluşabilecek tepkilere karşı özelleştirmenin iki yönlü zeminini hazırlamaktadırlar. Bir yandan, sadece adıyla varolan sübvansiyonun artık "yük" olduğunu ve kaldırılması gerektiğini söylemekte, diğer yandan, kredi faizlerini arttırarak, kredi alımını önlemeye çalışmaktadırlar.

Çiftçiler aldıkları kredilere çok yüksek oranda faiz ödemek zorundadırlar. Aldıkları krediyi ödeyemedikleri zaman hacizle karşı karşıya kalan çiftçilere, satıkları ürünlerinin bedeli

devlet tarafından çok geç (çoğu kez bir yılı geçmektedir) ve faizsiz olarak ödenmektedir. Bugün hazinenin Ziraat Bankası'na ödemesi gereken 60 trilyon verilmemektedir. Bunun nedeni de, bu paraların çiftçilere ödene olmamasından kaynaklıdır.

Bugünlerde ise farklı bir uygulama gündeme getirilmektedir. Tarım ve Köy İşleri Bakanlığı Müsteşarı Fikri Şahin başkanlığında oluşturulan komisyon, prim sistemini hayata geçirmek için çalışmalarını meclise sunacak, eğer bu sistem kabul edilirse bir yıl sonra uygulamaya sokulacak. Bu sistemin özü: "Taban fiyatları kaldırılacak; ülkenin ihtiyaçları dikkate alınarak desteklenmek istenen ürünler tespit edilecek bunlar için hedef fiyat belirlenecek ve piyasaya sürülen ürün hedef fiatın altında satılırsa aradaki farkı devlet ödeyecek. Gübre %50 sübvansiyon çiftçi yerine fabrikalara verilecek, ürün ucuzla satılacak." şeklinde açıklanmaktadır.

Prim sistemi, sübvansiyon ve devlet doğrudan alıp satmasının zemini ortadan kaldırmayı amaçlamaktadır. Bahsi geçen "ülkenin ihtiyacı" olan ürünün desteklenmesi ve hedef fiyat belirlenmesi politikasının ayakta havadadır. Bu ilk dönemde bir ürünün ihtiyaç olarak gösterilmesi ama ilerde bir bütün olarak fiatla piyasa tarafından belirlenmesini hedeflemektedir.

Evet, devletin tarım politikası ve tarım kredilerinde yapılan artış çiftçilerin hareketlenmesini sağlamıştır. Olmak ve sonuna kadar direnmek arasında kalan çiftçiler, şimdiye kadar Sakarya'da, Manisa'da, İzmir vb. yerlerde bir dizi uyarı eylemleri yaptılar ve gidişatın önlenmemesi durumunda eylemliliklerinin yükselişini ve Ankara'ya yürüyecekleri dile getirdiler.

Ancak bu çiftçilerin nasıl bir duruma karşı karşıya olduklarının tam olarak bilincinde olmadıkları açıktır. Çünkü, çiftçilere önderlik yapan örgütlerin Ekonomiden Sorumlu Devlet Bakanı Güneş Taner'i ve diğerleri giderek hükümeti hedef alarak, çiftçileri devletin oyunlaştırmalarının ve eylemlerinin önünde engeldir. Eylemlerinin doğru bir rotaya girmesi çiftçilerin gerçek hedefi görmele sağlanması bir zorunluluktur. Bunu da şu anda çiftçilere önderlik yapan örgütler gösteremeyen Burada kuşkusuz bizlere büyük revler düşmektedir ●

Günümüzde, bir çok ülkede tarım alanındaki yetersizliklerin giderilmesi için özel bir çaba sarfedilmektedir. Tarım teşvikleri vb. yöntemlerle sürekli korumaya alınıp özendirilmekte ve geliştirilmeye çalışılmaktadır. Ama Türkiye ve Türkiye gibi ülkelerde durum bunun tam tersidir.

İDGM'YE AÇIK MEKTUP

Dersim romanı, yalana değil, devlet belgelerine ve yaşlı Dersimlilerin verdikleri bilgilere dayanan dökümanter bir romandır. Bunun içindir ki mahkemeniz bir anlamda, parçası olduğu devletin belgelerini yargılıyor.

Istanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi Cumhuriyet Başsavcılığının hazırladığı iddianame elim yeni geçti. Savcılarımızın mantığına ve sezgi yeteneğine hayranım. Suç unsurunu, romanın estetik dokusu içerisinde, binlerce imge ve teşbihin arasından çekip açığa çıkarma konusunda oldukça ustalaşmışlar. İddianamenin "a" şikkına bakalım:

"Romanın değişik bölümlerinde, senaryonun gelişimi içerisinde, 1905'li yıllarda Doğu Anadolu'da meydana gelen Ermeni ayaklanmasına devlet güçlerinin ve bir kısım Kürt halkının karşılık verdiği, kendilerini korumanın ötesinde çocuk çocuk demeden, 'Ermeni katliamı' yapıldığı, savunmasız Ermeni kadın ve çocuklarının 'Kırım'a uğratıldığı'nın işlendiği, özellikle kitabın (10, 45, 51, 63, 67, 86, 87, 90, 110, 111, 112, 113, 118, 192, 193, 249, 260, 310, 330 sayfalarında) yer, tarih ve isim belirtilerek, Kürt ve Türk halkına karşı kin ve düşmanlığa açıkça tahrik edildiği."

Dersim romanında, 1905'de patlayan bir Ermeni ayaklanmasını anlatıldığı sanmıyorum. Ama bir kırım, bir kargaşa var. Sınırlı Alman tekelilerine dayayan genç Türk burjuvazisinin ve toprak ağalarının, Kürt ağalarını örgütlediğini ve Ermeni ulusuna karşı harekete geçirdiğini duyumsayabiliriz. Kapsamlı ve somut bir anlatımdan söz edemeyiz. Romandan cılışklar, dumanlar ve alevler yükseliyor zaman zaman. Ne zaman, ne kadar sorularına somut bir

yanıt vermiyor roman. Türk devleti gibi bazı Ermeni milliyetçileri de eleştiriyorlar romanı. Ermenilerin Erzurum'da Kürtlere yönelik bir katliamı romanda (Seyit Rıza'nın ağzından) anlatıldığı gibi düzenlemediklerini iddia ediyorlar. Peki tarih ne diyor bu durum karşısında? Bir zamanlar belirli topraklar üzerinde yaşayan ve en az üç bin yıllık bir tarihe sahip olan bir ulusun tüfek namlularından ve tehcir yollarından geçerek Kırklara karıştığını, bir varmış bir yokmuşlarda soluk aldığını söylüyor. Ve aynı zamanda bu ulusunda yok oluş süreci içinde, sırtını Rus, Fransız işgal ordularına dayarak savunma psikozuyla karşı saldırılara geçtiği, kürtlere yönelik kırımlara kalkıştığı gerçeğine de işaret ediyor. Milliyetçilik, insanı önemli ölçüde duyarsızlaştıran, kör ve sağır eden bir akımdır. Başsavcının tamda bana yönelttiği suçlamaları gerçekleştiren, halkları "ırk, bölge, din ve mezhep farklılığı gözeterek kin ve düşmanlığa açıkça, tahrik eden" bir ideolojidir.

Emperyalist savaşları karakterize eden temel öğelerden bir tanesi de kitle kırımları ve büyük sürgünlerdir. Birinci paylaşım savaşında Ermeni, ikincisinde ise Yahudi kırımı ortaya çıktı. Emperyalizme ve emperyalist savaşlara karşı çıkmadan kırımlara karşı çıkamayız. Son büyük Ermeni kırımını gerçekleştiren İttihatçıların arkasında Alman emperyalizmi vardı. Gizlenen ve inkar edilen suçlar doğurgan olurlar, iddianamenin "b" şikkına bakalım:

"Romanın başından itibaren ve roman kahramanı 'Yavan' adlı şahsın çevresinde oluşan olaylar zinciri içerisinde Seyit Rıza adıyla tanınan şahsın ismiyle tarihe geçen 'Dersim İsyanı'nın işlendiği, Cumhuriyet döneminde gerçekleşen bu ayaklanmaya bir takım Ermeni asıllı milis çete reisleriyle Kürt asıllı çete reislerinin birlikte karşı koydukları, çarpışmaların devamında halkın daha fazla zarar görmemesi için devlet güçleriyle görüşmeye giden Seyit Rıza'nın kallesçe tuzağa düşürülerek göstermelik bir mahkeme sonucunda oğlu Hüseyin ile birlikte idam edildikleri, cesetlerinin yakıldığı, bunlarla birlikte bir çok aşiret reisinin de aynı akibete uğradığı."

1937-'38'de ya da Cumhuriyet döneminde Dersim'lilerle Ermeni çete reislerinin devlete birlikte karşı koydukları, başsavcı Şerafettin Çelep'in

uydurmasıdır. 1918-'19'dan sonra eski Ermeni bugünkü Kürt coğrafyasında tencerle Ermeni aramaya kalksaydık kaç tane bulabilirdik acaba? Ermeniliğini korkudan inkar eden, Kürt ya da Türk olduğunu söyleyen bir avuç insan belki. İdam edilenler yakılmadıysa mezarları nerede? Halk yalanını söylüyor? 76 yaşındaki bir insanı yağlı urganda sallandıran bir anlayışın kurduğu mahkemeyi tartışmaya gerek var mı? Yargıtay Alpdoğan Paşa olan bir mahkemenin, göstermelik olup olmadığını tartışmaya gerek var mı? Mahkemenin göstermelik olup olmadığını anlamak için 'Tunceli Kanunu'nu incelemek yetiyor. İddianame devam ediyor:

"Devlet güçleriyle savaşmaya devam eden ve 'Dersim' adıyla nitelenen 'Tunceli' yöresinin dağlarına sığınan 'Kürt' halkının köylerinin, mezarlarının, ormanlarının acımasızca uçak ve topçular tarafından bombalanarak yakılıp, yıkıldığı, binlerce yöre halkının, kadın, çocuk ve ihtiyarların öldürüldüğü, hayvanların bile kırıma uğradığı, böylelikle de alevi Kürt olarak (Yazar tarafından) nitelenen yöre halkının planlı bir şekilde katliama maruz kaldığı... temasının işlendiği."

Başsavcı bunların olmadığını, benim "halkı ırk, bölge, din ve mezhep farklılığı gözeterek kin ve düşmanlığa açıkça tahrik", amacıyla bunları uydurduğumu iddia ediyor. O zaman devlet belgelerini konuşuralım.

4 Mayıs 1937'de Bakanlar Kurulu'nun, "Tunceli Tenkil Harekatı'na dair aldığı kararlardan bir parçayı aktaralım:

"Son günlerde Tunceli'de vukua gelen hadiselerle dair raporlar 4.5.1937 tarihinde Atatürk'ün ve Mareşal'ın huzurları ile tetkik ve mütaala edilerek aşağıdaki sonuca varılmıştır.

Sadece taarruz hareketiyle ilerlemekle ıktifa ettikçe isyan ocakları daimi olarak yerinde bırakılmış olur. Bunun içindir ki, silah kullanmış olanları ve kullananları yerinde ve sonuna kadar zarar vermeyecek hale getirmek, köyleri kamilen tahrip etmek ve aileleri uzaklaştırmak lüzumlu görülmüştür." (Kürtler, İsyan-Tenkil, sf. 137, H. Göktaş)

"Köyleri kamilen tahrip etmek ve aileleri uzaklaştırmak" felsefesi, orduya dağıtılan bir kitapçıga dönmüştür. Şimdi, "Tunceli Bölgesinde Yapılan Eskiya Takibi Harekatları, Köy Arama ve Silah Toplama İşleri Hakkında Klavuz", adlı kitapçıktan bir kaç maddéyi aktaralım:

"5- Bir dam (bina, ev, ahır) içine sığınip mukavemet eden eskiyayı imha için yakından kuşatılmalı, pencere ve bacadan bomba atılmalıdır. Müfreze, yanında top varsa askere ateş eden köy top ile tahrip edilir (az ve isabetli atım ile)

"6- Silah atan köy (kuşatan birlikler emniyet ödevlerine devam etmek suretiyle) yakılmalıdır.

"7- Damlar taş ve topraktan ibaret olup, yalnız tavan ve direkleri ve ağaç dalları vardır. Bunları yakmak güçtür. Ancak dam üstünden bir kısım toprak atılarak ağaçlar meydana çıkarılır. Toplanacak odun ve içeriye odun yığarak ateşleme suretiyle genişletilir". (Age. sf. 141)

Bu tip direktif ve talimatların pratik sonuçları ortadadır. Dersim harekatı iki yıl sürmüştür. 1937-1938 sürecinde, yakılan köylerin, bombalanan, topa tutulan mağaraların, ormanların dökümü, devlet belgelerinde, halkın bilincinde mevcuttur. 3. Ordu Müfettişliği, sırf 17 günde 7954 kişinin ölü ve diri olarak, taranan bölgeden çıkartıldığını açıklamıştır. İstihkam birliklerinin bombalanan mağaralardan yüzlerce ceset çıkardıklarına, belgelerde sık sık rastlamak mümkündür.

Dersim romanı, yalana değil, devlet belgelerine ve yaşlı Dersimlilerin verdikleri bilgilere dayanan dökümanter bir romandır. Bunun içindir ki mahkemeniz bir anlamda, parçası olduğu devletin belgelerini yargılıyor. Gerçeği yargılayan kafa, son altı yıl içinde üç bin köyü ve ormanları yakmış, üç milyon insanı tüfek zoruyla batıya göçettirmiştir. Otuz bin taze cesedin üzerinde yükselen bir mahkemenin, davayı, iddianamenin ruhuna uygun bir kararla sonuçlandırması beni fazla şaşırtmayacaktır. Zamanın ve tarihin ciddiye alacağı mahkeme, çalışan insanlığın bilincinin ve vicdanının kuracağı mahkeme olacaktır. Yeryüzü, yakasını mazlum ve masum ölümlerin pençesinden kurtaranlara tanık olmadı pek.

Muzaffer Oruçoglu

14-10-1997

Koçlar, Sabancılar... değilde,

neden hep işçiler, emekçiler?

Sömürü dünyasının azgın yasaları, ülkemizde bütün acımasızlığıyla sürüyor. Aşırı kar hırsıyla gözü dönmüş hakim sınıflar, suçlarına yeni suçlar katıyor. İşçiler ve emekçiler üzerindeki egemenliğinin garantisini, işi toplu katliamlara kadar varırmakta buluyor.

Aslında başkacada yolları yoktur. "Her şey benim çıkarıma hizmet etmelidir" diyen ve bu yolda her türlü insan dışılığı mübah görenden ne beklenir. Hakim sınıflar için, varılması gereken baş hedef, "parasal ve ekonomik güç" olmak, bunu perçinleştirmektir. Ki, işçi sınıfı ve emekçi halkın kanını ne kadar çok içmişse, o kadar çok yol almış demektir.

Hakim sınıfların, işçi sınıfı ve emekçi halk yırganlarına verdiği değer, fino köpeklerine verdikleri değer kadar bile değildir. İşçiler ve emekçiler, onlar için sömürülmeyi ve zulmedilmeyi hak etmiş modern kölelerdir.

Canları kıymetsizdir. Bu köleler, ölümler mi, kalırlar mı egemenlerin umurunda bile değildir. Olur ya, görev başındayken ölümler, hiç mühim değil. Daha geride, kendi rezil düzenine sıkıca bağladığı, açlıktan kırılma noktasına gelmiş, koskaca bir işsizler ordusu vardır.

Hakim sınıfların mantığı istisnasız tam da böyle işler. Bu yüzden ki, egemenlerde insanlık, onur, erdem vb. esamesi yoktur. Çıkarları, insanlıktan yana ne varsa onun canına okunmasını emreder.

İspatı mı? İspatı gerçeklerdir, yaşamın kendisidir. "Bu ülkede insanın değeri bu kadar ucuz mu?" demeyenimiz ya da duymayanımız var mıdır? Eğer asalak bir sömürücünün kafasına sahip değilsen hayır.

Gazeteler, televizyonlar hakim sınıfların "azami kar" hırsından dolayı canından olan işçi ve emekçilerin haberleriyle doludur. Doğal gaz patlaması sonucu can verenler, yüksek gerilim hattına çarpılıp can verenler ve bunlar gibi yüzlerce örnek. Bazıları vardır ki, insanım diyenin unutmaması mümkün değil. Tuzla Tersanesi'nde tanker patlaması sonucu onlarca itfaiye işçisinin göz göre göre ölüme gönderilmesinin ve iki işçinin ise diri diri

yanarak ölmesinin televizyonlardaki görüntüleri hatıralardan silinecek gibi değildir. Yine, Adana'ya çalışmak için giden tarım işçilerinin, kasasına tükabasa dolduruldukları kamyonun kaza yapması sonucu, yola saçılıp ölmeleri de öyle. "Kamyon kasasında genellikle cansız şeyler taşınır. Hiç insan taşınır mı?" denilebilir. Bal gibi de taşınır. Ne için? İşverenin yol masraflarından kurtulması için.

Ama bu insanlık düşmanlarına sorarsanız, kendilerinde kesinlikle bir kabahat yoktur. Kendileri her türlü sosyal güvenlik önlemlerini almışlardır. Tesadüftür, "Allahın verdiği canı yine Allahın almasıdır" ya da kabahat işçilerdedir, fazla dikkatli davranmamışlardır. Ya da suç son günlerin moda deyişimiyle "trafik canavarıdır".

Şunu somak gerekiyor. Niye ölenler hep Koçlar, Eczacıbaşılar, Komililer, Alatonlar olmuyorsa, işçiler, emekçiler oluyor? Azrail ne hikmetse hep işçilerin, emekçilerin canına kastediyor!

"Allahın verdiği canı Allahın alması mı," sömürücü-egemen sınıfların doymak bilmez "azami kar" hırslarının sonucu meydana gelen katliamlar mı?

Bu soruya açık ve kesin bir şekilde cevap olacak yüzlerce olaya bir yenisini daha eklendi. Her zamanki gibi iş kazasına kurban gidenler, enflasyondan en çok kendisinin etkilendiğini söyleyen şaklaban Sakıp ağalar olmadı. Zonguldak'ta, maden işçilerini taşıyan kamyonun bozma hurda servis aracının kaza yapması sonucu onbir işçi öldü, ikisi ağır olmak üzere onlarca işçi de yaralandı.

Sermayenin "azami kar" hırsı ve düzen sendikacılarının yarıdakçılığı sonucu Zonguldak'ta onlarca işçinin

yaşamına malolan katliam, adeta geliyorum diyordu. Çoğu 1950'lerden kalma, kamyonun bozma hurda servis araçlarının değiştirilmesi için, daha önce Türk Taşocakları Kurumu (TTK) ve Genel Maden İş Sendikası'na (GMİS) toplu dilekçe verilmiş, dilekçede her an bir kaza olabileceği uyarısında bulunulmuştu. Ama ne TTK ne de GMİS bu konuda kılını bile kıpırdatmadılar.

"Bunlar cenaze arabası. Tenekeden servis araçları olur mu? Sendika yöneticileri mercedesle turlarken, biz ölüme gönderiliyoruz. Niye hep biz ölüyoruz?" Katliam sonrasında, arkadaşlarını kaybetmenin acısıyla bu sözleri sarfeden bir işçi, gerçeklere parmak basıyordu.

Devlet, kurbanı arayıp bulmakta fazla gecikmedi. Onbir maden işçisinin ölümünden, içerisindeki "trafik canavarı"nı yenemeyen şoför sorumlu tutuldu. Türk devletinin mahkemelerince tutuklanıp hapse atıldı.

Fakat bu sefer kendilerinden başka kimseyi kandıramayacak, katliamın hesabını vermek zorunda kalacaklardır. Sermayedarları, bürokratları, milletvekilleri, uşak ruhlu düzen sendikacıları bu rezil düzenin savunucusu ve uygulayıcıları hesap vermek zorundadırlar.

Çünkü, işçi servislerinin çoğunun kamyonun bozma hurdalar olduğu, merkez garaj şoförlerinin, üç ay önce TTK Üzülmüş Müessese Müdürlüğü'ne ve GMİS Genel Başkanlığı'na dilekçe verip, bu hurdaların fazla işçi taşımaya müsait olmadığını, her an kaza olabileceğini belirtmelerine rağmen, hiçbir şeyin yapılmadığı, işverenin, ek servis çıkarmak bir yana, varolan servis aracı sayısını azaltıp otuzbeş kişilik servislere yetmiş kişiyi

tükabasa doldurduğu biliniyorken, bunu yapabilmeleri mümkün değildir.

Zonguldak maden işçilerinin, katliamdan sonra yapılan kan anonslarıyla birlikte hastanelere akın etmesi, sınıf kardeşleriyle dayanışması, işçi emekçi düşmanı düzene ise kin kurmaları bunun göstergesidir. Katliamdan sonra merkez garaj şoförleride başı yapmayarak tepkilerini dile getirdiler. Servis araçlarının yenilenmesi için direnişe geçtiler.

Fakat olumlu olmakla birlikte bu tepkiler henüz yeterli değildir. Meydan gelen katliam bir sonuçtur. Önemli olan bunun nedenini, katliama değin varan iş "kazalarına" neden olan şey yani sömürü ve zulüm sistemini görmek. Bu kahtolması sistem ortada kalmadığı müddetçe işçi-emekçi katliamlarının da bitmeyeceğini, aksine giderek artacağını kavramak zorundayız.

Uluslararası tekellerin tüm dünya dehşet saçan neo-liberal politikalarının ülkemizdeki, maden sektöründeki yansımalarını bilmek bile ne anlamlı istediğimizi anlaşılır kılacaktır.

Madencilik sektörüne karşı hakim sınıfların TTK'yı kapatma, özelleştirme, taşeronlaştırma planı bu neo-liberal saldırı politikalarının sadece birkaçıdır.

Bilmeliyiz ki, hakim sınıflar emekçiye, yaşamımıza, insanlığımıza en bu kadar fütursuzca saldırıyorsa, gütsüzlüğümüzden dolayıdır. Örgü halkın zoru karşısında dire gelmek egemen yoktur.

Halklarımızı dayatılan teslimiyet ihanettir. Bu teslimiyet ve ihanet politikalarını sahipleri birlikte mezmün etmek tek kurtuluş yoludur. Başka da bir yol, gerçek kurtuluşu sağlayamazdır.

PEYİK KARAKOLU BASKINI

'92'den sonra yoğunlaşarak artan gerilla eylemleri karşısında düşman, operasyonlara çıkamaz olmuştur. Belli aralıklarla arazinin bazı bölgelerine büyük güçlerle kısa süreli hareketler düzenleyip merkezilere dönüyordu. '93 kış ve yaz aylarında, özellikle merkezilere yönelik güçlü saldırılarımız karşısında düşman, bu hareketlerinde askıya almış ve tamamen merkezlerini savunmaya dönük bir politika izliyordu. Ana yollarda, düşman konvoylarına karşı gerçekleştirdiğimiz peş peşe eylemler, özellikle Hozat, Ovacık, Pertek, Çemişgezek ve bu ilçelerle il merkezi arasındaki yolları kullanamamasında beraberinde getirdi. '93 kışında Pertek'in Hırır damı muntıkasında bir düşman konvoyuna attığımız pusuda iki aracı tamamen imha etmiş ve 19 kayıp verdirmiştik. Bu eylemden sonra düşman telsizlerinden çözdüğümüz şifreli bir emirde, "bundan böyle ne olursa olsun Pertek ve Hozat'tan güç gelip, bu muntikanın belli yerlerini tutmadan kesinlikle bu yoldan konvoy geçmeyecek" uyarısı geçiyordu. Ayrıca bu eylemden on gün önce trafodan elektrik hattını keserek, onarmaya gelen 4 düşman binimini tamamen imha edip, ikisinin silah ve teçhizatını kamulaştırdığımız Hozat'a bağlı Zimek Karakolu'na da, "bundan böyle karanlıkta kalsanızda, aşıktan ölmeniz kesinlikle karakolun dışına çıkmayın" talimatı veriliyordu.

Bunlar onlarca örnekten sadece bir kaç tanesidir. Bu eylemlerin yapıldığı saatleri esas olarak gündüz saatleridir. Artık bölgede gündüz saatlerinde istediğimiz yerlere hareket edip, istediğimiz gibi faaliyet yürütüyorduk. Düşmanın, karakollarını savunmaya almış silahlı bir çözüm getiriyordu. Çünkü buralarda hedefimiz oluştuktan kurtuluyordu. Hatta köy karakollarına yanısıra bir çok kez ilçe karakollarında roketlerimizin hedefi olmaktan kurtulamamıştı. İşte böylesi bir durumda düşman, zayıflayan otoritesini güçlendirmek için geniş kapsamlı hazırlıklara başlamıştı. O dönem önderimiz Cüneyt Kahraman, partimizin politikaları doğrultusunda gerek gerilla birlikleri içerisinde, gerekse de faaliyet yürüttüğümüz alanlarda, gittğimiz her köyde toplantılar düzenleyerek düşmanın izlediği politikaları kavratmaya çalışırdı. "Bu fırtına öncesi sessizlik gibi birşey, çok ciddi bir şekilde hazırlanmalıyız. Düşman, baharla birlikte çok kapsamlı bir şekilde saldıracaktır ve büyük ihtimalle ambargo koyacaktır. Artık, öyle küçük güçlerle değil onbinlere ve belkide yüzbinlere varan bir güçle yüklenecektir. İşte bunun

için şimdiden en üst boyutta hazırlanmalıyız" diyordu Cüneyt yoldaş.

Gerçekte '94'ün yaz aylarıyla düşman, Dersim'e onbinlerce güç yığmış ve ilk yaptığı işlerden biri de bölge geneline sıkı bir ambargo uygulamak olmuştur. Cüneyt yoldaşın dediği gibi, Dersim'e yüzbin aşkın bir güç sevk etmişlerdi. Bu operasyonun ilk günlerinde, 150 kişilik gerilla birliğimiz tarafından pusuya düşürülen düşmanın bir komando kolu, 33 ölü verip dağınık bir şekilde merkeze doğru kaçarken, arazinin başka bir noktasında, bu kez PKK'li arkadaşların saldırısına uğrayarak tam bir bozgun yaşamıştı.

Hedef belliydi. İkinci bir '38 yaşatılmak isteniyordu Dersim'de. Ama bu kez çok daha vahşi, çok daha barbar ve çetin olacaktı. Düşman; ormanları, tarlaları, bahçeleri hepten ateşe veriyor, köylülere zorla klavuzluk yaptırmak için işkence ediyor, yer yer kurşuna diziyor ve evleri, içindeki eşyaların dahi alınmasına fırsat vermeden ateşe veriyordu. Yani, Dersim yine soykırımında, yine sürgünde, yine yangında.. Gerilla karşısında acze düşen faşist Türk ordusu, tüm kinini masum halka ve doğaya kusuyordu. Gerilla ile her karşılaştığında boyunun ölçüsünü aldığından, bu harekatta esas olarak halk üzerinde terör estiriyordu.

Bu operasyonların yoğunlaştığı günlerde, gerilla birliği konaklama yerinde biraraya toplanmıştı. Sadece savunma ve nöbet görevlerinde olan yoldaşlar eksikti. Keşif birimleri karakolu gözetlemiş, kendilerince kurdukları planı komuta merkezine iletmislerdi. Şimdi planları yerinde inceleyip, güçlerin konuşlandırılması, silahların dağılımında dahil plana son şekil verilecekti. Karakol açık bir alanda olduğundan dört taraftan da denetlenebiliyordu. Bundan dolayı bu konuda fazla bir sıkıntı yoktu. Tarih 15 Ağustos 1994, saat akşam 17:00

suları. Peyik Karakolu'na saldıracağız. Saldırı hem operasyonları püs-kürtme, hem de Kürt ulusunun milli zulme başkaldırısında önemli bir tarih olan 15 Ağustos'u selamlama açısından oldukça önem arz ediyordu. Karakolun çevresine sızma yapıp planı güçlendirmeye çalışan birimlerimiz, düşmanı gafil yakalayıp şimşek hızında ani bir vuruş yaptılar. Düşman serseme dönmüş ve ödü patlak tavşan şaşkınlığıyla neye uğradığını anlamamıştı. Vur kaç taktiğinin kullanıldığı bu eylemde, düşman, saldırının şokunu atlatmadan birimlerimiz geri çekilip hakim noktalara doğru yola koyulmuşlardı. Bir müddet sonra, kendine gelmeye başlayan düşman subayı, telsizle merkeze verdiği

kaçtın, korktun mu len?

Pir Ahmet: Merak etme yine geleceğiz, bu kez çayını içeriz herhalde?

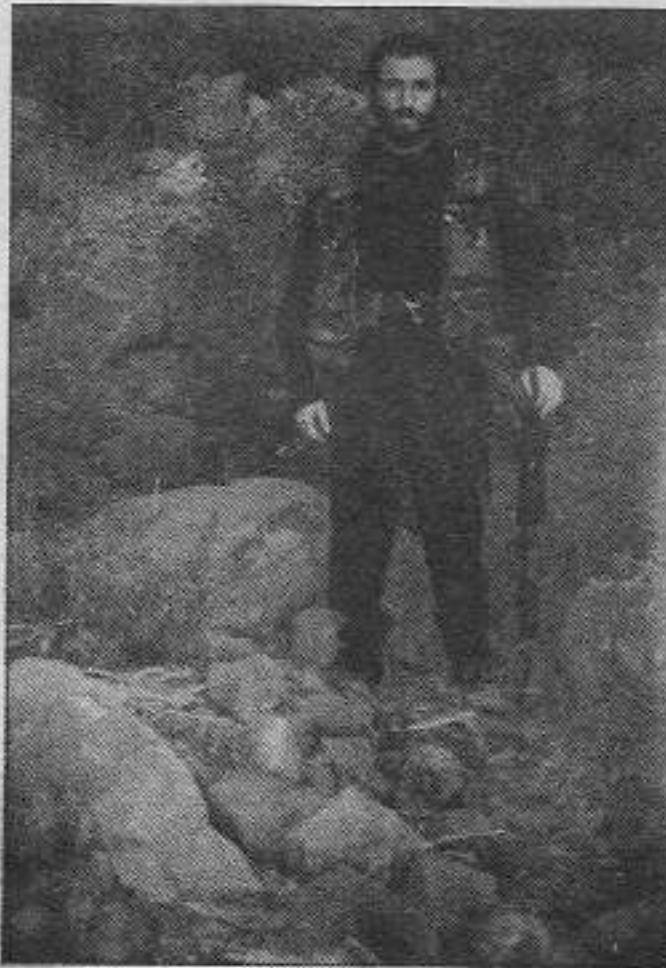
Düşman subayı: Nerede sizde o yürek len, bekliyorum gel.

Ve ardından bildik o aşağılık kültürün yansıması küfürler.

Piro yoldaş: Küfür acizliktir. Şu anda zavallı bir durumdasın, gerçi kültürünüzdür, ahlakınızdır aksini beklemek olmaz zaten. Ama gene geleceğiz, bu kez başına yıkacağız dedi ve telsiz muharebesini kesti.

Karakolu gözetlemeye devam ediyoruz. Düşmana vurup araziye kendi minderimize çekme planını dahilindeydi. Bu önemlidir. Çünkü düşmanı taciz edip üzerine çekmek büyük bir avantajdır. Düşman merkezinden çıktığı andan itibaren gerillanın gözetimindedir. Ve gerilla düşmanın hareket tarzına göre konuşlanır, plan kurar, çekilme ve savunma hatları oluşturur vb. vb.

Ve tarih 21 Ağustos'u gösterdiğinde plan tamamlanıyor. Ve vuruş için beklemenin hiç bir nedeni yok. Hedef büyük. Eğer plan tutarsa yani gayri iradi büyük bir aksilik olmazsa, silah kamulaştırılacak. Akşama doğru güneş tam batmak üzereydi. Saldırıda yer alan 60 kişilik birlik kendi içinde savunma birimlerini oluşturmuş, arazinin gerekli yerlerine sızma birimlerini savunacak biçimde yerleştirmişti. 3 koldan yaklaşılabilecekti. İlk hedef karakolun tam kuzeyinde bulunan savunma nöbeti mevzileriydi. İlk elden bunları vurmak gerekiyordu. Çünkü bu mevziler hakim noktalarda ve etrafı oldukça geniş biçimde denetliyorlardı. Eğer bunlar başarılı şekilde imha edilebilseydi karakolun en önemli kolu kesilmiş olacaktı. İkinci kolumuz, karakolun tam doğusundan yaklaşık 150 metre yakınından geçip köyün okulunda karakol tarafında bırakıp, köyü ikiye ayıran dereden karakolun tam yanına yani yaklaşık 80-90 metre yakınındaki okulun köşelerine yerleşecek. Bu kolun esas görevi kuzeydeki yoldaşlar mevzileri vurur vurmaz karakola yüklenerek karakoldaki askerlerin çıkmasını engellemektir. Ayrıca karakolun kapısını denetliyor olmaları mevzilerdeki askerlere destek gitmesinde engelleyecekti. Ondan sonra karakol roketlenip imha edilecekti. Zaten oraya güçlü bir roketçi birimi ve makinalı verilmişti. Ve üçüncü birimde kuzeydoğudan yani her iki birimimizin arasından geçip onların savunmasında karakolun batı tarafındaki mevzilerin icabına bakacaktı. Bu eylemde bir de ilk vardı, o da ilk olarak bir saldırıda Doçka marka uçak

MEHMET DOĞANOĞLU

bilgide "üç ölü, iki yaralı var" diyordu. Ancak gerçek kayıp hakkında bundan başka da sağlıklı bir bilgi alamadık.

Komutanımız Pir Ahmet yoldaş (yoldaş daha sonra Erzincan'da şehit düşmüştür. Gerçek ismi Mehmet Doğanoglu olup Deşt'in Bornek Köyü'ndendir. 1991'in yaz aylarında TIKKO saflarına gerilla olarak katılmıştır) ile düşman subayı arasında geçen şu konuşmayı bütün gerilla birliği dinliyordu:

Pir Ahmet: Durumun nasıl, biraz su iç, korkan adama iyi gelir.

Düşman subayı: Oğlum TIKKO, niye

savar kullanacaktık. Bu eyleme ayrı bir heyecan katıyordu. Gerçi hareketli gerilla birlikleri için biraz ağır bir silah ama düşmanın kullandığı teknik gözönüne alındığında, bu tip silahlar da artık yavaş yavaş gerekliliğini hissettiriyor.

Birliğin genel komutanı telsizle bütün birimlerle irtibat kurup son durumları hakkında kısa bir bilgi aldıktan sonra "hareket et" komutunu veriyor. O an gelmişti artık. O andan sonra aramızdaki tek bağlantı kısık sesle yapılan telsiz konuşmalarıydı. Tam bu sırada yakın bir alanda seyir halinde olan başka bir birliğimizin komiseri Kamil yoldaş telsizle bağlantı kurdu. Bizim konuşmalarımızı dinlemiş olmalı. "Bra o ne heyecandır, ne yapıyorsunuz siz" diye sordu komutan yoldaş. Komutan yoldaş, "Bizden ... (şifreyi söylemeyeceğiz) sesi duymadan hareket etmeyin, yerinizde durun" dedi. Buna karşılık yerler öğrenildikten sonra komiser yoldaş, "Yanımızda yeterince güç var. Eğer gerekiyorsa hemen hareket edelim" diye öneride bulundu. Buna gerek olmadığını söyleyen komutan yoldaş hareket etmeyin uyarısını yineledikten sonra, bütün birimlere kendisi dışında muharebeleri kesmeleri talimatını verdi. Çünkü telsizlerde karışıklık olması iyi değildi. Yani merkezi komutan istediği anda her hangi bir birim komutanına rahatlıkla ulaşmalıdır. Çünkü sevk ve idare onun kontrolünde olduğundan dolayı onun gerekli manevraları yapabilirliği için bu gereklidir.

Bütün birimler neredeyse yerlerini alıyorlardı. Uçak savar özellikle karakolu vuracak, buna ek olarak diğer makineli silahlar da hem düşmanın güç konumlandırmasına engel olacak hem de geri çekilme durumunda tüm birimlerin savunulması alınacaktı.

Daha saat üçte sızdığımız karakol çevresinde bizim için gerekli olan noktaları tümünden ele geçirecektik, ama düşmanın daha ruhu duymamıştı. Herkes planın oluşturulmasında fikrini belirttikten dolayı planın ayrıntılarını ve görevlerini iyi biliyordu.

Bu tür baskınlarda genellikle tecrübeli yoldaşlar görev alır. Ancak yeni ve tecrübesiz yoldaşlarında deneyim kazanmaları için üç-dört tecrübeli yoldaşın yanına birer tane verilir. Bu eylemde yer alan yoldaşların büyük çoğunluğu daha önce onlarca baskında, çatışmalarda bulunmuş yoldaşlardı.

Birimler yerlerini daha tam almadan düşmanda bir hareketlilik yaşanmaya başladı. Özellikle karakolun doğusundan ilerleyip okul çevresine yerleşecek yoldaşların yeri açık olduğu için sürünerek ilerliyorlardı. Tam bu sırada kuzeyde mevzilenen yoldaşlar onlara en yakın mevziye yetişen 6 askeri iyice hedefe alıp ilk roketi patlattılar. Roket askerlerin tam ortasına isabet edip taşlardan örülü mevziyi

içindekiler ve çevresindekilerle birlikte harabeye çevirdi. Aynı nokta otomatik ve makineli tüfeklerimizde sağanağa tutuldu. Aradan bir dakika geçmeden, doğu tarafındaki birimimiz karakolun kendilerine dönük cephesinden ikinci roketi düşmanın kafasında patlattı.

Yatakhane olduğuna dair istihbaratını aldığımız bölümün penceresinden giren roketin etkisi tahmin edilmez olmasa gerek. Derken üçüncü roket doğudaki birimlerimize yakın mevziye tam isabet edip içindekilerle birlikte hedef noktayı çöplüğe çevirdi. Roketin basıncıyla mevziden uçan askerler ceset olarak yerlere düşüyordu. Baskın başlayalı yaklaşık üç-beş dakika olmuştu. Ama düşmandan bir kaç silah dışında henüz bir cevap yoktu. Çünkü, kafalarında patlayan kızıl kurşunların şokunu üzerlerinden atamamışlardı. Eylem alanına bir süre tamamiyle biz hakindik. Yaklaşık on beş dakika sonra üç ayrı noktadan düşmanın ağır makineli tüfeklerinin çalışmasıyla birlikte, bizim uçak savar ve diğer makineli tüfeklerimizde bu noktaya yöneldi. Fakat uçak savarımız çok sürmeden sustu ve bir daha da çalışmadı. Çünkü yeni yeni kullanmaya başladığımız için kullanan yoldaşlar henüz tecrübesizdi, silahı yeterince tanımiyorlardı. Artık bütün birimlerimize yoğun bir şekilde bildiriyorlardı. Düşman bir metre bile hareket edemiyordu. Ne varki, kapılan karakolun alından çıkıp mevzilere kadar giden yeraltı tünelleri, düşmanın can simidi oluyordu. Bunlardan detaylı olmasada haberimiz vardı. Düşman baskınlarda buraları kullanıyor ve bu durum neredeyse bütün silahların etkisini sıfırlıyordu. İşte bundan dolayı bu tip karakollar da düşmanı gafil avlamak çok önemlidir. Yani, darbeler ilk vuruşlarda yapılır ve uygun pozisyonlar yakalanıp düşmanın bu tünellere uşınması engellenirse imhası daha da kolaylaşır.

Tüm noktalardan düşmanı kapana almışız. Ancak düşman katı bir savunmaya oturduğu için, her hangi bir noktadan yaklaşmak doğru olmayacağı gibi, sağlam (yeraltı) mevzilerindeki silahlı bir gücü yerinden sökmekte oldukça zor bir iş. Bu aşamadan sonra roketler ve tesadüfler hariç, düşmana kayıp verdimekte zordu. Komutan yoldaş bütün birimlerle koordinatı düzenli bir şekilde sürdürüyordu. Bütün birimlerden durumları hakkında bilgiyi aldıktan sonra arayaarak "kademeli bir şekilde geri çekilin" talimatını verdi. Bunun üzerine savunmalı bir şekilde geri çekilme başladı. Düşman noktaları tam anlamıyla enkaza dönüşmüştü. Yaralıların inlemeleri, yardım isteyen feryatları, şok geçiren askerlerin çığlıkları düşmanın durumu hakkında yeterli bilgiyi veriyordu. Tüm silahlar sustuktan sonra, etrafa çöken ölüm sessizliğini sadece bu iniltiler ve çığlıklar bozu-

yordu. Tüm bunlara rağmen korkulardan hiç bir yerde ışık bile yakmıyorlardı.

Biz çekilmeye başladıktan yaklaşık kırk dakika sonra merkezi baskın yediklerini ve durumun vahametini anlatan düşman subayının "komutanın her yerden ateş ediyorlar, karakolu kuşatmaya almışlar, çok sayıda kayıp var ama sayısını bilmiyoruz. Çok sayıda yaralımız var. Kuzeydeki mevzileride düşürdüler". Karşıdaki bizim ağzımıza alamadığımız küfürlerle karışık "ulan siz ne bok yiyordunuzda adamlar gelip karakolu kuşatılar. Sizlerle yarın görüşürüz. Durum hakkında daha teterrüslü bilgi istiyorum ulaaaan... çocuğu" dedikten sonra bu taraftaki "emredersiniz komutanım" diyordu. Tam bu sırada Piro yoldaş "ne haber" diyerek girdi frekansa. "Bak gördün mü biz sözümüzü tutarız, geleceğiz dedik geldik. Şimdi sıra sizde, bu sefer siz gelin". Düşman subayı acizliğin en aşağılık derecesinde olduğunu gösterip yine bir küfür dinletisi sunduktan sonra, "ulan ananızın ... girsenizde geleceğiz. Bakalım kaçacak delik bulabilecekmisiniz" dedi... Piro yoldaş düşman subayının içine düştüğü acizliğin kültüründen, ahlakından bağımsız olmadığını belirttikten sonra randevusunu büyük bir zevkle kabul edeceğimizi belirtip "artık işimiz var, yoldaşlara bildirmem lazım. Onun için artık seninle konuşmayacağım, zaten muhatap alınacak yapıda değilsin, seninle ancak muharebelerde karşılaşırız ve kozlarımızı orada paylaşırsız" deyip telsizin kanalını değiştirdi.

Düşmanı hezimete uğratmıştık ve bir tek yaralımız bile yoktu. Yoldaşlar bir yandan coşkulu bir şekilde birbirini tebrik edip eylemin sevincini yaşarken, öte yandan da silah alamamanın üzüntüsü sevinçle iç-içe geçiyordu. Durumun genel hatları Kamil yoldaşın denetimindeki birliğe bildirilmiş, bundan az önce onlarda başka bir ana birliğimizle telsiz bağlantısı sağlamış, bizim birliğin baskında olduğunu ve yoğun çatışma yaşandığını iletmışlerdi.

Baskın birliğinin kendilerine doğru çekileceğinden dolayı, komutan yoldaş, birliklerimizi uyarmıştı. Hattımız karakolun kuzeybatı tarafına düşen dağlık, ormanlık alanlardı. Kevüçler, Zankirek, Taçkirek ve Segedik köylerinin arasında bulunan dağlık ve ormanlık tepelere vardığımızda, ortalık aydınlanmak üzereydi. Komutan yoldaş bu alanda konaklayacağımızı söyleyip, buna uygun savunma ve nöbet yerleri tespit edip, güçlerin konuşlama durumunu ayarladı. Bu durumda diğer birliklerimizle yakın olduğumuz için irtibat daha da kolaylaşıyordu. Kamil yoldaş denetimindeki birliğimiz bize yakın bir köye gitmişti. O gün köyde bir de düğün vardı. Gerilla birliğinin köye girmesinden kısa bir süre sonra roketlerin patla-

masıyla birlikte susan davulun sesi şimdi zilgıtlar, marşlar eşliğinde daha da gür çıkıyordu. Yoldaşlar eylemin tarafımızdan yapıldığını, düşmanın büyük kaybının olduğunu propagandaya etmişlerdi. Köylülerin coşkusu gerillanın halaya katılmasıyla doruğa çıkmıştı.

Bu arada düşman telsizlerinde yoğun bir trafik yaşanıyordu. Pertek'ten Hozat'tan takviye güç çıktığı anlaşılıyordu. Bu da yarın alana güçlü bir operasyon çekmeleri demekti. Komutan yoldaş telsizlerden çözdüğü şifrelerden ve tecrübelerinden çıkardığı sonuçlara uygun olarak komuta kademelerini toplayıp bir durum değerlendirmesi yaptıktan sonra, güçlerin mevzilenmesini ayarladı. Durum telsizlerle diğer birliklere de bildirildi. Gerçi onlarda telsizlerden dinliyorlardı ama yinede doğru olan böyle yapılmamıştı.

Ortalık tamamen aydınlandığında, birkaç kilometre alt tarafımızda bulunan Segedik Köyü'nden, bulunduğu muza alana doğru yüzlerce düşman askerinin ilerlediğini farkettilik. Bu iyiydi. Tüm güçlerimize alarm verildi. Bu saatten sonra yapacağımız şey, düşmanın hareketlerini izleme ve buna uygun olarak en müsait fırsatı kollayıp düşmana gerekli denar vermektir. Bu arada düşman kayıplarını tespit etmiş, merkeze rapor veriyordu telsizden. Yirmi ölü olduğunu söylüyorlardı ama yaralıları hakkında kesin bir bilgi alamadık.

Güneş iyice yükselmişti, yakıcı bir sıcak vardı. Sıcaktan oluşan buğu, güneş ışınlarının yansımasıyla göz alıcı bir görünüm oluşturuyordu. Kinzir vadisinin zümrüt yeşilliğinde. Çemişgöz zek hatında bulunan bir ana birliğimiz, önceden haberi olduğu ve savunma birimleri vasıtasıyla öğrendiği düşman hareketliliğine karşı, baskın birliğinin savunmasını oluşturmak muhtemel çatışma durumlarına karşı düşmanın alana güç indirmesini engellemek amacıyla, batı tarafımızda bulunan bütün hakim noktaları almıştı. Kızıl Ziyaret, Lale Dağı, Çavizlik tepeleri ve Kinzir ormanlarını batısındaki tepelere, makineli ve ger uzun menzilli silahlar yerleştirilmişti. Bütün yoldaşlarda, düşman vurduğumuz darbelerin, diğer birimlerimizin yakında olmasının ve av tajlı bir durumda olup birazdan düşmana vuracağımız üçüncü darbe coşkusu egemendi.

Vakit epey ilerlemiş ve düşman yaklaşık dört yüz metre kadar yaklaşmış pusuda bekleyen almış kişilik baskın birliğimize. Artık düşmanın hareket tarzını tamamen kavramıştık. Her bizim bulunduğumuz tepeleri maktı. Yaklaşık yüz elli metre kadar daha ilerleyip engebeli ormanlık pısı olan bir noktayı geçip düman açık bir alanda mola verdiler. 100 boyu tarlada saman koşmuş, yor-

luktan hali kalmamış öküzleri andırıyordu halleri. Açık alana yetişen çantasını ve silahını bırakıp kendini çuval gibi yere atıyordu. Kimisi üstündeki askeri üniformaları çıkartmış beyaz atletlerle kalmıştı. Yoldaşlar "böylesi daha iyi, hem gafil bir durumda oldukları için yaklaşmamız kolay olacak hem de birazdan o beyaz atletleri kefenleri olacak" diye fıslıdıyorlardı. Komutan yoldaş düşman kolunun durumunu değerlendirip buna uygun planını açıklıyor; "Üç birim yaklaşabildiği kadar yaklaşacak, diğer yoldaşlar kocaman bir C şeklinde bir savunma oluşturacaklar". Belirlenen birimler düşmana doğru sızmaya başladılar. Başta Bixi marka makinalı tüfekler olmak üzere, bütün namlular bu açık alanda yatan halkın kanıyla ense yapan bu halk düşmanı yaratıkların bulunduğu noktada sabitlenmişti ve göz-gez-arpacak, parmaklar tetikte ilk atışı bekliyorlardı. Bize en yakın olan ve esas olarakta öncü birlik olan, içinde kan emici insan azmanı özel timlerinde bulunduğu düzlük alanda bulunan yaklaşık 40 kişilik düşman kolu vurulmaya en müsait olanıydı. Sızma birimleriyle komutan arasında çok kısık sesle sürekli bir telsiz bağlantısı vardı.

Çok sürmeden, "gerektiği kadar yaklaştık" uyarısı üzerine, "vurun" talimatıyla birlikte seri bir şekilde patlayan bir kaleşnikofun ardından yaklaşık 40 namlu aynı noktayı dövmeye başladı. Adeta gök gürüyor ve kızıl namlular şimşek hızıyla aralıksız vuruyordu düşmanın kafasına. Düşman tam anlamıyla şoka uğramıştı. Kimisi silahlarına bile davranmadan yoldaşların dediği gibi kırmızıya boyanan atletlerine sarılıp çoktan tutmuşlardı "öbür dünyanın yolunu". Düşman kafasını bile kaldıramıyor, yoldaşlar, yüz metrenin altında bir mesafeden etkili atışlarla aralıksız vurmaya devam ediyorlardı. Saat henüz onbuçuk civarlarıydı. Kıştırdığımız düşman öncü birliği tamamen etkisiz bir durumdaydı. Arkadaki ana kolun komutanı (operasyonu yöneten subay) "acele kobra gönderin, bir birliğimiz mahkum düştü... Mahkum timimiz var" diyordu. Ancak ne kobra gönderiyor ne de kendileri birşeyler yapabiliyorlardı. Parti komiserlerinin ve savaşçıların "iktidar namlunun ucundadır, yaşasın partimiz TKP(ML), yaşasın halk ordumuz TIKKO" sloganlarının haykırılması düşmanı daha da sindiriyor ve daha bir panik yaşıyordu. Merkezden yapılan "acele geri dönün" çağrısına, "dönemem, her taraftan ateş ediyorlar, öncü timini kaybettik... Çantaları ve silahları yanlarında, yaralılarımız var çekilmemiz mümkün değil" yanıtı veriliyordu. Bu arada merkezlerden, verilen koordinatlar doğrultusunda havan atışları başlamıştı. Gelişmiş teknik sayesinde köyleri ve ormanları bombalaya bombalaya edindikleri tecrübeler sonucu koordinat tesbitlerinde

zorlanmıyorlardı. Aslında ellerindeki askeri haritalarda, bölgedeki bütün dağların, tepelerin, vadilerin koordinatları mevcuttur. Daha önceki bir eylemde, cezalandırıp üzerindeki bütün malzemelerini kamulaştırdığımız bir subayın çantasında böyle bir harita çıkmıştı. Bu arada teçhizatlarımızdaki mermilerde iyice azalmıştı. Bu durumu şifeli bir şekilde diğer birliklerimize bildirmiştik. Batı tarafındaki ana birliğimiz hızlı bir birimle birlikte mermi göndermişti bile. Havan atışlarında yoğunlaşmıştı. Sağlı-sollu kısılcaca aldığımız düşman kolundan bir çok yaratık kıpırtısız yatıyordu. Düşman ana kolu epeyce geniş bir alana yayılmış, bir çok noktadan ateş etmeye başlamıştı. Bulduğumuz alan, seyrekte olsa ormanlık ve küçük tepelerden oluşan engebeli bir alandı. Düşmanda mevzilenmiş ve durum karşılıklı seyrek atışlarla devam eden bir çatışmaya dönüşmüştü. Komutan yoldaş bu durumu değerlendirdikten sonra "çekil" talimatı verdi.

Düşmanın konumlanış durumuna göre tam kuzeye düşüyorduk. Kullandığımız akıllıca bir şaşırtma taktiğiyle manevra yapıp düşmanın solundan sarkıp tam tersi cephesine geçtik. Şimdi düşmanın tam arkasındaydık. Ama zavallıların ruhu bile duymamıştı. Düşman silahlarımızın susmasında fırsat bilip, bizim hala yerimizde olduğumuzu sanıp oralara doğru ateş ediyordu. Biz düşmanın bulunduğu alanın batsında bulunan Kinzir ormanlarına doğru yönelip ana birliğimizin oluşturduğu savunma tepelerine yetiştiğimizde, onlar hala ilk bulduğumuz alanları dövüyorlardı. Aslında düşmanın arkasına sarmıştık ve bir kez daha vurma durumumuz vardı. Fakat yoldaşların kaç gündür durmadan koştuğunu ve teçhizatlarımızdaki mermilerimizin azalmasını gözönüne aldığımızda çekilme daha doğru olanıydı.

Eylem birliğinin ana birlikle bulunduğu noktada müthiş bir coşku yaşıyordu. Boşuşma ve güreş faslı başlamıştı bile. Çekilme sırasında karşılaştığımız çobanlara köye gitmelerini söylemiştik. Çünkü vurulup kamuoyuna gerilla diye lanse edilen çobanların sayısını hatırlamak bile çok zor. Ve düşman kaybının 13 olduğunu öğreniyoruz. Ancak bütün yoldaşlar buna şaşırıyor. Çünkü gözlerimizle gördüğümüz, kıpırdamadan yatanların sayısı bile bu sayıdan çoktu. Ancak ertesi günün sabahı Taçkirek Köyü'nün çıkışına kadar gelen konvoyla yüklenen 17 cesedi gördükleri için hakarete maruz kalan köylülerden gerçek bilgiyi aldık. Düşman, köylülerin cesetleri görmesine rağmen "acemiler o kadar mermi yakırlar ama bir asker bile vuramadılar" biçiminde propaganda yapmaktan çekinmemişti.

Ardarda üç darbe vurduğumuz bu düşman kolunu bozguna uğratmıştık.

Bu üç saldırıda toplam 40 ölü ve sayısını tam olarak öğrenemediğimiz onlarca yaralı verdirtmiştik, hemde bir tek yaralı dahi vermeden. Kısa bir süre önce parti bünyesinde örgütlenip, partiyi içten hançerleyen pragmacı-makyavelist hizibin yarattığı tahribatlara rağmen, savaşçılarımız, komiser ve komutanlarımızın önderliğinde "demokratik halk devrimi için köylü gerilla savaşını yükselt" şiarıyla, müthiş bir azim ve iradeyle savaşıyor, üstün moral gücüyle düşmana darbe üstüne darbe indirerek, dost, düşmana gerekli mesajı veriyorlardı.

Gerilla birliği dinlenmeye çekilmişti. Yoldaşların ayaklarında pişikler oluşmuştu. Çünkü son üç, dört gündür kimse ayaklarını yıkayamamıştı. Yoldaşın biri de makinalı tüfeğin sıcak namlusunu tutmuş ve eli hayli derinden yanmıştı. Diğer birliklerin siyasi komiser ve komutanlarında gelmesiyle birlikte, eylem değerlendirmesi için eylem birliğinin toplanması talimatı verildi. Tüm birlik toplandıktan sonra, birinci derecede sorumlu siyasi komiser toplantıya ilişkin kısa bir şeyler söyledi, ardından yoldaşların eylemi daha iyi değerlendirmesi için, planlama aşamasından başlayarak genel hatlarıyla eylem hakkında bir açıklama yaptı, birliklerin birinci dereceden sorumlusu komutan yoldaş. Bu açıklamaların nedeni; eylemi değerlendirecek olan yoldaşların, eylemin hedefini, buna ilişkin komuta kademesinin kurduğu planların genel hatlarını bilip, eleştiri ve yorumlarını daha sağlıklı yapmaları içindir. Bütün eylem değerlendirmesi toplantılarında kesinlikle yapılan birşeydir.

Eylemde, hedef esas olarak silahlanma idi. Ancak buna rağmen tek bir silah alamamıştık. Toplantıda esas tartışmalar bu durum üzerine yoğunlaştı. Yoldaşların neredeyse tümüne yakını eylemi değerlendirmiş ve başarısız olduğu görüşünü belirtmişti. Bu konuda oldukça sert tartışmalar yaşandı. Özellikle okların sivri ucu komuta kademesine yönelmişti. Siyasi komiserler, bu durum üzerine gönüş konuştular ve komutanların bu olumsuz durumu bir an önce düzeltmeleri gerektiğine işaret ettiler.

Toplantı sonuçları ile ilgili bir kaç noktayı belirtmek gerekirse, bir çok yoldaş karar önerisi hazırlayıp sundu. Oy çokluğuyla kabul edilen sonuçlardan bir kaç tanesini aktarmak yeterli olacaktır.

(1) Birinci seferde düşman karakolunu denetlemeye giden birimizin görevi karakolu denetleyip baskın planını hazırlamak iken, düşmanı denetlemiş, uygun fırsat yakaladığından düşman noktasına vurmuş, üç ölü iki yaralı verdirtmiş ama silah alamamıştır. Bu bir yönüyle yani düşman unsurlarının imha edilmesi bakımından olumlu olmakla beraber, silah alamaması için esas yönü olduğundan

başarısızdır. Bunun sorumluluğu birim komutanlığındandır. Bu olumsuz pratikleri sorgulamak zorundadırlar.

(2) İkinci, yani büyük baskında plan kamulaştırılmaya göre kurulmasına rağmen ve düşmana ağır kayıplar verdirilmesine rağmen, ancak ne hikmetse bir tek silah bile almamamıştır. Bu durumda planda bazı sakatlıklar olmasının yanında, planı uygulama, yani silah alma noktasında kesinlikle ısrar edilmemiş, adeta görevin sadece asker öldürmek olduğu izlenimi doğmuştur. "Silahlanma sorunumuzu esas olarak düşmandan zorla ele geçirmek yoluyla çözebiliriz" perspektifine uygun bir pratik sergilenememiştir. Bunun sorumluluğu esas olarak komuta kademesine aittir. Ayrıca savaşçı yoldaşlarda bu noktada gerekli ısrar göstermediklerinden bu sorumluluğa ortaklıklar. Bu olumsuz pratiğin mutlak suretle son bulması gerekmektedir.

(3) Taktik bakımından ileri bir adımdır. Düşmanı izleme, uygun anlar yakalama ve vurma biçiminde taktikler izlenmiş ve esas olarak bunda başarılı olunmuş, düşmana ağır kayıplar verdirilmiştir. Ama silahlanma noktasında yine aynı tablo ortaya çıkmıştır. Binlerce mermi yakılmış, o kadar asker öldürülmüş ama silah almak için bunun yüzde biri çaba gösterilmemiştir. Parçalar ezilmiş ama koparılamamıştır. Bununla her eylemde, her çatışmada mutlak silah alınır anlayışında değiliz. Ancak bu eylemin her üç aşamasında da inisiyatif kesinlikle bizim elimizde olmuş, saldıran biz olmuşuz. Bu durumda silahlanmanın koşulları yaratılabilmirdi.

Özet olarak: Komuta kademesi, bu olumsuz pratiğin sorumluluğunun esasta kendisinde olduğunu kabul etmiş ve bunun giderilmesi için bir yöneline girilmesinin şart olduğunu belirtmiştir. Önümüzdeki süreçte izlenecek bazı taktikler üzerinde durulmuştur. Düşman karargahına planlı ve düzenli bir şekilde yönelerek, düşmana kendi karargahı başta olmak üzere, arazide de ağır kayıplar verdirilmesi, eylemde gerilla birliklerinin kaybının olmayışı, eylem boyunca birliğin tam bir disiplin içinde savaşması ve buna benzer birçok olumluluk taşınmasına rağmen, planlanan amaca ulaşamadığından dolayı eylem bu anlamıyla başarısızdır. Ancak bizler açısından önemli olan, hataları doğrulara, başarısızlıkları başarılarla çevirme noktasındaki kararlılık sorunudur. Bu toplantıda bu kadar sert ve ayrıntılı tartışmanın nedenide budur zaten. Yani durumu bütün yönleriyle inceleyip ortaya koymak, yanlışları mahkum edip doğrular üzerinden yeni başarılarla ve yeni zaferlere imza atmaktır.

Toplantı bittiğinde herkes önümüzdeki şanlı büyük muharebelere çoktan hazır bile ●

Işıkları söndürenler kimler?

Haitalardır Inter Star televizyonunda reklamı yapılan ve yayınlanacak, yayınlanmayacak tartışmaları içerisinde "Işıklar Sönmesin" filmi sonunda ekranlarda gösterildi.

Filmin bu kadar ilgi çekmesi, filmin konusu ile alakalı bir durumdur. Ülkede yıllardır süren bir iç savaş gerçekliği vardır. Süren bu savaş gerçekliğini anlatan kitap, dergi, yazı dizileri, karikatür vb. bir çok eser yayımlandı. Bu eserler içerisinde, meseleyi olumlu yönde değerlendirenler olduğu kadar, hakim sınıfların ideolojik kampanyalarına hizmet edenlerde bulunmaktadır. Ama özel savaşın direkt hizmetinde faaliyet yürüten ve kitleleri çarpık, yalan-yanlış, taralı bilgilendirerek haksız savaşı güçlendirme çabası içerisinde olan basın-yayın kuruluşları ile bunların kaleşörlerinin çıkardıkları eserler oldukça fazladır.

Türk sinemasında gösterilen Işıklar Sönmesin filmi, iç savaş olgusunu konu edinen ilk film olma özelliğini taşıyor. Peki Işıklar Sönmesin filmi, yaşanan iç savaş olgusunu kitlelere gerçekçi biçimde ne kadar yansıtmış? Hakim sınıf bakış açısından ne kadar kendisini kurtarabilmiş? Savaşan tarafların, savaş içerisindeki tutumlarını ne kadar yansıtabilmiş? Bu soruları çoğaltmak mümkün, ancak biz bu kadarla sınırlı tutarak filme ilişkin düşüncelerimizi aktarmak istiyoruz.

Filmin sanatsal, teknik boyutlarından ziyade, kitlelere verdiği siyasal mesajların doğruluğu-yanlışlığı üzerinde duracağız.

Film, gerillaların yol kesme eylemi esnasında, yolcu otobüsünde bulunan halka karşı yaklaşımları ve bir korucunun cezalandırılmasıyla başlıyor. Eylem sonrası, Türk ordusunun "yol kontrolleri" ve halka karşı yaklaşımları gösteriliyor.

Filmin bu bölümünde; haklı savaşın uygulayıcıları olan gerillalarla; haksız savaşın uygulayıcıları olan beyaz ordu güçlerinin halka karşı yaklaşımları ve içerisine girdikleri davranışları kıyaslanarak kitlelere sunuluyor. Gerillayı hırçın, sekte, acımasız, lanlı-lunlu konuşan, insanları tokatlayan kısacası halka yabancılaşmış, halka karşı savaşan olarak yansıtırken; beyaz ordu güçlerini kibar, alçak gönüllü, iyi akşamlar, hoşçakalından başka ağzından laf çıkmayan, adeta ağzından bal damlayan ve halkla iç içe olan, yabancılaşmamış bir güç gibi gösteriyor. Peki bu doğru mu? Buna kaç kişiyi inandırabilirsiniz? Gerçekten yaşananlar bunlar mı?

Bakalım:

Bu ülke toprakları üzerinde yaşayan ve yaşıma şansı elinden alınarak Avru-

pa'da, Amerika'da, hatta Afrika'da yaşamak zorunda bırakılan, hiç bir siyasi görüşe sahip olmayan, yalnızca insanî erdemler taşıyan herkes bilirdi, başta Kürt halkı olmak üzere, diğer bütün çeşitli millet ve milliyetlerden emekçi halka karşı her türlü baskı, şiddet, yasağı, katliamı, sömürüyü uygulayan hakim sınıfların baskı aygıtı devlet ve onun en temel kurumu orduydur.

Uzağa gitmeye gerek yok, filmin gösterime girdiği günlerde, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nde görülen bir davada, Türk devleti tecavüz cezasına çarptırıldı. Daha önce de, köylülere dışkı yedirme davası, koy-yakma davası, işkence davaları, vb. bir çok konuda yargılanan Türk devleti, kendisinin de üyesi olduğu bir kuruluşça mahkum edilmiştir.

Bu davalar, Türk devletinin Kürtlere, diğer emekçi halklara karşı işlediği suçların milyonda birini bile oluşturmamaktadır. Binlerce köyü boşaltan, yakıp-yıkarak, üç bin faili-mechut cinayeti işleyen, onbinlerce insanı işkencelerden geçiren, ormanları yakan, aydın-gazeteci, yazarları katleden, gözaltına alan, esir kamplarına dolduran, işçi-memur, emeklinin en ufak sosyal haklarını da gasbederek yaşamlarını zehir edip özel savaşa bütçe oluşturmak için kesintiler yapan, emekçi halka esrar, eroin, fuhuş bataklıklarında çürüten egemen sistem ve onun baskı aygıtı devlet ve kolluk kuvvetleridir. Bu bataklığın aldığı boyut, Süslük'taki "kaza" ile dünya ve Türkiye kamuoyunun gözleri önüne serildi.

Özel savaş, neden bu kadar pervasızlaşarak halka saldırmaktadır? Binlerce köy neden yakıldı? Yayla yasakları, ambargolar halka neden uygulanıyor? Köy-kent projesi neden uygulanmak isteniyor? Bu sorular üzerinde düşünüp doğru cevaplar oluşturmak, bize haklı ve haksız, kimin halka nasıl davrandığını gösterecektir.

Hakim sınıf sözcüleri, bu uygulamaları çoğu kez inkarla, aldatma ve çarpıtma ile geçiştirmeye çalışsalar da, son dönemlerde herşeyin aleni bir şekilde gözler önüne serilmesi üzerine, "gerillanın lojistik desteğini kesme, balığı yakalamak için denizi kurutma" taktiklerini pratiğe geçirdiklerini söylemeye başlamışlardır. Yani emekçi halk deniz, gerilla balıktır. Balık nasıl ki susuz yaşayamazsa, gerillada halk olmadan yaşayamaz. İşte devlet güçleri, bu mantıktan hareketle halka yönelmişler, her türlü kirliliğiyle gerillayı halktan soyutlamaya çalışmışlardır.

Açık değil mi? Gerillayı sevmeyen halk, neden onlarla bu kadar ete kemiğe bürünsün? Her türlü yoksulluğa rağmen neden ekmeğini paylaşsın? Yoksa de-

nildiği gibi "zor" ile mi bu yapılmaktadır? Öyle olsaydı devletin halka uyguladığı zor karşısında şu an halkın hepsi devlet yanlısı olurdu ve şu ana kadar bir tek gerilla bile kalmazdı. Durum filminde gösterildiği gibi değildir. Halka yabancılaşmış, onlara her türlü terörü uygulayan devlet ve kolluk kuvvetleridir.

Gerilla; halkın duyguları, düşünceleri ve yaşamlarının bir sonucu olarak vardır. Halktan ayrı ele alınamaz, halkla iç içedir, bir bütünü oluşturmaktadır. Bir bütün içerisinde olan, bütünü çıkarları için savaşan bir güçtür, bütüne karşı savaş yürütmesi, ona kötü davranması anlamsızdır. Zaten böyle olmadığında açık değil mi?...

Dolayısıyla filminde, egemen sistemin bakış açısıyla kitlelere mesaj verilmek istenmiştir. Gerillanın halka karşı yaklaşımı tamamen ters-yüz edilmiştir. Dolayısıyla birinci aşmazı budur.

Gelelim ikinci aşmazına; filmin bir sahnesinde, Türk askeri tarafından rehin alınan gerilla komutanı ve yaralı gerilla ile subay arasında geçen diyaloglara yer verilmiştir. Bu bölümde öne çıkarılan en belirgin yaklaşım, beyaz ordu subayının özellikle yaralı gerillaya karşı iyi davranması ve sonuçta şehit düşen gerillaya karşı saygıda kusur etmemesidir. Beyaz ordu içerisinde yer alan tek tek bireyler üzerinde durmaya çalıştık. Haksız savaş, özel savaş kurmaylığı tarafından belirlenen merkezi politikalarla yönetilmektedir. Ve özel savaş güçlerinin, bir çok konuda olduğu gibi, bu konuda da sicili kirlidir. Yani ölüye saygılı değildir. Şehit gerillaların cesetlerini, halk üzerinde psikolojik baskı oluşturmak, korkutmak, yıldırım, sindirmek için kullanmaktadırlar. Sağ yakalanan onlarca gerillayı işkence yaparak katletmişlerdir. Çatışmalarda vurulan gerillaların parmakları, kulaklarını keserek kolleksiyonlar yapmışlardır. Ölü bayan gerillalara tecavüz edildiği, gerilla kafalarının kesilerek fotoğraf makinası karşısında poz verildiği kamuoyuna defalarca yansımıştır.

Son olarak Ordu'da şehit düşen iki gerillanın cesetleri, askeri araçların arkasına bağlanarak ilçe merkezinde teşhir edilmiş ve böylelikle halka gözdağı verilerek istenmiştir. Bu kural tanımaz bir vahşetin-cılgınlığın, haksız savaşın ve uygulayıcılarının gerçek durumudur.

Gerilla kuvvetlerinin, esir alınanlara, ölümlere yaklaşımları böyle değildir. Bu konuda, kamuoyuncada bilinen yaşanmış örnekler vardır. Dersim'de, TIK-KO gerillaları ile devlet güçleri arasında yaşanan çatışmada rehin alınan bir asker, bizzat bir gerillanın katili olmasına rağmen, hiç bir kötü muameleye tabi tutulmamış, her türlü olanak kendisi-

ne sunulmuş ve merkeze yakın bir yerde serbest bırakılmıştır. Daha sonra bu er devlet güçleri tarafından gözaltına alınmış-sorgulanmış adeta neden olmadığının hesabı sorulmuştur.

PKK gerillalarının da bu konuda yaklaşımları bilinmektedir. PKK kamplarında aylarca barındırılan askerler, daha sonra serbest bırakıldıklarında, en ufak bir kötü muameleye uğramadıklarını belirtmişlerdir. Ve yine devlet güçlerinin gözaltına alınarak sorgulanmışlardır.

Devrimci güçler savaş tutkunu oldukları için savaşmıyorlar. Savaş bir zorunluluk olarak başvurulan yöntemdir. Savaş koşullarını yaratan hakim sınıflar ve onların emekçi halk üzerindeki baskı, sömürü, katliam, diğer ulus ve etnik grupları hiçe sayan, asimilasyona uğratan inkarcı, şoven politikalarıdır. Bu zorbalıkları ortadan kaldırmak için haklı savaş ortaya çıkmıştır. Haklı savaşın başarısı sonucu hakim sınıflar, yenilgiye uğrayacak ve savaş koşulları ortadan kalkacaktır.

Kısacası, ocakların tütmesini engellemek, ışıkların sönmesine neden olan, insanları çıldırtan, Kürtleri ulus olarak yok sayan, şoven, bölücü, yıkıcı, gaddar olan hakim sınıflar ve onların özel savaş aygıtlarıdır.

Bugün haklıyı-haksızı ayıramayacak kadar durum karanlık değildir. Görmek isteyen herkes tüm çıplaklığıyla gerçekleri anlama şansına sahiptir. Bunun için, öncelikle hakim sınıf bakış açısından, şoven politikaların etkisinden kendimizi arındırmalı ve ekonomik kaygılardan kurtulmalıyız. Gözaltına alınmayı ve öldürülmeyi göze almalıyız. Çünkü ülkemizde doğruları söylemek bile suç sayılmakta, öldürme gerekçesi olmaktadır. Doğruları söylediği için öldürülen gazeteci-yazar-aydın sayısı hiçte az değildir. Bunlar onurluca, başı dik olarak halkın gönlünde ve bilincinde yer edinmişlerdir. Ancak, çeşitli kaygılarla, varolan olguyu olduğu gibi anlatmak yerine, yalan-yanlış çarpıtmalarla halka anlatanlar ve "barış" adına inceltirilmiş biçimlerle halkı kandırmaya çalışanlar ise halk tarafından lanetlenenlerdir.

Işıklar Sönmesin filmine bir bütün olarak baktığımızda, "tarafsızlık" adına, ağıtlarla donatılmış duygusal ornam içerisinde, kitlelere haksız savaşın propagandası yapılmıştır. Dolayısıyla Türk sinemasının, ülkede süren iç savaş noktasındaki ilk deneyimi başarısız, yanlış ve egemen sınıf ideolojisinin etkisini taşımaktadır. Umarız bundan sonraki çelikler, daha vicdanlı olur. Aydın, yazar, senarist, herşeyden öte, dürüst bir insan olmanın ölçütü, süren savaş karşısında takınılacak doğru tutumla eşdeğerdir ●

Tarihin Çarkını Döndürenler

KANLA YAZILAN TARİH SİLİNMEZ

● ŞEHİRLERDEKİ ÇATIŞMADA İLK ŞEHİT; AHMET MUHARREM ÇİÇEK

SİLAHINI KIRDI, VERMEDİ

Yıl 1973. Aylardan Mart. Yer, İstanbul Şehiri. Düşman tarafından kuşatılan, bir TKP(ML) üssü.

Düşman, çelik zırhlı itleri, MIT'leri ile tüm bölgeyi kuşatmış. TKP(ML) üssünde, komünist savaşçısı Ahmet Muharrem ÇİÇEK, "Teslim ol" çağrısına silahla yanıtlıyor. Çatışma devam ediyor. Savaşçılardan yaralananlar var. Silahlar sismiyor. Komünist savaşçının son memnisi de bittiyor. Düşman kudmuş bir köpek gibi azgınca saldırıyor. Çatışma sona eriyor. Düşman içeri giriyor. Ölümüne mahkûm Ahmet Muharrem'in cesedi, cesedin yanında kırılmış bir silah ve yakılan belgelerle karşılaşıyorlar. Düşman çaresizleşiyor, korkuyor, gözleri yuvalarından fırlayacak gibi. Cesede bakmaya dahi cesaret edemiyorlar.

Ahmet Muharrem ÇİÇEK, düşmana tek bir memnisi dahi teslim etmeyip üstelik silahını da kırarak, bir evde kuşatılmış dahi olsa nasıl karşılaşılabileceğini ve düşmanın nasıl yenileceğini pratiğiyle ortaya koymuştur. Düşman ile devrim, halk ve parti arasındaki net ve kesin ayrımı kanıyla perçinleyerek ölümüne direnmek, parti tarihinde bir ilk'e imzasını atmış, yeni ve onurlu bir geleneğin yaratıcısı, ilk militan olmuştur Muharrem yoldaş.

Düşmana asla teslim olmamak, partinin varlık koşulu, en temel ilkesidir. Sınıf düşmanlarımızla en uzak bir tereddüte düşmeden, koşullar ne kadar aleyhimize olursa olsun, "kurtulma" şansımız olmasa dahi çatışmak, ölümüne direnmek, düşmanla uzlaşmaz olduğumuzun en somut göstergesi, sınıf bilincinin olmasa olmazıdır.

Devrimin ancak silahlı savaşla olacağını, halkın iktidarının başından itibaren silahın kudretiyle kurulacağını programında bilimsel bir tarzda ifade eden ve bu program doğrultusunda pratiğe yüklenen savaşçı bir partinin, bir komünist partisinin kadrolarının, öyellerinin, savaşçıların, silahlı olduğu bir durumda silahsız kullanmadan, silahsızla direnmeden

düşmanın eline geçmesi düşünülemez bile. Düşmana teslim olmak ise: sadece ve sadece ideolojik olarak tükenmişliğin, bireysel bencilliğin en uç noktasının, salt kendini koruma, kendini düşünme dürtüsünün, sınıf bilincine erişilemediğinin ve devrimci savaşın zerre kadar kavranılmadığının göstergesidir.

Teslimiyet, sadece eylem özgürlüğünde bir yenilgi değildir. Teslim olan bireyin ideolojik-politik duruşunun çöktüğü, savaşçının kendini inkar ederek yazıldığı, sınıf uzlaşmacılığına ve düşmana iltihaka denk bir anarşizme noktasıdır. "Şimdi canımı kurtarısam lisede daha iyi işler yaparım, yaşam savaşım" vb. düşük yaklaşımlarla teslimiyetin teorinin yapılması ise devrimci ahlak açısından olursun, bireyin kendine karşı dürüstlüğü noktasında olsun tam bir çürümüşlük olabilir ancak.

Düşman, bu türden teslimiyetleri yani savaş esnasında kimi bireylerin böylece ideolojik çöküntülerini özellikle savaşın psikolojik boyutuyla alabildiğine kullanmaktadır. Düşman bu durumu, halkın ve devrimcilerin moralinin yıpratılması, devrimcilerin karalanması çabalarına yoğun bir şekilde malzeme etmektedir. Bunlar, partiye ve devime, devrimcilere genel güvensizlik yaratma çabalarında yaşanan deneyimlerle de sabittir.

En dezavantajlı, en zor, en olumsuz durumlarda dahi, düşman kuşatmasına karşı başeğmez bir tutumla karşı koyan savaşçıların ise, ezilen halkların bilincinde ve tarihteki yerleri ortadadır. Zülüm edenlere karşı baş eğmeyen, direnen ve

AHMET MUHARREM ÇİÇEK

teslimiyeti reddedenlere halkın beslediği duygular ve onlardan etkilenmeleri yine ortadadır. En olumsuz koşullarda dahi her ölümüne direniş, gelecek zaferin muştusu, kararlılığın ve kazanma azminin manifestasıdır.

Çoğu kez ev kuşatmalarından sonra, şehit düşen komünist ya da devrimcinin aleyhine hiç olmazsa tek bir lar almak isteyen düşman, hiç bir zaman istediğini alamamıştır. Tabii ki bu komünist ve devrimcilerin yaşadıkları yerlerdeki kitlelerle

iyi ilişkiler geliştirmeleri, sadece şehit düşükleri anla değil, bir bütün yaşam pratikleriyle de sevgi ve saygı uyandırmış olmaları azımsanamayacak önemlidir. Bu davranış biçimi, kuşatma anındaki bilinç, cesaret ve iradeyle birleşince, halkın üzerinde derin etkiler bırakmaktadır. Düşman ise ideolojik ve politik yenilgilere uğratarak yıpratmakta ve darbelemektedir.

Parti tarihimiz, yaratılan bu geleneğin devam ettirilmesi konusunda sayısız örneklerle doludur. Kırdı, pusuda, polis çevirmesinde, ev baskınında düşmanın "teslim ol" çağrısına silahın kahredici kudretiyle cevap verilmiştir.

İşte Diyarbakır Lice, Seyfi Batar ve İki yoldaş bir mağarada düşmanın binlerce askeri ile çevrilmişti. Helikopterler, zırhlı tanklar, birçok teknik donanım karşı sadece üç ferdî silahla, kurtulma şansının hiç olmadığı bir ortamda, ölümüne bir direnişe tutuşarak, 105 saat aralıksız, en son memnisi kadar çatıştıktan sonra, ellerindeki malzemeleri de tahrip ederek, elele tutuşarak ve parti sloganlarını haykırarak, pimi çekilmiş bir bomba gibi düşmanın üzerine atıldılar. Düşmanın bu

çatışmadaki şaşkınlığı gazete manşetlerine "büyük direniş", "savaş gibi çatışma" vb. şeklinde yansıyor. Özellikle Diyarbakır ve çevresindeki Kürt halkı hala bu çatışmayı anlatır durur. Çatışmanın halk üzerinde yarattığı etkiler ve serptiği direniş ve savaş tohumları, kurtuluşun muştusu olmuştur.

Ve Onüçler... Dersim'de komutan **METE (Cemil Budak)** süren çatışma içerisinde teslimle ana birlik komutanı ile itibata geçerek şöyle der: "Yoldaş bizim buradan çıkmamız zor biraz... Üzerimizdeki emaneleri... yere saklıyorum. Yoldaşlara başınılar dilliyorum..." Ve komutan **Mete**, oniki yoldaşla birlikte son memniye dok çatışmış, silahlarını düşmanın eline geçmemesi için tahrip etmişlerdir. Yine **Emre BİLGİN** yoldaş, düşman, ancak kırılmış silahı ve yanında yaktığı para ve belgelerin küllü ile ulaşabilmektedir.

Daha nice örnekler sıralamak mümkün. Beşyüzü aşkın şehit verdi TKP(ML) bu ülke topraklarına. Şehit yoldaşlarımızın hepsi de, düşünde halaya girmiş gibi yürüdüler ölümün üzerine, sloganlarla, marşlarla. En zor anlarda "esas siz teslim olun" şiarlarıyla düşmana kök söktürerek ölümüne direndiler. Her şehidimiz geleneklerimizi yaşattı, ilkelimize ve değerlerimize sadık kalmışlardır. Kendilerinden sonrakilere de bu geleneğin yaşatılarak devrime taşınmasını kanlarıyla emretmektedirler.

Sınıf düşmanlarımızda savaşmız geliştikçe, yaygınlaştıkça, yani devrimci savaş ilerledikçe, bu köhnemiş düzenin bekçileri daha da azgınlaşacaklardır. TKP(ML)'nin değerleri, halkın dinleri, göz nurudur, şehitlerin kanı ve canı ile dokunmuştur. Bu gerçekliği bir an dahi unutmadan, düşmana tek bir değerimizi bırakmamak, tek bir değerimizi teslim etmemek, geçmiş tarihimizin derin hazinesini bugünlere taşımak yaşam felsefemizin gereğidir.

Bu ilkenin ilk'i **Ahmet Muharrem Çiçek "SİLAHINI KIRDI, VERMEDİ. ÖLDÜ AMA YENİLMEDİ"**. Pratiği, andımızdır. Andımız, devrimdir ●

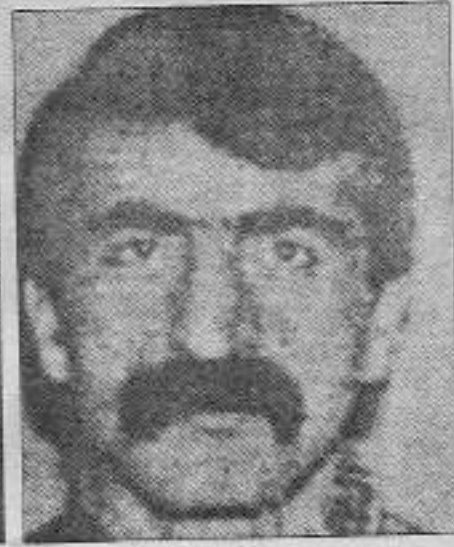
FAZLI KAYA

MUSTAFA SARITAŞ

ŞENOL ÖZYURT

KEMAL SOĞUKPINAR

İSMAIL ARSLAN

NİHAT AYDIN

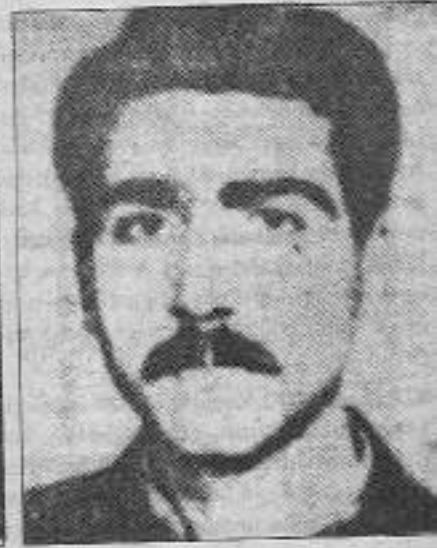
MEDET HOŞAFÇI

VURAL DEMİR

YILMAZ TALAYHAN

İSMAIL HAKKI ADALI

Ekim ayında güneşe uğurladığımız ÖZGÜRLÜK SAVAŞÇILARI

Hasan Yaşar 24 Ekim 1978'de İzmir'de sivil faşistlerce, Gıyasettin Yörük 24 Ekim 1978'de sivil faşistlerce, Mustafa Sarıtaş ve Şenol Özyurt 14 Ekim 1979'da Ankara'da imal etmeye çalıştıkları bombanın kazayla patlaması sonucu, Cuma Polat 22 Ekim 1979'da sivil faşistlerce, Halil İbrahim Kater Ekim 1979'da Urfa'da sivil faşistlerce, Osman Özcan Doyuranlar Ekim 1982'de işkencede, Hidir Utan 18 Ekim 1983'de Almanya'da geçirdiği trafik kazasında, Tekin Çakmak 30 Ekim 1983'te Dersim'de çatışmada, Kemal Özgül, Salih Kaynar ve Abdullah Yıldır 10 Ekim 1984'te Fransa'da ırkçı faşistlerce, İsmail Hakkı Adalı, Reha Şen, Fevzi Yalçın ve Kemal Soğukpınar 7 Ekim 1988'de İstanbul Tuzla'da faşist kolluk güçlerince, Medet Hoşafçı, Yılmaz Talayhan, Halil Erciyes ve Ayhan Altınbaş 3 Ekim 1990'da Dersim'de çatışmada, Mehmet Yeşil 24 Ekim 1993'de PKK tarafından, Veli Kahraman, Meral Kahraman ve Zeynep Kahraman 10 Ekim 1993'de PKK tarafından, Aydın İnce, Osman Yazıcı 2 Ekim 1994'de Sivas'da çatışmada, Cömert Kayar 6 Ekim 1994'de Sivas'da işkencede, İsmail Arslan 10 Ekim 1994'de Dersim'de çatışmada, Mehmet Doğanoglu, Nihat Aydın ve Daimi Kişin 29 Ekim 1994'de Erzincan'da çatışmada ve Vural Demir 16 Ekim 1995'de Dersim'de çatışmada bedenlerini toprağa, silahlarını yoldaşlarına, mücadelelerini halklara armağan ederek ölümsüzleştiler ●

Bıraktıkları mirasın takipçileriyiz!

REHA ŞEN

FEVZİ YALÇIN

Faşist Türk devletine bir darbe de Basın-Yayın Birliği'nden

Ön Açıklama:
Elimize posta kanıyla ulaşan
TKP(ML) Basın Yayın Birlik
Yürütmesi imzalı bildiriği
olduğu gibi yayınlıyoruz.

Talanların, soygunların, kaçakçılığın, yoksullukların, uyuşturucunun, kara paranın "cehennemi" durumunda olan ülkemizde; baskıyı, sömürüyü, işkenceyi, katliamı yöntem olarak benimseyen faşist diktatörlük; sömürü sistemini devam ettirebilmek için elinde bulunan bütün imkanları bir avuç azınlığın çıkarına hizmet edecek şekilde konumlandırmıştır. Bu imkanlar bir avuç azınlığın zengin olmasına, saltanat içinde yaşamasına olanak sağlarken, çoğunluğu teşkil eden emekçi yığınları gün be gün sefaletle sürüklemektedir.

Bu eşitsizliğin, sömürü sisteminin bütün kurum, kuruluşlarıyla ortadan kaldırılması ve yerine halkın çıkarlarını temsil eden Demokratik Halk İktidarını kuruluması, sosyalizmin inşa edilmesi ve nihai hedef komünizme varılması için mücadele yürüten Partimiz TKP(ML), bu mücadelesini boyutlandırarak ve yaygınlaştırarak çetin ama bir o kadar da şanlı yoluna devam etmektedir.

Partimizin önderliğinde yürütülen Halk Savaşından öcü gibi korkan faşist Türk devleti, kendi sistemini hedef aldığından ve temellerini derinden sarstığından dolayı Partimizi en tehlikeli örgüt olarak nitelermekte ve bütün kurum, kuruluş ve güçlerini ona göre şekillendirmektedir.

MLM ideolojisinden gıdasını alan, bu ideolojiyle donanan Partimizden ve uygulayıcılarından kurtulmanın yollarını arayan ve bunun bir çözüm yöntemi olarak Partimiz içine ajan ve işbirlikçileri sızdıran ve böylelikle Partimizi MLM ideolojisinden uzaklaştırmaya; komplolarla, suikastlarla komünist önder kadrolardan mahrum bırakmaya çalışan faşist Türk devleti, 1996 yılında Kardelen Harekatiyle büyük bir darbe yemiş ve Partimiz içine sızdırdığı KDH'nin açığa çıkartılıp fişiken imha edilmesine engel olamamıştır.

KDH vasıtasıyla Partimizi MLM ideolojisinden uzaklaştırıp, yozlaştırmaya, komünistleri katlederek Partimizi öndersiz bırakmaya çalışan faşist diktatörlük, bunda başarı sağlayamayınca, elindeki bütün teknik imkanları devreye sokarak mücadelemizi engellemeyi düşünmekte ve buna uygun politikalar uygulamaktadır.

1994 yılında köyleri yakarak-yıkarak, köylüleri katlederek, göçe zorlayarak gerillayı yalnızlaştırmayı düşünen faşist diktatörlük, bunda da başarı sağlayamayınca daha da azgınlaşmış ve uygulamalarını daha da boyutlandırarak, ormanları yakmış, toprak karlımlarla genişmiş, ihbarcılık ağını genişletmeye çalışmıştır.

İçinde bulunduğumuz yıl'da '94 yılında ki politikasını daha da geliştirerek ve genişleterek uygulamaya koymaktadır. Ormanları yakmakta, boş arazileri bombalamakta, yakın yerleşim alanlarının çevresini bombalayarak halkımıza korku vermekte, gerillanın geçiş yollarına ve köy giriş-çıkışlarına teknik donanımlı araç-gereç ve silahlar yerleştirerek pusula atmakta ve gerillanın hareket tarzını engellemeye çalışmaktadır. Bu uygulamayla gerillaya karşı psikolojik üstünlük sağlayacağını hesaplamaktadır.

Gerilla mücadelesinin boyutlanması neticesinde, askeri donanımını modernize ederek gerilla mücadelesini bastırmayı ve yok etmeyi amaçlayan faşist diktatörlük, skorsky, kobra ve puma helikopterlerden sonra termal kameralı tanklarla partimizi ve PKK'ye önemli ölçüde kayıp vermiştir. Tankları tanımamanın verdiği eksiklikler, önlereledeki yetersizlikler neticesinde alınan kayıplar Partimiz ve halkımız üzerinde olumsuz bir etki yaratmıştır.

Gerilla savaşının boyutlanmasıyla birlikte düşmanın yeni yeni saldırı, takik ve politikaları olacağı, dolayısıyla karşı taktik ve önlemlerin geliştirilmesi ile düşmanın boşa çıkarılacağı ve yenilgiye uğratılacağı alınan kayıplar sonucunda kendini bir kez daha göstermiştir.

Bir savaş örgütü olduğumuz ve savaşı savayarak öğreneceğimiz gerçeği bize göstermiştir ki; bu savaş içinde fedakarlıklar, kayıplar kaçınılmaz bir gerçekliktir.

Bu savaşta; başta kurucu önderimiz İbrahim yoldaş olmak üzere, Süleyman Cihan, Kazım Ekici, Baba Erdoğan, İsmail Bulut, Tuncay Çankıoğlu, Kazım Çelik, Cüneyt Kahraman gibi birçok komünist ve önderi halkımızın haklı mücadelesine armağan eden Partimiz TKP(ML), devrim mücadelesinin seyri içinde nice komünist, kadro, üye ve savaşçısını armağan edeceğinin bilincindedir.

ÇEŞİTLİ MİLLİYETLERDEN EMEÇÇİ HALKIMIZI

Kendini feda etmekten çekinmeyen komünist, önder ve savaşçıları anmak, mücadelemizi yarınlara taşımak, kazanılan mevzilere yeni mevziler eklemek ve bu

suretle devrimimizi gerçekleştirmek için içtiğimiz and, bugün bizim için daha büyük bir anlam ve coşku ifade etmektedir.

MLM ideolojisinden gıdasını alan Partimiz TKP(ML), insan faktörünün önemine değinerek, teknolojinin tek başına bir hiç olduğunu, onu kullananların belirleyici olduğunu vurgulayarak, gönüllülük ilkesi temel alınarak yürütülen mücadelenin baskıyla, zorla, şiddetle yürütülen mücadeleyi alt edebileceğini belirtmektedir.

Partimiz TKP(ML)'nin Basın-Yayın Birliği'nin 16 Eylül akşamı yaptığı eylemde bunun bir kanıtıdır.

Elindeki teknik imkanları kullanarak alan hakimiyetini elinde tutmaya ve böylelikle; gerillanın hareketini engellemeye çalışan faşist diktatörlük, yalnızca teknik donanımın işe yaramadığını bir kez daha görmüştür.

İnsan faktörünün savaştaki belirleyici rolünü yaptığı eylemle bir kez daha vurgulayan Partimiz TKP(ML), düşmanı, teknik donanımını boşa çıkararak şaşkına çevirmiştir.

Elindeki teknik donanıma çok güvenen faşist diktatörlük, Çemişgezek'e bağlı Axtuk-Eğirlik mevki arasına yerleştirdiği termal kameralı tank ve 50'ye yakın asker, tim ve korucuyla gerillanın hareketini sırtlayacağını zannetmiş ama büyük bir yanlışla düşüğünü aldığı darbelerle görmüştür.

"Bir Dersim yetmez, hedef bin Dersim olmalı" şıartıyla Karadeniz bölgesine açılmanın gerekliliğini belirten ve bu amaçla yürüttüğü Karadeniz faaliyetinde şehit düşen komünist önder Baba Erdoğan yoldaşın ölüm yıldönümü olması nedeniyle yapılan bu eylemde, uç düşman askeri safı boş bırakılmıştır. Yaralıları hakkında ise net bilgi edinilememiştir.

Şehitlerimize sahip çıkmanın, mücadelelerini örnek almanın bir göstergesi olan bu eylemin bir özelliği de; bir savaş örgütü olan Partimiz TKP(ML)'nin en küçük hücrelerinden gerilla birliğine kadar bütün parçalarının savaşın içinde savaşarak şekilleneceği ve çelikleşeceği gerçeğinin bir daha hayata geçirilmesidir.

Görevi ve faaliyeti ne olursa olsun, bir savaş örgütünün bütün birimlerinin savaşta şekillenmek zorunda olduğunu, bunun bizim istemimiz dışında, yürüttüğümüz mücadelenin bir dayatması olduğunu kavramalıyız.

Bunun yanında bir başka önemli durumda, 14 Mart'ta Parti Genel Sekreterimiz önder komünist Cüneyt Kahraman ile 7

yoldaşımızın aynı mevkii de tank pusulasında şehit düşmelerinden dolayı Partimiz ve halkımız üzerinde yarattığı olumsuz etkinin kırılmasıdır.

Yapılan arazi incelemesi ve düşmanın hareket tarzının gözlemlenmesinin ardından, 16 Eylül'de saat 18:30 sıralarında sızma şeklinde yapılan eylemde, düşmandan silah elde etmek amacıyla 10 metre kadar yaklaşılmıştır. Düşmandan silah ekli edilmesi için plan yapılmasına rağmen, düşmanın irademiz dışındaki ani hareketlenmesi neticesinde bu amaçımız gerçekleşmemiştir.

Ferdi silahların kullanıldığı ve eylemin küçük bir birim tarafından yapıldığı gözönüne alındığında, gerillanın karşısında düşmanın teknik donanımının hiç bir işe yaramadığı ve yaklaşık 1 saat süreyle düşmanın saldırıya hiç bir karşılık ve remediği ve çaresiz kaldığı görülmüştür.

Tekniğe güvenen düşmanı; hiç beklemediği, ummadığı, ihtimal bile vermediği böyle bir saldırı neticesinde aldığı kayıplarında etkisiyle şaşkına dönmüş ve mevzilerinden kafasını bile çıkaramamıştır. Bunun yanında, saldırı anına kadar çalışan tank, sızmanın gerçekleşmesi ile anında stop etmiş ve çalışmamıştır. Bu da şaşkınlık ve korkunun yarattığı paniğin bir sonucudur.

Sızmanın gerçekleştiği sırada, sızma biriminin güvenliğini alan savunma birimi "Komünist Önder Baba Erdoğan Yoldaş Ölümsüzdür", "Komünist Önder Cüneyt Kahraman Yoldaş Ölümsüzdür", "Çemişgezek Şehitleri Ölümsüzdür", "Yaşasın Partimiz TKP(ML)" sloganları eşliğinde düşmanın konumlandığı alanı yoğun ateşe tutarak sızma biriminin güvenli bir şekilde geri çekilmesini sağlamıştır.

Basın Yayın Birliği'nin gerçekleştirdiği bu eylemle, komünist önder Baba Erdoğan yoldaş nezdinde şehit düşen tüm yoldaşlarımız anılmış, termal kameralı tankın yarattığı psikolojik etki yıkılmış ve insanın savaştaki belirleyici rolünün inkar edilemez bir gerçek olduğu bir kez daha pratikte ispatlanmıştır.

-Komünist Önder Baba Erdoğan Yoldaş Ölümsüzdür!
-Komünist Önder Cüneyt Kahraman Yoldaş Ölümsüzdür!
-Çemişgezek Şehitleri Ölümsüzdür!
-Yaşasın Partimiz TKP(ML), Ordumuz TİKKO, Gençlik Örgütümüz TMLGB!
-Yaşasın Halk Savaşı!

10-091997

TKP(ML)

Basın-Yayın Birlik Yürütmesi